

Cỏ, Hoa Và Tình Yêu

Contents

Cỏ, Hoa Và Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	21
4. Chương 4	29
5. Chương 5	38
6. Chương 6	46
7. Chương 7	55
8. Chương 8	62
9. Chương 9	71
10. Chương 10	79
11. Chương 11	87
12. Chương 12	96

Cỏ, Hoa Và Tình Yêu

Giới thiệu

Một câu chuyện tình yêu mà cứ như là sự luân hồi của thiên thiên vậy, thu đến lá rơi, xuân về lá mọc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-hoa-va-tinh-yeu>

1. Chương 1

Vừa leo lên con dốc, chiếc xe của Thiên Dung bỗng dừng khục khặc mấy tiếng rồi tắt dần.

Không lẽ hết xăng?

Thiên Dung nghiêng đầu nhìn vào đồng hồ xăng. Chiếc ki dĩa quang nằm trên vạch màu xanh. Vậy là xăng vẫn còn trong bình.

Thử đề máy thêm mấy lần nữa nhưng chiếc xe vẫn trơ trơ, Thiên Dung vội nhảy ra khỏi xe.

Buổi trưa nắng cháy như lửa, nghiêng đầu ngó tới ngó lui một hồi cô thở hắt một cái với vẻ chán nản. Coi bộ tìm ra một quán sửa xe ở chỗ này cũng như nhào xuống biển kiến một cây kim.

Đẩy chiếc xe lên dốc, Thiên Dung bỗng git mình vì một cậu bé bỗng từ bên kia đường băng sang gọi:

- Chị Oi...

Thiên Dung dừng đẩy xe. Cô trở mắt nhìn cậu không chớp mắt. Cậu bé đâu chừng mười hai mười ba tuổi, khuôn mặt sáng sủa thông minh.

- Xe chị hư à? Thiên Dung gật đầu:

- Ủ... Có quán sửa xe nào gần đây không vậy em?

- Không... Nhưng em có thể giúp chị đẩy. Thiên Dung mừng khắp khởi:

- Sao?

Cậu bé mỉm cười:

- Chị có muốn sửa xe không?

Thiên Dung lắc đầu cười:

- Dĩ nhiên là không ai muốn vất vả đẩy chiếc xe như thế này cả, nhất là khi trời nắng chang chang như thế kia.

Cậu bé tuyên bố:

- Anh Hai của em biết sửa xe đó. Chắc chắn anh ấy không thể từ chối nếu chị cần sự giúp đỡ.

Thiên Dung tròn mắt:

- Thế anh của em cũng là thợ sửa xe hả?

Cậu bé cười thật tự nhiên:

- Không. Anh ấy là kỹ sư. Anh Hai của em biết sửa nhiều loại xe máy lắm. Nếu chị nhờ, chắc chắn anh Hai của em sẽ không bao giờ từ chối.

Thiên Dung kêu lên:

- Eo ơi, chị không dám đâu.

- Thế chị định... cõng chiếc xe này lên dốc sao?

Dù đang mệt nhưng Thiên Dung cũng bật cười. Cách nói chuyện của cậu bé không quen này kể ra cũng vui vui.

Cô hóm hỉnh:

- Chị không có cách nào khác hơn. Không hề có một chiếc xích lô hay tắc xi nào chạy qua đây cả. Không chừng lại phải... cõng nó thật đấy.

Cậu bé nhướn miệng cười:

- Đoạn đường này nhiều ổ gà nên mấy bác tài chệch đó chị. Thiên Dung nheo nheo mắt:

- Sao em rành quá vậy? Bộ nhà em ở gần đây hả? Chỉ tay về ngôi nhà khuất sau lùm cây bên kia đường, cậu bé giọng vui vẻ:

- Đó là nhà của nội em. Em và anh Hai của em hiện đang sống với nội. Thiên Dung mỉm cười xã giao:

- Chiếc sân trước nhà rộng quá há. Cậu bé cười:

- Nhưng em không thể đá bóng trong chiếc sân ấy. Bà nội chi sợ em làm bể cửa kính. Vui lây về tính hồn nhiên của cậu bé, Thiên Dung mỉm cười:

- Em tên gì? Cây bé sôi nổi:

- Thế Quân. Đó là tên đi học. Còn tên ở nhà là cu Rôn. Nhìn lên đỉnh con dốc còn xa tí tấp, Thiên Dung cười hiền:

- Thôi chị đi nghe cu Rôn... Tạm biệt em. Thế Quân giọng xởi lởi:

- Chị chưa giới thiệu cho em biết tên của chị mà.

Thiên Dung trầm giọng:

- Chị là Thiên Dung...

Thế Quân xuyết xoa:

- Tên chị đẹp quá. Như thế sao anh Hai của em có thể từ chối chị được.

Thiên Dung bật cười. Không có ý định nhờ một ông kỹ sư nào đó anh của Thế Quân sửa giùm xe nhưng cuộc nói chuyện giữa cô và cậu bé quả là thú vị.

Cô nheo mắt:

- Bộ anh Hai em... thích mấy người có tên đẹp hả?

Thế Quân cười:

- Không phải thế... Em nói trật lất rồi.

Thiên Dung mỉm cười:

- Em học lớp mấy?

- Chị đoán thử xem.

Thiên Dung nheo mắt:

- Lớp bảy.

- Trúng phóc. Còn chị, có phải chị học lớp mười hai không?

Thiên Dung lắc đầu cười:

- Trật lất.

Thế Quân rồn rảng:

- Năm thứ nhất đại học?

Thiên Dung giọng vui vẻ:

- Năm thứ ba, trường kinh tế.

Thế Quân toe toét:

- Em đoán sai chỉ vì so với chị Phi Nga, chị còn trẻ hơn nhiều.

Chợt nghĩ là mình đã... hơi lạc đề vì nhắc đến một nhân vật hoàn toàn xa lạ với Thiên

Dung nên Thế Quân gãi đầu:

- Quên... Chị không biết chị Phi Nga là ai.

Thiên Dung lại cười. Đúng là một cậu bé thật ngộ, nhờ thế cô cảm thấy vui vui khi xe bị phan.

Thế Quân cố thuật phục:

- Chị dắt xe vào nhà em đi. Anh Hai của em sửa xe xịn lắm đó.

Thiên Dung ngần ngại:

- Chị không dám đâu... Chị ngại lắm.

Thế Quân sôi nổi:

- Có em mà, chị lo gì.
- Không còn cách nào khác hơn nữa sao em?

Thế Quân rồn rảng:

- Có một quán sửa xe nhưng cách đây khá xa, gần một cây số. Dắt xe tới đó, coi bộ chị mệt khờ luôn.

Thấy Thiên Dung tỏ vẻ ngần ngại, Thế Quân liền xằng xái giành lấy tay lái. Giọng cậu hùng hồn:

- Anh Hai em còn lạnh lùng hơn thợ sửa xe nữa đó. Em cam đoan với chị là ổng không...phá xe của chị đâu.

Thiên Dung cười:

- Thôi được, chị thử nghe theo lời khuyên của em vậy. Nhưng để chị dắt xe qua đường cho. Chiếc Spacy này hơi cồng kềnh nên em khó dắt đấy.

Thế Quân vui vẻ:

- Em đẩy cho chị nha.

Thiên Dung gật đầu. Giọng cô trong trẻo:

- Gặp em chị đúng là may ghê...

Vừa vào đến sân, Thế Quân đã kêu réo om sòm:

- Anh Hai ơi... Anh Hai...

Đang ngồi trước máy vi tính, Khải Nguyên chợt giật mình vì tiếng gọi thất thanh của cậu em. Vừa phóng ra sân, nhìn thấy chiếc Spacy và một cô gái lạ hoắc lạ huơ với đôi mắt bối rối nhìn anh, anh đã hiểu được lý do.

Đây không phải là lần đầu tiên Thế Quân... tổng cho anh một đồng rơm để buộc anh ôm vào bụng.

Nhìn Khải Nguyên với vẻ rụt rè, Thiên Dung lí nhí:

- Anh xem giùm chiếc xe của em... hư chỗ nào.

Không trả lời cô, Khải Nguyên lăm lì bỏ vào nhà. Thay vì đi kiểm đồ nghề sửa xe, anh lại đến ngồi trước máy vi tính tiếp tục làm việc.

Thế Quân vội vọt theo Khải Nguyên. Nở nụ cười cầu tài, cậu nài nỉ:

- Chị Thiên Dung đang đợi anh trước sân.

Khải Nguyên bực dọc:

- Mình có quen biết người ta đâu. Khi không em đưa học về nhà chị vậy?

Thế Quân gãi đầu :

- Chị Thiên Dung là người quen của em mà.

Quay phắt lại nhìn Thế Quân, Khải Nguyên nheo mắt:

- Quen ? Thật không đó, cu Rôn?

Thế Quân hùng hồn:

- Chị Thiên Dung đang học năm thứ ba trường kinh tế. Nếu không quen, làm sao em biết rõ như thế được.

Khải Nguyên nghiêm nét mặt:

- Có phải em quen... cách đây đúng vài phút không? Đây không phải là lần đầu tiên em làm khổ anh vì những hành động rất ngông của em. Người ta đi trên đường, nếu hư xe thì đã có thợ sửa xe. Tự dưng em mời hết người này đến người nọ về nhà. Thật là hết hiểu nổi.

Thế Quân cười với vẻ biết lỗi:

- Năn nỉ anh Hai đó, một lần này nữa thôi.

Khải Nguyên nhún vai:

- Anh đang bận việc, bộ em không thấy sao ? Không thể dừng công việc nửa chừng được.

Chịu thôi.

Thế Quân nài nỉ:

- Để người ta đứng rục giò ngoài sân, anh Hai không thấy chướng sao?

Khải Nguyên cào nhàu:

Khải Nguyên cầu nhàu:

- Ai biểu em rước mấy chiếc xe hư về nhà, ráng mà sửa.

Thế Quân gãi đầu:

- Phải chi em cũng biết sửa xe như anh Hai thì hay biết mấy.

Khải Nguyên quay lại gắt:

- Anh không sửa đâu. Đừng ở đó lải nhải nữa.

Thế Quân thở dài:

- Thế anh không thấy tội nghiệp chị Thiên Dung sao?

Khải Nguyên quát khê:

- Em tội nghiệp biết bao nhiêu người rồi hử, cu Rôn?

Thế Quân cười:

- Tại gần đây không có quán sửa xe nào hết tội.

Khải Nguyên thở dài. Thật không có gì bực hơn khi cậu em của anh nghĩ ra không biết bao nhiêu chuyện. Giờ thật khó mà ngồi yên với nó.

Khuôn mặt anh chau quạu:

- Em ra nói với người ta thông cảm, anh không biết sửa xe. Anh chỉ là một kỹ sư điện tử, làm sao sửa xe được.

Thế Quân lém lỉnh:

- Em không quen nói dối.

Hầm hè nhìn Thế Quân, Khải Nguyên quát:

- Thế em muốn nói gì thì nói với người ta. Em đi ra đi. Công việc thì ngập tận cổ, vậy mà cứ thích làm phiền !

Thế Quân rầu rĩ:

- Anh sửa giúp em một lần nữa thôi. Em hứa đây là lần... cuối cùng.

Khải Nguyên hầm hè:

- Có thật là lần cuối không?

Thế Quân vội đáp:

- Em hứa.

- Chắc chắn là như thế đấy nhé.

- Dạ...

Đang dắt xe ra cổng với một tâm trạng quơ quơ vì thái độ của ông anh Thế Quân, Thiên

Dung chợt giật mình vì tiếng quát sau lưng:

- Cô đi đâu thế?

Thiên Dung ngoái đầu lại. Trước mặt cô là anh chàng cao lớn lúc này. Khá điển trai nhưng khuôn mặt hơi lăm lăm. Anh mặc chiếc quần jean và áo pull màu xám tro. Dáng vẻ cao ngạo.

Cô ngắc ngứ:

- Tôi đem xe đi sửa...

Khải Nguyên hất hàm:

- Cô hãy để xe đó đi.

Thiên Dung lắc đầu kiêu hãnh:

- Không... Tôi không muốn làm phiền đến người khác.

Vừa lúc Thế Quân chạy ra. Cậu liếc thoáng:

- Anh Hai của em đã đồng ý sửa xe cho chị rồi đó. Chị đừng ngại gì cả

Thiên Dung mím môi lại nhìn Khải Nguyên. Bộ mặt phớt lạnh của anh khiến cô chợt tự ái ghê gớm. Bộ anh ta nghĩ là cô muốn cầu cạnh anh ta hay sao mà kiêu ngạo như thế chứ.

Hình như đoán được suy nghĩ của Thiên Dung, Thế Quân sốt sắng giành với cô chiếc Spacy.

Nhìn thẳng vào mặt Khải Nguyên, Thiên Dung nhếch môi:

- Lẽ ra tôi không nên làm phiền đến anh mới phải.

Khải Nguyên so vai:

- Nhưng dù sao cô cũng đã tìm đến đây.

Thiên Dung ngẩng cao đầu:

- Tôi sẽ mang xe đến tei65m sửa xe...

Khải Nguyên nhướng mày:

- Cách đây gần một cây số mới có một địa chỉ mà cô muốn tìm đấy.

Thiên Dung bậm môi lại:

- Cho dù... xa đến hai ba cây số tôi cũng có thể tự thu xếp được.

Nhìn chăm chú vào đôi mắt đẹp bừng bừng, anh khẽ nheo mắt:

- Cô định... thu xếp bằng cách nào ? Không dễ kiếm một chiếc xích lô cho cô đâu. Vì thế cũng không nên bày đặt tự ái chi ệt.

Thiên Dung ầm ừ nhìn gã đàn ông điển trai đang đứng trước mặt cô. Đúng là một tên đàn ông không có một chút lịch sự ga lăng với phụ nữ. Nhưng cái nhìn của anh lại như có thể xuyên suốt ý nghĩ của người khác.

Không nói gì thêm, Khải Nguyên xắn tay áo mở cốp xe. Xem xét một hồi, vẻ mặt lạnh tanh anh tuyên bố:

- Mua – ra – tơ bị bẩn, có nhiều cặn.

Vẻ mặt Thiên Dung vẫn còn giận hờn:

- Giờ phải làm sao?

Khải Nguyên so vai:

- Sạc bình. Mất thời gian khá lâu và đòi hỏi phải có máy nổ. Có lẽ tôi không giúp cô được.

Thế Quân vọt miệng:

- Nhà mình có máy nổ mà anh Hai. Khải Nguyên ngán ngán nhìn cậu em. Anh chỉ muốn đá cho nó một cú vào mông ngay lập tức.

Nhìn Thế Quân với vẻ thông cảm, Thiên Dung khẽ nói:

- Tạm biệt em. Dù sao chị cũng cảm ơn em rất nhiều.

Thế Quân cười toe:

- Anh Hai em nói gì, chị cứ kệ ổng. nói thế chứ anh Hai em đâu phải là người... hẹp hòi thấy người khác gặp chuyện xui xẻo mà làm lơ.

Khải Nguyên lừ mắt nhìn Thế Quân. Nếu không có Thiên Dung ở đây, có lẽ cậu đã bị nhéo tai đỏ nhừ.

Anh hắng giọng:

- Cu Rôn...

Thiên Dung trầm giọng:

- Lẽ ra tôi không nên nghe theo lời Thế Quân mới phải. Chào anh...

Khải Nguyên hơi lúng túng trong thoáng chốc. Anh ngăn lại :

- Khoan đã...

Thiên Dung nhướn mày:

- Gì cơ?

Khải Nguyên nhún vai:

- Tôi nghĩ là tôi vẫn có thể... sạc bình cho cô.

Thiên Dung nhún vai vào đôi mắt lạnh lùng:

- Tại sao anh lại đổi ý?

Khải Nguyên nhún vai:

- Tôi không cần phải giải thích cho cô. Cô chỉ biết là tôi sẽ sạc bình, thế thôi.

Thiên Dung nheo mắt:

- Tôi nghĩ là tôi cũng không cần sự hào hiệp đến mức... khó ưa của anh.

Thế Quân nhìn họ. Có lẽ sẽ xảy ra chiến tranh giữa hai người mất.

Cậu vội lên tiếng:

- Chị Thiên Dung... Trong lúc anh Hai em sửa xe cho chị, chúng ta sẽ đi ra vườn ngắm hoa.

Khải Nguyên định bảo với Thế Quân là anh đã thay đổi ý định của anh và mặc xác cô gái kiêu hãnh này, cô ta muốn xéo đi đâu thì xéo. Còn Thiên Dung, cô muốn nói với Thế

Quân là cô thà đẩy chiếc Spacy cồng kềnh đi bộ đến... trăm cây số hơn là nhờ cậu tên đàn ông đáng ghét đang xỏ hai tay vào túi quần ngạo nghễ đứng trước mặt cô.

Nhưng Thế Quân còn nhanh hơn họ. Cậu kéo tay Thiên Dung :

- Mình đi ra vườn đi chị.

Thiên Dung cố gượng lại:

- Không... chi...

Thế Quân tíu lia:

- Vườn hoa nhà em ở phía này nè... Anh Hai... Cảm ơn anh Hai nhé...

Thiên Dung bị lôi tuột ra vườn.

Cô còn cố ngoái đầu lại nhìn Khải Nguyên. Anh có vẻ bất mãn. Cô tự hỏi là không biết là gã đàn ông đáng ghét này có phá nát chiếc Spacy không của cô để... trả đũa không nữa.

Đúng là một tên đàn ông có khuôn mặt lạnh hơn... một tấn nước đá.

Thế Quân và ông anh của nó đúng là hai thái cực.

Giọng Thế Quân thắc thỏm :

- Chị đừng giận anh Hai của em nghe. Không phải lúc nào ổng cũng khó như thế đâu.

Thiên Dung thở dài:

- Sao ổng khó ưa vậy cu Rôn?

Thế Quân lặc đề:

- Chị có thích ngắm vườn hoa không?

Thiên Dung mỉm cười:

- Dĩ Nhiên là chị rất thích. Nhưng thú nhất là ngắm hoa vào hoàng hôn.

Thế Quân sôi nổi:

- Chứ không phải là lúc bình minh sao?

Thiên Dung trầm giọng:

- Cũng có người thích ngắm hoa vào lúc đó, riêng chị lại khác. Chị thường ngắm hoa vào lúc chiều tà, khi ánh nắng đã tắt.

Thế Quân xuýt xoa:

- Mới nghe chị nói, em cũng đã thấy là nên ngắm hoa vào lúc trời tối.

Thiên Dung bật cười:

- Vào lúc nắng tắt, chứ không phải là lúc... trời tối. Hiều chưa cu Rôn ? Tối mù làm sao thấy.

Thế Quân cười theo:

- Thế thì người ta xài bóng đèn điện. Anh Hai em là kỹ sư điện đó.

Thiên Dung lắc đầu cười chịu thua. Cô hắng giọng:

- Một đôi khi người ta ngắm hoa dưới trăng, chứ không phải xài... bóng đèn như em nói.

Thế Quân buông gọi:

- Chỉ có đá bóng là khỏe. Em chỉ thích đá bóng mà thôi.

Ra đến vườn hoa, phải cố lắm Thiên Dung mới nhịn được cười.

Vườn rộng. Nhưng hoa thì thê thảm. Có một bụi hồng đã lụi tàn. Mấy bụi cẩm chướng đang xác xơ. Hao đủ chủng loại, lộn xộn không trông thành hàng lối. Thật không có một vườn hoa nào tệ hơn vườn hoa này nữa.

Thế Quân hươ hươ tay:

- Chị thấy vườn nhà em nhiều loài hoa không ? Gần hai chục loài luôn đấy. Nào là cẩm chướng, lys, thược dược, hồng, cúc đại đoá... rồi gì gì nữa không biết. Hôm trước nghe nội kể tên của chúng, em thấy muốn chóng mặt.

Thiên Dung cười. Hình như trong vườn đêm tổng cộng lại chưa đủ được mười bông hoa.

Chúng đều xác xơ.

Cúi xuống nâng nhẹ một cành hồng đã úa tàn, cô nói giọng băng khuâng:

- Tiếc quá.

Thế Quân sôi nổi:

- Vậy mà em thì chẳng hề tiếc chút nào.

Thiên Dung chớp mi:

- Sao lại như thế hả em?

Thế Quân cười:

- Nếu vườn hoa này tàn lụi đi, em sẽ biến nơi đây thành một sân bóng đá. Không có gì tuyệt hơn thế nữa.

Thiên Dung lắc nhẹ đầu:

- Sân bóng đá à? Theo chị thì một vườn hoa có lẽ tốt hơn.

Thế Quân nghiêng đầu hỏi:

- Vì sao chị lại thích một vườn hoa?

Giọng Thiên Dung mềm mại:

- Vườn hoa sẽ làm cho ngôi nhà của em vốn đã đẹp lại càng đẹp hơn. chị rất thích khung cảnh ở đây. Một ngôi nhà chìm khuất sau những rặng cây và được bao quanh bởi một vườn hoa. chỉ tiếc rằng vườn hoa đã úa tàn.

Suy nghĩ mông lung một hồi, Thế Quân tuyên bố:

- Nhưng nếu có một sân bóng thì vẫn hơn là vườn hoa chứ.

Thiên Dung cười. Cứ theo cách nói của Thế Quân thì có lẽ cậu ta rất say mê đá bóng.

Không có gì quan trọng hơn sân bóng.

Giọng cô vui vẻ:

- Thế có bao giờ em... làm vỡ kính nhà người ta chưa?

Thế Quân cười:

- Nhiều lần lắm chứ. Những lần đó em bị nội và anh Hai la mắng toí bởi phải đền và lắp lại gương mới cho người ta. Lần gần đây nhất em làm vỡ một chậu bonsai của nội.

Không những chậu bị vỡ mà cây kiểng mà nội em thích nhất.

Thiên Dung tròn mắt:

- Cây kiểng bị gãy sao? Nghe em nói chị cũng thấy rất tiếc. Dễ gì trồng một cây kiểng đâu em.

Thế Quân gãi đầu:

- Nội em cũng nói như chị. Lần đó, nội buồn đến mức làm em bỗng có ý định... treo giày.

Thiên Dung mỉm cười:

- Nhưng chị đoán là bây giờ em đã đá bóng trở lại.

Thế Quân ngạc nhiên:

- Sao chị tài thế?

Thiên Dung nheo mắt:

- Người ta không thể ôm mãi một nỗi buồn. Có lúc phải quên đi.

Thế Quân sôi nổi:

- Để khỏi làm bể kính người ta và làm vỡ chậu kiểng của nội, em và mấy đứa bạn đành chịu khó đến mấy câu lạc bộ. Tuy xa một chút nhưng thoải mái, không phải lo sợ gì cả. Tha hồ mà đá và la hét đến khản cổ. Không sợ bị ai la mắng.

Cô tò mò hỏi:

- Thế nội của em đâu rồi mà chị không thấy?

- Dạ, nội em sang nhà hàng xóm chơi. Có lẽ nội cũng gần về.

Đá phóc một viên sỏi ra xa, Thế Quân kể lể:

- Nội muốn khôi phục lại vườn hoa nhưng anh Hai của em không đồng ý.

Thiên Dung tròn mắt nhìn Thế Quân:

- Vậy sao?

Giọng Thế Quân vui vẻ:

- Điều đó rất hợp với ý của em.

Thiên Dung lắc đầu cười:

Có một chiếc xích đu sơn xanh đỏ lòe loẹt nhưng thật dễ thương.

Thiên Dung ngồi xuống xích đu và lắc nhẹ. Cô chợt nghĩ đến Khải Nguyên với cái nhìn cao ngạo như xuyên suốt ý nghĩ của người khác và khuôn mặt đăm đăm của anh.

Cô buột miệng:

- Hình như ông anh của em rất... ghét phụ nữ.

Ngỡ là cô đoán sai, không ngờ Thế Quân lại gật đầu.

- Dạ...

- Sao thế?

Thế Quân khẽ nói:

- Từ ngày chị Phi Nga đi yêu một người khác.

Nhòa người ngất một nụ hồng đã xác xơ và hít lấy hương thơm đã nhạt nhòa, Thiên

Dung hạ thấp giọng:

- Trước đây hai người là bồ hủ?

Thế Quân gãi đầu:

- Dạ, anh Hai của em yêu chị Phi Nga lắm đó.

Thiên Dung bặm môi nhìn về phía cổng vườn. Nếu Khải Nguyên bất thần xuất hiện vào lúc này và nghe cô cùng Thế Quân bàn luận về anh ta, coi bộ anh chàng khó đảm đảm ấy nổi trận lôi đình và không chừng sẽ tổng cô ra cửa mắt.

Giọng Thế Quân thoáng buồn:

- Nội của em tuy cũng khá giả nhưng so với cái anh Việt Kiều mà chị Phi Nga yêu thì cũng không nhằm nhò gì, vì thế chị Phi Nga đã bỏ anh Hai của em. Thiên Dung gật gù. Ông anh của Thế Quân có vẻ hận đời hết biết. Coi bộ anh ta thù tất cả phụ nữ quá.

Thế Quân chợt hỏi:

- Chị có biết vì sao em muốn anh Hai của em sửa xe cho chị không?

Thiên Dung vội nói:

- Em thật là tốt bụng. Nghe anh Hai em nói, hình như chị không phải là người đầu tiên được em giúp đỡ?

Thế Quân lại gãi đầu:

- Không được như chị nói đâu. Em đâu có tốt.

Thiên Dung tròn mắt:

- Chị thấy em tốt thật mà.

Thế Quân hắng giọng:

- Em muốn tìm cho anh Hai của em... một người bạn gái. Có nhờ sửa xe, may ra anh mới có cơ hội làm quen với người ta.

Thiên Dung như bật ra khỏi xích đu. Cô cười như mếu:

- Trời đất.

Thế Quân gãi đầu:

- Mấy tháng nay, thấy chị nào... đẹp đẹp có xe hư là em xung phong dắt xe vô nhà liền.

Nhưng gặp ai, anh cũng lạnh như nước đá không thèm bắt chuyện. Báo hại có lần em bị họ quay ngược mông ột trận.

Thiên Dung mở to mắt nhìn Thế Quân. Cô biết là cậu ta không hề đùa.

Chợt Thế Quân phán một cậu xanh dờn :

- So với chị Phi Nga, chị còn đẹp hơn nữa đó.

Thiên dung tò mò:

- Chị Phi Nga làm gì?

Thế Quân hắng giọng:

- Cũng học đại học như chị, nhưng chuẩn bị ra trường.

Thiên dung mở to mắt:

- Trường nào?

- Dạ... Y Khoa.

Thiên Dung bặm môi lại. một cô bác sĩ tương lai. Đẹp. Ông anh của Thế Quân tiếc đến ngẩn ngơ cũng phải. Nhưng mà Khải Nguyên cũng đẹp trai và ấn tượng đấy chứ. Chỉ tiếc là khuôn mặt lạnh như kem.

Chợt ửng hồng mặt khi suy nghĩ lẫn lẫn về Khải Nguyên, Thiên Dung nguẩy đầu thật mạnh.

Thế Quân chùng giọng:

- Chị có thể giúp em được không?

Thiên Dung sốt sắng:

- Chuyện gì?

Thế Quân ấp úng:

- Chị có thể... tình nguyện kết bạn với anh Hai của em không ?

Phát hoảng, Thiên Dung kêu lên:

- Ôi... Không...

Thế Quân thấp thỏm:

- Bớt chị có bạn trai rồi hả?

Thiên Dung gật đại đầu:

- Ừ...

Khuôn mặt Thế Quân thoáng buồn. Chợt cậu nhìn thẳng vào mặt Thiên Dung tuyên bố :

- Em không tin đâu.

Thiên Dung hùng hồn:

- Chị có bạn trai thật mà.

Đúng lúc đó, Khải Nguyên xuất hiện từ xa với vẻ mặt cau có. anh cao giọng:

- Xe đã sửa xong rồi đó!

Thiên Dung và Thế Quân đi về phía anh nhưng Khải Nguyên đã lạnh lùng quay lưng bỏ vào nhà.

Cố đuổi theo anh chàng cao ngạo đá lạnh, Thiên Dung vội nói :

- Cảm ơn anh.

Một cái nhún vai thay câu trả lời. Khải Nguyên biến mất sau cánh cửa kính.

Thế Quân giọng buồn buồn:

- Thôi mặc kệ... Ông.

Thiên Dung mỉm cười với cậu:

- Chị cảm ơn em nha. Dù biết là ông anh của em sẽ xử như thế nhưng... bổn phận của chị là phải mở miệng cảm ơn... Ông. Ân đền, oán trả.

Tiến Thiên Dung ra cổng, Thế Quân giọng luyến tiếc:

- Nhà chị Ở đâu?

Thiên Dung trầm giọng:

- Cạnh cà phê “Quỳnh”, lúc nào có dịp em đến chơi với chị nhé.

Thế Quân gật đầu:

- Nhất định là em sẽ đến.

Cỏ, hoa và tình yêu.

2. Chương 2

Trước mặt một chú bé như Thế Quân, Thiên Dung là một người lớn. Nhưng chỉ sau nửa giờ, cô thật nhí nhảnh với chiếc quần lửng màu kem và áo pull lửng ngang hông.

Sà vào bếp, nghiêng đầu nhìn vào chảo sườn chua ngọt đang bắc trên bếp giọng cô lú lo:

- Ái chà... Ngon ghê ha. Mà sao hôm nay mẹ về muộn thế nữa không biết.

Chị bếp mỉm cười:

- Bà chủ sang nhà cậu Vũ Tuấn chơi chưa về. Nếu cô đói bụng tôi dọn cơm trước nghe.

Thiên Dung lắc đầu:

- Thôi khỏi, tôi đợi mẹ về cùng ăn mới vui.

Giã mấy trái ớt làm nước chấm, chị bếp háng giọng:

- Lúc này cô Đan Phượng có gọi điện thoại cho cô đấy.

Thiên Dung vội hỏi:

- Thế Đan Phượng có nhắn gì cho tôi không?

Chị bếp cười hồn nhiên:

- Đan Phượng bảo là tối nay cô phải đến sớm đấy. Hình như hôm nay là sinh nhật của

Đan Phượng, có phải không?

Thiên Dung lý lắc:

- Đúng là như thế. Nó nhắc tôi đến dọn bàn dọn ghế cho nó đó mà. Còn khuya nó mới cho tôi và Mỹ Mỹ nhắm nháp trước thiên hạ.

Chị bếp vui vẻ nhận xét:

- Ba cô thân nhai quá ha.

Thiên Dung chớp mi :

- Từ hồi tụi này học phổ thông trung học lận. Vì thân nhau nên mới rủ nhau cùng thi một trường. Không ngờ cả ba đưa đều đậu đấy.

Chị bếp cười:

- Tối khi lấy chồng, chắc hết chơi thân với nhau quá.

Thiên Dung tròn mắt:

- Sao lại thế?

Chị bếp rồn rảng:

- Tôi thấy thường thường là thế. Lấy chồng, biết bao nhiêu chuyện phải lo. Có muốn đi lại thăm nhau cũng khó.

Thiên Dung le lưỡi:

- Nếu thế tôi không bao giờ lấy chồng đâu.

Chị bếp mỉm cười:

- Hồi xưa tôi cũng đã từng nói như thế đấy.

Thiên Dung tò mò:

- Chị lấy chồng lúc bao nhiêu tuổi?

Chị bếp sôi nổi:

- Mười tám tuổi.

Bật cười, Thiên Dung nhí nhảnh:

- Bộ chị yêu sớm như thế sao?

- Đâu có. Tôi lấy ba sấp nhỏ vì hai gia đình giao ước với nhau. Tôi không từ chối được.

Thiên Dung khẽ lắc đầu:

- Thời buổi bay giờ khác với hồi ấy.

Chị bếp buột miệng:

- Cũng vậy thôi.

Thiên Dung hùng hờn:

- Chị nói trật lất.

Chị bếp chợt nghĩ đến Vũ Tuấn. Anh chàng bác sĩ mới ra trường này rất thích Thiên Dung và có ý tiến đến chuyện hôn nhân với cô.

Mẹ của Vũ Tuấn và mẹ Thiên Dung là hai người bạn thân với nhau. Cùng góa bụa sớm nên hai bà càng thân tiết qua lại thăm viếng nhau. Không chừng Vũ Tuấn sẽ đạt được điều mà anh ta muốn.

Ngóng ra cửa, rồi lại nhìn đồng hồ Thiên Dung thắc thỏm :

- Mẹ lâu về ghê!

Chị bếp chưa kịp nói gì thêm đã nghe tiếng còi xe trước cổng.

Thiên Dung lý lắc:

- Để tôi mở cổng cho. Chị cấp tốc dọn cơm nha. Tôi đói bụng lắm rồi đó.

Một chiếc Toyota đời mới sang trọng chạy vào sân. Trên xe, bà Mỹ Thường bước xuống.

- Nụ cười điểm trên môi, bà Mỹ Thường âu yếm hỏi Thiên Dung:

- Con về lâu chưa?

Thiên Dung nũng nịu:

- Bụng của con đang réo sôi biểu tình đây nè. Con chờ mẹ về để ăn cơm đây.

Bà Mỹ Thường cốc nhẹ lên đầu cô:

- Chứ không phải là con thường thích ăn vặt hơn ăn cơm sao?

Thiên Dung cười xòa. Cô đi theo mẹ cô vào nhà. Bà Mỹ Thường đi trước cô, dáng vẻ thật quý phái. Thiên Dung ngấm nhìn mẹ cô với một chút tự hào. Mẹ cô dù ngoài bốn mươi tuổi nhưng vẫn còn đẹp và quyến rũ. Lao vào phòng ăn, giọng cô trong trẻo

- Chị bếp ơi, dọn cơm nhanh đi!

Sinh Nhật Đan Phượng tổ được chức thật tưng bừng. Mỹ Mỹ và Thiên Dung leo lên leo xuống mấy chục bậc thang muốn xỉu vì để làm vui lòng nhỏ bạn thân của cô.

Ban đầu là để kiểm tra giùm Đan Phượng đã có bao nhiêu người đến... nộp mạng. Sau đó là đến chuyện xem thử chiếc bánh sinh nhật người ta vừa mang đến có đúng bảy tầng không, có đẹp không. Rồi xem thử... đủ thức ăn không.

Chưa hết. Đan Phượng còn nhờ Thiên Dung và Mỹ Mỹ phụ nó tiếp khách. Mà có phải ít khách đâu. Có gần đến hai trăm người. Thật không khác gì một đám cưới.

Một muôn khờ người nhưng Thiên Dung và Mỹ Mỹ vẫn vui. Tiếng cười trong trẻo của hai cô gái cất vang lên thật hồn nhiên.

Xuất hiện trong chiếc đầm hồng nhạt thật dễ thương, Đan Phượng khai mạc tiệc sinh nhật.

Bạn bè đến với Đan Phượng rất đông. Không khí nhộn nhịp tưng bừng.

Mỹ Mỹ huých vào vai Thiên Dung:

- Thiên Dung, ta và mi tìm một chiếc bàn nào đó để ngồi đi. Ta mệt muốn tức thở lắm rồi.

Thiên Dung khúc khích:

Theo mi thì nên ngồi chỗ nào?

Mỹ Mỹ hóm hỉnh:

- Một chiếc bàn gần ngay cửa sổ. Không cần một cái bàn có nhiều thức ăn mà phải là một cái cửa sổ. Một cái cửa sổ cho ta ngay lập tức!

Thiên Dung nheo mắt:

- Chi vậy?

Mỹ Mỹ cười:

- Ta cần không khí để thở. Đây là điều quan trọng nhất.

Giọng Thiên Dung nghịch ngợm:

- Thế nhà ngươi không thương... cái dạ dày của mình sao?

Mỹ Mỹ sôi nổi:

- Ồ nhỉ... Nếu nhà ngươi không nói, có lẽ ta quên mất. Thế thì một cái cửa sổ và một cái bàn ề hề thức ăn vậy. Có lẽ là sự lựa chọn không ngoan nhất.

Đùa thế thôi. Chỉ một lát sau, Thiên Dung và Mỹ Mỹ đã ngồi ở một chiếc bàn tròn cạnh cửa sổ. Từ đây có thể nhìn ra vườn và ngắm cả sao trời li ti trên cao. Cho dù Mỹ Mỹ cũng không hề có ý định ngắm trăng sao vào lúc này, khi mà không khí trong phòng vui nhộn và sôi lên như một nồi súp đang nóng.

Chìm ngập giữa những lời chúc tụng, Đan Phượng tạm thời quên mất Thiên Dung và Mỹ

Mỹ, cho hai đứa bạn thân của cô ở... ngoài vùng phủ sóng.

Mỹ Mỹ khúc khích nhân xét:

- Đan Phượng nhìn giống một cô dâu chính hiệu, chỉ có điều là thiếu một chú rể Thiên

Dung há.

Thiên Dung cười:

- Mai một nó làm cô dâu, ta i làm... cô dâu phụ.

Mỹ Mỹ đang đưa chân:

- Không biết trong ba đứa tội mình, kẻ nào sẽ lên xe hoa trước đây.

Thiên Dung nhướn mày:

- Coi bộ là Đan Phượng quá.

Mỹ Mỹ tò mò:

- Bộ nó phải lòng một tên đàn ông nào đó rồi hả?

Thiên Dung nguẩy đầu:

- Không... Nhưng dạo này cô nàng hơi chững diện nên ta thấy cũng nghi nghi.

Mỹ Mỹ cười:

- Lát nữa ta sẽ bắt nó khịa ra hết. Nếu có gì nó không thể qua mặt mi và ta đâu.

Thiên Dung nhướn mày:

- Đùa một chút cho vui chứ ta nghĩ ba đứa tội mình coi bộ giống nhau, chỉ khoái lao đầu vào học chứ yêu nổi gì.

Chống cảm ngấm nhìn Thiên Dung, Mỹ Mỹ đùa:

- Mi nói đúng. Nếu có yêu, không phải Đan Phượng và ta mà là... mi. Mo là ứng cử viên số một.

Thiên Dung giấy lên:

- Đời nào có chuyện đó. Trái tim làm bằng plastic. Ta thể không bao giờ yêu cả.

Mỹ Mỹ khúc khích:

- Ta chỉ sợ có ngày nhà người bị tên bay đặc lạc từ ánh mắt của những anh chàng lẻo đẻo bám xe đi theo nhà người từ trường về nhà thôi.

Thiên Dung dẫu môi. Có rất nhiều anh chàng si tình đã kiên nhẫn đi theo cô và chờ đợi.

Cô chưa bao giờ xao động. Chỉ thấy trái tim mình thật đứng đưng.

Đan Phượng đi đi lại lại như thoi đưa từ bàn tiệc này sang bàn tiệc khác. Đi đến bàn

Thiên Dung và Mỹ Mỹ đang ngồi, Đan Phượng cười vui vẻ:

- Sao, mấy con nhóc kia?

- Vờ như không hiểu Đan Phượng muốn nói gì, Mỹ Mỹ lý lắc:

- Mi nói chi mà ta chưa hiểu

Đan Phượng đắm nhẹ lên vai Mỹ Mỹ:

- Nhà người và Thiên Dung có hài lòng về thực đơn tối nay không?

Thiên Dung cười:

- Mọi chuyện đều diễn ra rất tốt đẹp. Ban đầu thì Mỹ Mỹ bảo chỉ cần xin một ít không khí để thở nhưng sau đó thì Mỹ Mỹ xin... một núi thức ăn, mãi nhai quên cả ta và quên cả hô hấp.

Mỹ Mỹ sôi nổi:

- Ngồi với ta và Thiên Dung một chút chứ Đan Phượng? Không lẽ mi còn định quét lui quét tới chiếc váy dài trên sàn nhà như một cô dâu bị chú rể... ruồng bỏ trong ngày cưới?

Đan Phượng bụm miệng cười:

- Đúng là đồ độc miệng. Lẽ ra bọn nhà người phải thương cho hoàn cảnh không may của ta tối nay mới phải chứ.

Thiên Dung kéo tay Đan Phượng:

- Mỹ Mỹ nói đúng đó. Ta muốn biết, chiếc soirée mà mi đang mang là chiếc... thứ mấy của tối hôm nay?

Đan Phượng cười:

- Ta mới thay hai cái váy chứ mấy. Còn một cái nữa.

Mỹ Mỹ nhướn mày:

- Vì sự... an bình của quý khách, ta xin mi dừng ngang con số hai là đã đủ. aan Phượng véo vào cánh tay Mỹ Mỹ:

- Mi làm như ta gây nên... tai họa không bằng.

Mỹ Mỹ cười:

- Vì thiên hạ sẽ đau tim mất nếu cứ pháp phồng chờ xem mi sẽ xuất hiện với chiếc áo nào. Hãy chấm dứt phần biểu diễn trang phục của mi đi là vừa.

Đan Phượng khúc khích:

- Được thôi, vì ta rất muốn ngồi tán dóc với hai nhà người cho dù ta đã sắm đến ba chiếc váy lặn.

Mỹ Mỹ cà khịa:

- Để dành chiếc váy ấy cho ngày cưới của mi vậy.

Đan Phượng đâm vào lưng Mỹ Mỹ:

- Con khỉ, toàn là nói bậy.

Chợt thấy Thiên Dung chăm chú nhìn về chiếc bàn cuối phòng, Đan Phượng và Mỹ Mỹ cùng quay lại nhìn.

Một cô gái mặc chiếc robe màu xanh nước biển thật ấn tượng đang hếch chiếc mũi cao xinh lên ra dáng kiêu hãnh. Đó là một cô gái rất đẹp, mái tóc cắt ngang và được chải lật ra sau thật cầu kỳ.

Đan Phượng cười cười:

- Bỏ có công nhận cô ta đẹp không ? Ác liệt.

Mỹ Mỹ chót chết:

- Nếu cho điểm, ta sẽ hào phóng cho đúng tám điểm. Còn nhỏ Thiên Dung của tụi mình, sẽ là điểm chín.

Thiên Dung kêu lên:

- Sao lại chấm iếm ta?

Mỹ Mỹ tỉnh bơ:

- Vì mi cũng đẹp không thua gì cô nàng đang mặc chiếc váy màu nước biển ấy. Ta trừ cô nàng một điểm vì đã trang điểm hơi kỹ. Còn mi, chân phương và nguyên sơ nên khỏi... bị trừ.

Đan Phượng cười:

- Cô nàng ắt có thể là chị dâu tương lai của ta đó. Sao? Lũ nhà người có còn muốn nói xấu nữa không?

Thiên Dung tròn mắt:

- Mi đâu có anh trai.

Đan Phượng mỉm cười:

- Đúng. Nhưng cô nàng bỏ với ông anh họ của ta.

- Anh Lê Quang?

- Không. Anh Hữu Phong – một ông anh họ Việt kiều mới từ Pháp về nước mấy tháng nay.

Chăm chú ngắm nhìn nhan sắc lộng lẫy của cô gái không chớp mắt, Thiên Dung buột miệng:

- Đúng là một mỹ nhân.

Đan Phượng trầm giọng:

- Chỉ còn mấy tháng nữa người ta là bác sĩ đấy. Về mặt Thiên Dung đầy thán phục:

- Nếu mở phòng mạch chắc thiên hạ đua nhau... bệnh để được bác sĩ khám quá.

Mỹ Mỹ liếm môi:

- Tha hồ hút bạc.

Thiên Dung mỉm cười:

- Nếu thi hoa hậu, chắc chắn là đạt giải nhất.

Đan Phượng cười. Dưới con mắt của cô thì Phi Nga không đẹp đến nỗi nghiêng nước nghiêng thành. Dù sao Mỹ Mỹ cũng có một nhận xét thật sắc sảo. Phi Nga đã biết cách làm tôn vẻ đẹp trời cho của mình lên bằng nghệ thuật trang điểm. Nếu cho điểm, cô chỉ chấm đúng bằng điểm của Mỹ Mỹ.

Hích vai Đan Phượng, Mỹ Mỹ tò mò hỏi:

- Mi cười chi vậy?

- Chỉ một anh chàng vừa lách đám đông đi đến bàn ngồi xuống, Đan Phượng ríu rít:

- Anh Hữ Phong của ta đó kìa.

Thiên Dung ngẩn người nhìn ông anh họ của Đan Phượng. Đó là một anh chàng ngoài ba mươi tuổi, vẻ mặt nhật nhẽ nhưng ăn mặc chải chuốt, có phần đom đóm. Ngồi trong bàn tiệc với nhiều người nhưng anh ta cầm máy điện thoại di động nói chuyện oang oang rồi phá lên cười như chỗ không người. Mới nhìn Hữ Phong, Thiên Dung cũng có thể đoán ra được đây là một anh chàng thích khoe khoang siêu nặng.

Hơi thất vọng, Thiên Dung chợt thấy... tiếc cho cô bác sĩ tương lai xinh đẹp, vợ chưa cưới của anh ta.

Đan Phượng nheo mắt hỏi:

- Sao?

Thiên Dung cười:

- Ông anh của Đan Phượng cũng tài ghê há, mới về nước đã cuỗm được một cô nàng sinh viên y khoa đẹp như hoa hậu.

Đan Phượng bậm môi:

- Tên cô nàng cũng ấn tượng ra phết. Phi Nga – một chú thiên nga đang bay đấy! Phi Nga.

Thiên Dung nhú mày vì thấy tên này quen quen. Không cần phải nghĩ ngợi lâu lắm. Cô nhớ đến Thế Quân, Khải Nguyên và cả khuôn mặt lạnh như kem của Khải Nguyên.

Bồ của Khải Nguyên cũng là một cô sinh viên y khoa tên Phi Nga. Thiên Dung tin chắc rằng đây chính là người một thời từng bồ với Khải Nguyên.

Chợ không tìm được tò mò, Thiên Dung chống cằm tiếp tục quan sát Phi Nga và vò của cô ta.

Nói chuyện với Thiên Dung được một chút thì Đan Phượng vội đi đến bàn khác. Sợ Mỹ

Mỹ và Thiên Dung trách, cô hắng giọng phán :

- Thông cảm cho ta nghe. Lát ta quay trở lại bây giờ.

Mỹ Mỹ phẩy tay:

- Sao mà mi khách sáo với bọn ta đến thế.

Chỉ một lát sau, Mỹ Mỹ đã cùng mấy người bạn cùng lớp rủ nhau ra sân nhảy nhót tung bừng. Chỉ còn ngồi lại một mình với ly nước ngọt uống dở. Thiên Dung cắn móng tay lặng lẽ ngắm nhìn Phi Nga.

Tò mò có phải là cố tật của con gái không nhỉ. Thiên Dung rất muốn biết vì sao Phi Nga lại cài số de Khải Nguyên khiến anh ta lăm lè cay đắng.

Tại sao mình lại quan tâm đến Khải Nguyên?

Lắc đầu một cái thật mạnh, Thiên Dung cố xua đi một ý nghĩ vừa đến...

Oang oang nói chuyện trong điện thoại một hồi, Hữ Phong quay sang cụng ly với mấy người trong bàn và nốc cạn ly rượu này đến ly rượu khác.

Tuy thế, anh ta có vẻ galant với Phi Nga hết cỡ. Thiên Dung thấy Hữ Phong lảng xảng đứng dậy tìm cách giảm máy điều hòa sau khi Phi Nga nhăn mặt khẽ nói bên tai anh ta điều gì đó.

Gấp đầy thức ăn cho Phi Nga, Hữ Phong ngồi đổ dành cô bồ của anh ta ăn như... một bà mẹ đầy lòng kiên nhẫn với con bé hai tuổi khi nó không chịu nhai nuốt.

Đang mải mê quan sát, Thiên Dung bỗng giật mình vì cái đập nhẹ trên vai:

- Thiên Dung... Mỹ Mỹ đâu rồi ? Sao bồ không nhảy nhót với lũ bạn lớp mình cho vui?

Thiên Dung cười:

- Chỗ nào nhộn nhắt, có lẽ Mỹ Mỹ đang ở đó.

Ra nhảy một bản chachacha với tụi mình đi.

Thiên Dung lắc đầu cười:

- Ngồi nhìn thiên hạ tưng bừng cũng là một cái thú... thương đau.

Nắm tay Thiên Dung, Đan Phượng sôi nổi:

- Không nhảy nhót thì đến đây với ta.

Thiên Dung nhướng mày:

-... Đi thôi nên và cắt bánh kem với mi à?

Đan Phượng phì cười:

- Ta không còn nhí đến mức đó nữa. Bánh kem chỉ để trang trí cho... đẹp. Ta cũng không biết sẽ làm gì với bảy tầng bánh ngọt lịm hơn đường ấy nữa. Hình như bây giờ thiên hạ không còn khoái ăn ngọt nữa, phải không Thiên Dung ?

Trong lúc Thiên Dung chưa kịp đoán Đan Phượng rủ cô đi đâu thì Đan Phượng đã kéo cô băng băng đến bàn tiệc của Hữu Phong và Phi Nga.

Đang ngồi chăm chú gấp thức ăn cho Phi Nga, nhìn thấy Đan Phượng đi đến Hữu Phong cười lớn:

- Nãy giờ anh và chị Phi Nga có ý đợi em đó.

Đan Phượng vui vẻ:

- Cảm ơn hai người đã đến chung vui với em.

Hữu Phong xoa tay:

- Sao ? Em hài lòng về món quà thật giá trị đó chứ?

Đan Phượng chu môi:

- Em chưa khai quà. Nhưng dù đó là gì đi nữa vẫn xin cảm ơn anh chị.

Hữu Phong xoa cằm:

- Cam đoan với em, không có món quà nào giá trị hơn nữa đâu.

Quay sang Thiên Dung đang lơ ngơ trước cái nhìn quan sát của Phi Nga, giọng Đan Phượng sôi nổi:

- Thiên Dung, nhỏ bạn thân của em đó. Còn một nhỏ bạn thân nữa, nhưng nó đang quay cuồng với bản chachacha. Lát nữa em đem nó đến trình diện sau.

Hữu Phong đưa tay ra phía trước giọng kiêu cách:

- Mời em và Thiên Dung ngồi.

Đáp lại cái nhìn đầy kiêu hãnh của Phi Nga, Thiên Dung gật nhẹ đầu chào.

Đan Phượng mỉm cười:

- Giới thiệu với Thiên Dung, đây là anh Hữu Phong – anh chú bác với mình và đây là Phi

Nga bạn gái của anh ấy.

Hữu Phong nháy mắt:

- Giới thiệu như em là trật lất hết trơn. Em phải giới thiệu chị Phi Nga là vị hôn thê của anh chứ.

Đan Phượng xụ mặt:

- Bạn gái hay vị hôn thê cũng gần gần giống nhau. Mà anh và chị Phi Nga đâu đã đính hôn.

Hữu Phong phà một hơi khói khiến Thiên Dung và Đan Phượng muốn ngộp:

- Anh và chị Phi Nga dự định tháng sau đính hôn đấy.

Đan Phượng cười:

- Ôi... Thế mà em không biết.

Chợt Đan Phượng nghiêng đầu hỏi:

- Sao anh và chị Phi Nga không ra sân hiêu vũ với mọi người cho vui? Nãy giờ im lặng với nụ cười nhạt nhẽo trên môi, Phi Nga chợt lên tiếng:

- Tôi và anh Hữu Phong chỉ quen khiêu vũ trong những khung cảnh thật thơ mộng trữ tình, ở đây hơi xô bồ...

Đan Phượng tròn mắt:

- Chị không thích không khí vui nhộn của sảnh viên sao? Phi Nga nhún vai một cái thật đầm rồi im lặng. Bật Zippo kêu lách cách, Hữu Phong vồn vã :

- Hai em uống seven up hay coca? Hay một chút rượu nhẹ?

Thiên Dung khẽ nói:

- Dạ... sao cũng được.

Đan Phượng mỉm cười:

- Lúc này thấy Thiên Dung có vẻ ngưỡng mộ chị Phi Nga nên Đan Phượng đưa nó đến đây làm quen đấy.

Phi Nga nở một nụ cười ra dáng bề trên. Cô hiểu được ấn tượng mà cô tạo được ọi người. Cô biết là mình rất đẹp.

Giọng cô đã dứt:

- Thế sao? Ôi, cũng có rất nhiều người đã nói với tôi như thế. Hữu Phong cười lớn:

- Mỗi lần Phi Nga đi ra phố, có mấy cô nhóc như em và Thiên Dung cứ ngỡ Phi Nga là diễn viên nên cứ chạy theo để xin chữ ký. Giải thích và xua đuổi cũng mệt. Phi Nga mỉm cười kiêu hãnh như xác nhận những lời của Hữu Phong không phải là bịa đặt.

Thiên Dung xoay lu nước mát lạnh trên tay. Cô hơi ảm ức. Thứ nhất cô không phải là...con nhóc. Thứ hai, Phi Nga có vẻ tự kiêu. Điều đó làm cho Thiên Dung ngấm ngấm thất vọng. Giọng Phi Nga kiêu cách:

- Thiên Dung và Đan Phượng là bạn học với nhau hả?

Đan Phượng sôi nổi:

- Dạ, hai đứa thân nhau từ hồi học cấp ba lận. Vì thế, khi đi thi đại học cũng rủ nhau cùng thi một trường.

Phi Nga nhún mày:

- Trường nào?

Thiên Dung nhỏ nhẹ:

- Kinh tế...

Quay sang Hữu Phong nở nụ cười đẹp đến mê hồn, Phi Nga phán một câu:

- Kỹ sư kinh tế bây giờ thất nghiệp hàng đống, khó xin việc lắm. Chính vì thế, khi đứa em trai của em muốn thi vào kinh tế em dẹp ngay liền.

Hữu Phong ngạc nhiên:

- Vậy sao?

Phi Nga nhún vai:

- Có quá nhiều người đâm đầu vào ngành kinh tế nên thừa kinh khủng. Thậm chí có người ra trường phải xin làm nhân viên tiếp thị.

Thiên Dung bậm môi:

- Vậy theo chị nên... đâm đầu vào ngành nào?

Phi Nga thản nhiên:

- Nghề y đang thiếu người trầm trọng. Theo tôi chỉ có nghề y mới có giá thôi. Một bác sĩ bao giờ cũng được trọng vọng hơn là một... kỹ sư kinh tế.

Hữu Phong vẽ mặt tự đắc:

- Em đưa ra lời khuyên cho Đan Phượng và Thiên Dung hơi muộn. Giá như hai cô nhóc này gặp em sớm một chút thì đâu học kinh tế. Kể ra cũng tiếc.

Đan Phượng liếm môi:

- Em đâu có tiếc.

Phi Nga cười nhạo:

- Tôi tin rằng Đan Phượng đang nói dối đó thôi. Nhất Y, nhì Dược mà...

Thiên Dung giọng tỉnh bơ:

- Thế mà không hiểu sao nghề y là nghề mà em... thù nhất trên đời.

3. Chương 3

Đan Phượng bậm môi để khỏi cười. Cô hiểu là Thiên Dung cố tình bịa ra như thế để chọc tức Phi Nga.

Hữu Phong vội hỏi:

- Sao lại thù nhỉ?

Thiên Dung bậm môi:

- Đó cũng là một nghề... tàn nhẫn nhất.

Hữu Phong kêu lên:

- Tàn nhẫn ?

Giọng Thiên Dung chùng xuống:

- Vâng... Nếu người ta không có một trái tim biết yêu thương đồng loại thì khi đó nghề y lại là nghề tàn nhẫn.

Khuôn mặt xinh đẹp của Phi Nga biến sắc. Còn Thiên Dung, cô đang tự hỏi là liệu cô có hồ đồ không khi bỗng dưng ám chỉ là Phi Nga không có... một quả tim.

Ồi! Cô chỉ là một con bé thích gây gổ thích nói lung tung.

Hữu Phong cười giả lả:

- Một ý kiến... hay. Nhưng Thiên Dung yên chí đi, hãn hữu mới có người không tim.

Không tim thì làm sao người ta sống được.

Thiên Dung mỉm cười. Cũng mong là cô gái xinh đẹp đang ngồi trước mặt cô có... một quả tim. Niềm tin của cô có vẻ hơi mong manh.

Phi Nga có vẻ kiêu hãnh và cao ngạo. Cô không tin là Phi Nga có thể chia sẻ và chăm sóc chu đáo những bệnh nhân.

Vẫn với vẻ mặt thật bình thản, Phi Nga rót thêm nước ngọt vào ly Thiên Dung và Đan Phượng. Cô không có vẻ gì là tức giận. Cô tỏ ra là một người tự chủ.

Cô ghét Thiên Dung kinh khủng. Một con nhỏ vừa đẹp vừa gai góc. Nếu không có Hữu Phong và Đan Phượng, cô đã ném vào mặt Thiên Dung những lời nói cay độc nhất.

Bẻ đôi chiếc bánh su đưa cho Thiên Dung và Đan Phượng mỗi người một nửa, giọng Phi Nga ngọt nhạt:

- Thiên Dung không nên cự đoan quá. Nếu ai cũng... thù ghét y như Thiên Dung, lấy đâu những con người phục vụ sức khỏe cho người khác.

Đan Phượng cười dàn hòa:

- Thiên Dung đùa thôi.

Phi Nga hếch cao chiếc mũi xinh đẹp giọng bề trên:

- Tôi cũng mong là như thế.

Quay sang Hữu Phong, Phi Nga vẻ mặt quan trọng:

- Còn hai tháng nữa em thi tốt nghiệp ra trường, bài vở ngập đến tận cổ.

Hữu Phong gật gù:

- Để đào tạo thành một bác sĩ đâu phải là dễ.

Đan Phượng nhíu mày hỏi:

- Thế chị Phi Nga đi chuyên ngành nào?

Phi Nga cười điệu:

- Đan Phượng đoán thử xem?

Đan Phượng chớp mi:

- Có phải khoa nhi không?

Hữu Phong xen vào:

- Sao em nghĩ là chị Phi Nga chọn khoa nhi?

Đan Phượng cười:

- Tại Đan Phượng thấy chị ăn nói dịu dàng ngọt ngào như mía lùi. Tụi trẻ con nhất định là sẽ khoái chị.

Hữu Phong cười khoái trá:

- Ngọt ngào như chị Phi Nga đi nghề Y rất hợp. Con gái cần phải có nữ tính.

Đan Phượng cắc có hỏi:

- Thế em và Thiên Dung có nữ tính không?

Hữu Phong buông một câu xanh dờn:

- Anh nghĩ tụi em cần phải học tập nhiều ở chị Phi Nga.

Phụ họa cho lời tuyên bố của Hữu Phong, Phi Nga mỉm cười thật điệu dàng. Cô nhẹ nhàng lắc đầu hất mái tóc ra phía sau và chum môi ngậm ống hút một cách duyên dáng.

Suýt chút nữa thì Thiên Dung đã phá lên cười vì cô thà... không nữ tính đến mức kiếp còn hơn phải yếu điệu làm bộ làm tịch như Phi Nga.

Máy điện thoại di động của Hữu Phong chợt reo lên...

Vẫn ngồi yên trong bàn, Hữu Phong oang oang:

- Alô... Dũng xì dầu đó phải không?

-...

- Moa đang dự sinh nhật một đứa em. Không phải em ruột. Em bà con.

-...

- Toa tìm cho Moa một ngôi biệt thự khoảng trên năm trăm cây đi. Gấp.

-... Moa đã lội chợ địa ốc trên mạng vì tính suốt nửa tháng nay nhưng chưa có ngôi nhà nào ưng ý.

-... Được rồi, ngày mai Moa sẽ phôn lại. Chơi luôn.

-...

Moa đang xúc tiến chuyên lập một công ty tại đây.

-...

Chỉ là chuyện nhỏ. Moa không thiếu tiền.

-...

Bai.

Tắt máy, quay lại nhìn Phi Nga giọng Hữu Phong hỉ hả:

- Dũng xì dầu bảo anh chiều mai đến chỗ nó, nó đưa em đi xem nhà. Một ngôi biệt thự không chê vào đâu được.

Phi Nga nói giọng mũi:

- Thế sao?

Hữu Phong cười lớn:

- Dũng xì dầu mà giới thiệu là chắc như cua gạch.

Níu áo Thiên Dung, Đan Phượng hắng giọng:

- Thôi tụi em đến với mấy đứa bạn kéo tụi nó chờ.

Hữu Phong khoát tay:

- Khoan đã, ngồi đây nói chuyện với anh và Phi Nga cho vui.

Đan Phượng cười:

- Em và Thiên Dung đâu biết chuyện gì mà nói.

Phi Nga nở một nụ cười giả tạo:

- Mừng sinh nhật Đan Phượng nên dù bận ôn thi tôi vẫn thu xếp thời giờ để đến đây, không lẽ Đan Phượng không thể chiều theo ý anh Hữu Phong và tôi.

Đan Phượng đành ngồi xuống ghế. Thật tình cô biết là Thiên Dung không khoái ngồi với ông anh họ của cô và Phi Nga chút nào. Cứ nhìn vẻ mặt đầy chịu đựng của Thiên Dung thì rõ.

Hữu Phong giọng oang oang:

- Em có biết Dũng xì dầu là ai không?

- Đan Phượng mỉm cười:

- Có lẽ ông ta... bán xì dầu?

Hữu Phong cười nhạo:

- Em đúng là ngố. Không có chút hiểu biết về kiên thức xã hội.

Đan Phượng hơi âm ỉt. Ông anh họ của cô cứ làm như là cô đang dự cuộc thi... đường lên đỉnh Olympia không bằng.

Phi Nga ngưỡng mảy:

- Dững xì dầu là một triệu phú. Gọi biệt danh... xì dầu vì anh ta là một con người hà tiện, chưa bao giờ đặt chân đến vũ trường, không bao giờ dám ăn tiêu xả láng.

Hữu Phong cười lớn:

- Xì dầu cũng có nghĩa là... keo kiệt.

Đan Phượng cãi:

- Tiết kiệm là tốt. Đâu phải cứ đặt chân đến vũ trường mới là... không xì dầu, nước mắm. Hữu Phong nhìn Đan Phượng với vẻ không hai lòng. Đan Phượng cũng như cô bạn của nó, có cách nói chuyện ngang ngang như cua.

Thấy Thiên Dung chống cằm ngồi im, Phi Nga nheo mắt:

- Thiên Dung... mệt à, sao không tham gia nói chuyện cho vui. Hay là Thiên Dung đang cố gắng tạo ỉnh... một nữ tính như anh Hữu Phong vừa nói?

Thiên Dung dẫu môi không đáp. Cô biết là Phi Nga cố tình khiêu khích cô.

Phi Nga cười cười:

- Quên nữa, lúc này Thiên Dung chưa nói là tôi chọn chuyên ngành gì là thích hợp.

Thiên Dung nhồm người ngồi thẳng dậy. Lạ thật, dù Phi Nga có dụ dằng đến đâu cũng chỉ làm cô liên tưởng đến... một con mèo cái với móng vuốt sắc nhọn. Có thể đang lim dim ngủ thậ ngoan rồi bất ngờ cào vào tay người khác làm rách da rách thịt.

Thiên Dung nhỏ nhẹ:

- Làm sao em biết được.

Phi Nga mỉm cười tự đắc:

- Thì cứ đoán thử xem. Trong trường, chỉ có tôi và thêm hai người nữa mới được ưu tiên chọn một chuyên ngành rất mới so với y học trong nước.

Phải đợi Phi Nga giục thêm một lần nữa, Thiên Dung mới thủng thỉnh đáp:

- Thiên Dung đoán chị đang đi chuyên ngành... da liễu.

Phi Nga hét lên:

- Sao?

Thiên Dung tỉnh tỉnh:

- Da liễu.

Trợn mắt nhìn Thiên Dung, Phi Nga đẩy đĩa bánh ra xa với dáng điệu như muốn ỏi. Cô lắc lắc đầu:

- Hữu Phong... Anh làm ơn đưa em ra vườn hít thở không khí trong lành chút đi.

Hữu Phong vội đứng dậy. Anh không quên nhìn Thiên Dung với vẻ khó chịu. Thiên Dung nhìn theo họ. Cô nghe loáng thoáng giọng Phi Nga:

- Con nhỏ bạn Đan Phượng ăn nói... mất vệ sinh hết chỗ nói. Người ta đi chuyên ngành thẩm mỹ mà nó lại bảo là... da liễu.

Chỉ còn hai cô nhóc ngồi lại với nhau. Đan Phượng bụm miệng cười. Thiên Dung cố nhịn cười. Ngỡ là Đan Phượng sẽ giận cô vì những gì đã xảy ra nhưng Đan Phượng lại nói :

- Có gì là mất vệ sinh đâu nhỉ ? Không lẽ sau này lỡ bệnh viện điều bà ấy về khoa... da liễu bà ấy lại ói lên và bỏ nghề.

Thiên Dung chớp mi. Cô nghĩ đến Khải Nguyên. Một anh chàng có khuôn mặt gai góc thật đàn ông, vai ngang mày rậm và cái nhìn lạnh đậm.

Một tên đàn ông như thế mà bị trúng đạn bởi một con búp bê vô hồn kiểu cách như Phi

Nga kể ra cũng xoàng.

Thúc nhẹ khuỷu tay Thiên Dung, Đan Phượng tròn mắt:

- Nghĩ gì thế, Thiên Dung?

Thiên Dung lúng túng chớp mi:

- Anh của mi có lẽ đang giận ta ghê gớm.

Đan Phượng so vai nói một hơi:

- Kệ Ông. Ông là người sống hời hợt thích phô trương. Có lẽ chính vì điều đó nên ông mới cặp cô sinh viên y khoa hoa hậu này. Mình cũng không tin là cuộc tình của họ bền lâu, cho dù nghe nói chỉ chờ cô nàng thi tốt nghiệp xong là cưới. Mà cũng không có gì để phải giận. Ai bảo Phi Nga cứ bắt Thiên Dung đoán cho kỳ được cô ta đi chuyên ngành gì.

Nếu... được phỏng đoán một lần nữa, ta sẽ nói là...

Thiên Dung bụm miệng lại:

- Chuyên khoa gì?

Đan Phượng khúc khích:

- Giải phẫu tử thi.

Thiên Dung kêu lên:

- Ôi...

Vừa lúc đó, Mỹ Mỹ phóng đến choàng tay lên vai hai người giọng vui vẻ:

- Ra sàn nhảy bản Bebop thật nhộn này với ta...

*

* *

Đang phóng xe qua một ngã tư. Khải Nguyên chợt giật mình vì tiếng hét của Thế Quân:

- Dừng xe lại anh Hai! Mau lên!

Phanh gấp xe lại, anh cau có hỏi:

- Bộ rút dép hả?

Thế Quân gãi đầu:

- Dạ không...

Khải Nguyên cần nhân:

- Thế dừng xe lại làm gì?

Thế Quân ấp úng:

- Em muốn... uống nước mía.

Khải Nguyên tặc lưỡi:

- Trời đất...

Anh ngán ngán lắc đầu. Đúng là hết hiểu nổi cậu nhóc. Các đây năm phút, anh và nó vừa mới uống nước chanh xong. Không lẽ chỉ sau năm phút, nó lại khát đến độ phải hét lên giữa đường như tiếng còi chữa lửa khiến anh quýnh quáng phanh gấp xe lại.

Bực dọc nhìn Thế Quân, anh tuyên bố:

- Lát nữa về nhà uống! Một ly chanh đường to chừng lúc này không đủ em hết khát sao ?

Thế Quân gãi đầu:

- Tại lâu rồi không được uống nước mía.

Khải Nguyên nhăn mặt:

- Em làm như nội và anh không quan tâm đến em vậy. Muốn gì mà không có, sá chi một ly nước mía.

Thế Quân cười cầu tài:

- Mình vô quán nghe anh Hai.

Cho xe nổ máy lại, Khải Nguyên lắc đầu với vẻ dứt khoát :

- Thôi... Anh không muốn bỏ cơm, nội đang chờ.

Thế Quân tía lia:

- Khoan đã anh Hai. Em năn nỉ anh Hai cho em được... uống một ly nước mía. Từ nay mỗi 162n anh Hai bảo em đi mua thuốc lá, em vọt đi liền không dám lẩn chần.

Khải Nguyên phì cười:

- Bộ ly nước mía này... hệ trọng lắm hay sao mà em xuống nước với anh như thế ? Nói thì giữ lời đó nghe.

- Dạ... Không chỉ đi mua thuốc lá thôi đâu, sau này anh Hai có sai đi đâu em cũng xung phong đi ngay.

Khải Nguyên cười:

- Tốt... Chỉ mong chú mày nhớ những gì mình đã nói và đừng xí gạt anh là được.

Lạ lùng vì thái độ của Thế Quân, Khải Nguyên đành tắt máy.

Có đến mấy quán nước mía san sát kề nhau nhưng vừa nhảy ra khỏi xe, Thế Quân đã xăng xái đi ngược một hơi đến quán cuối cùng.

Khải Nguyên lên tiến gọi giật ngược:

- Thế Quân...

Nhưng cậu như không nghe thấy gì cả. Không còn cách nào hơn, Khải Nguyên đành quay ngược đầu xe đuổi theo Thế Quân.

Anh cần nhân:

- Bộ lúc này không nghe anh gọi sao? Sao không uống ở đầu kia cho tiện mà phóng đến tận đây?

Thế Quân cười tỉnh bơ:

- Quán nước này cũng được.

Khải Nguyên thả người xuống ghế. Đi chơi với cậu nhóc cũng lắm phiền phức. Không biết sau ly nước mía, cậu em của anh có còn các cố đòi uống gì nữa không ? Thật chẳng hiểu nổi.

Bà chủ quán béo phệ mời mọc:

- Cậu uống nước mía?

Khải Nguyên gật đầu:

- Cho một ly.

Bà chủ quán cười xã giao:

- Còn cậu nhỏ đi theo cậu không uống sao?
- Một ly cho nó, tôi không uống.

Ngộ ngạo trong ghế, Thế Quân nhìn khắp quán một lượt rồi chợt reo lên (làm như là cậu vừa chợt nhìn thấy Thiên Dung chứ không phải từ lúc Khải Nguyên còn đang phóng xe như bay) :

- Chị Thiên Dung! Anh thấy không?

-...

- Chị Thiên Dung đang ngồi uống nước với một người bạn gái, anh Hai nhìn kìa!

Khải Nguyên cau mày:

- Em đừng hét toáng lên như thế, có được không?

Thế Quân cười toe:

- Nhưng anh đã nhìn thấy chị Thiên dung chưa?

Khải Nguyên nhăn mặt:

- Người ta liên quan gì đến mình ? Thấy hay không thấy cũng thế thôi.
- Anh là... ân nhân của chị ấy mà, sao lại không liên quan ?

Khải Nguyên nghiêm nghị:

- Tại sao em thích rắc rối vậy Thế Quân ? Cứ xem như mình không quen biết người ta, thế là xong.

Thế Quân gãi đầu (chắc đầu chú bé này nhiều chí nên gãi hoài)

- Tại anh chưa nói chuyện với chị Thiên Dung đó thôi. Nếu không, anh cũng có cảm tình với tình ấy như em.

Khải Nguyên giận dữ:

- Nếu còn nói xàm nữa, anh bỏ em ngồi đây một mình đó.

Thế Quân tiu nghỉu im lặng. Chỉ một lát sau cậu lại nhấp nhồm nhống sang bàn Thiên Dung để mong cô nhìn thấy cậu và Khải Nguyên nhưng vì mãi nói chuyện với bạn nên

Thiên Dung không hề biết.

Khải Nguyên hắng giọng:

- Em có thể ngồi yên được không?
- Thế Quân cười với vẻ biết lỗi:
- Tại chị Thiên Dung chưa thấy em và anh.

Khải Nguyên cau mặt:

- Điều đó thì có gì là quan trọng?
- Em muốn... mời chị Thiên Dung và bạn chị ấy sang đâu ngồi chung, được không anh?

Nhìn Thế Quân như một vật thể từ hành tinh khác vừa rơi xuống, Khải Nguyên quát khê:

- Em điên chưa?

Thế Quân ngắc ngứ:

- Nước mía rẻ mà anh Hai, có trả thêm hai ly cũng đâu có bao nhiêu tiền. Dù đang bực, Khải Nguyên cũng suýt phì cười. Anh nghiêm mặt:

- Vấn đề không phải là chuyện... trả tiền cho họ. Em đừng ngổ như thế.

Thế Quân cười:

- Thế thì... em rủ chị Thiên Dung và bạn chị ấy sang đây nghe.

Khải Nguyên cười hết nấc. Giọng anh ngán ngán:

- Anh không muốn quen với bất cứ một ai nào cả. Em để cho anh yên đi. Bây giờ em làm anh bức mình hơi nhiều rồi đó.

Thế Quân gãi đầu. Kế hoạch của cậu xem như là phá sản. Uống công cậu bịa ra chuyện thích uống thêm một ly nước mía.

Một ly chanh đường to dùng cũng đã làm cậu tức bụng ngất ngư. Thấy Thế Quân vẫn không động đậy gì đến ly nước mía đang để trước mặt, Khải Nguyên cần nhằn:

- Uống lẹ lên rồi về.

Thở hắt một cái, Thế Quân đành bưng ly lên nhấp môi chiếu lệ. Đúng lúc đó thì Thiên Dung nhìn thấy cậu. Cô đưa bàn tay lên vẫy chào Thế Quân với nụ cười rạng rỡ.

Thế Quân rối rít:

- Anh Hai, chị Thiên Dung vừa nhìn thấy em và anh rồi đó.

Khải Nguyên mai mỉa:

- Được cô ta nhìn thấy là một ân... huệ sao?

Thế Quân sôi nổi:

- Không phải ý em muốn nói như thế. Nhưng ít ra anh phải quay đầu lại chào đáp lễ chị Thiên Dung mới phải. Gắn điều thuốc lên môi, Khải Nguyên lừ mắt nhìn Thế Quân. Đúng là anh có một thằng em sinh sự. Không biết trong cái đầu của nó còn có thể phát sinh những thứ gì nữa không biết.

Ngồi được một lát, không nói lời nào Thế Quân đột ngột đứng dậy với ly nước mía trong tay rồi phóng sang ngồi bên bàn Thiên Dung. Khải Nguyên thở hắt một cái bất lực. Vậy là anh đã... thua. Không biết khi nào thì cậu nhóc mới uống xong ly nước mía và chịu đi về nữa đây. Đốt xong điều thuốc, Khải Nguyên đưa mắt tìm Thế Quân. Cậu nhóc đang thuyên nói gì không biết. Chỉ thấy Thiên Dung rất vui vẻ. Đúng là những con người... không biết quý trọng thời gian.

Thiên Dung mặc một chiếc áo pull màu hồng phấn, quần jean. Nhìn cô tươi tắn và trẻ trung. Khẽ nhún vai, Khải Nguyên dụi thuốc vào gạt tàn. Ngồi chờ Thế Quân được một lúc Khải Nguyên bắt đầu cảm thấy sốt ruột. Không lẽ Thế

Quân định ngồi ở đây... đến tối chắc ? Cậu nhóc không hề một lần ngoái đầu thử xem ông anh của nó có còn ở trong quán không nữa.

Khải Nguyên rời khỏi bàn. Đi đến trước mặt Thế Quân, anh hắng giọng:

- Về chứ?

Có lẽ cậu em của anh thuộc loại... điếc nặng siêu hạng. Như không hay biết gì cả, Thế

Quân vẫn cứ tỉnh bơ huyên thuyên nói chuyện như không.

Giật nhẹ tay áo Thế Quân, Thiên Dung khẽ nhắc:

- Anh của em đang đợi kìa.

Vờ như giờ mới nhìn thấy Khải Nguyên, Thế Quân kêu lên:

- Em chưa... uống xong nước mía mà.

Khải Nguyên nghiêm nét mặt:

- Vậy chịu khó uống nhanh đi.

Thế Quân bưng ly lên nhấp một ngụm nhỏ rồi lại đặt xuống. Ly nước mía hầu như vẫn còn đầy ắp như khi được bà chủ quán mang ra.

Khải Nguyên hết hiểu nổi vì sao lúc này Thế Quân cứ nằng nặc một hai đòi uống nước mía. Giận không thể tả, anh quay ngoắt đi ra xe. Vẫn không thấy Thế Quân đứng dậy, Khải Nguyên liền rút ga vọt thẳng với vẻ giận dữ.

4. Chương 4

Chăm chú nhìn ngọn lửa xanh lè đang liếm quanh sợi điện trở, Trung Vĩnh sốt ruột hỏi:

- Sao mày?

Khải Nguyên trầm giọng:

- Lần này chắc có hy vọng. Với một nhiệt độ cao gần ngàn độ C, dây điện trở vẫn không bị đứt. Tao đã làm đi làm lại hàng trăm lần và có được kết quả như thế.

Trung Vĩnh tắc lưỡi:

- Theo tao mày nên chấm dứt cuộc phiêu lưu này là vừa, vẫn còn kịp để mày bắt tay vào một việc làm khác tiết thực hơn.

Khải Nguyên so vai:

- Tao không hề nghĩ đây là một cuộc phiêu lưu. Lao đầu vào vụ này, tao đã có một định hướng thật rõ ràng. Mày cứ tin đi, nhất định tao sẽ thành công.

Trung Vĩnh khẽ lắc đầu:

- Tao biết mày rất giỏi trong lãnh vực điện tử. Nhưng để chế tạo được đèn Flash có chất lượng không thua kém hàng ngoại nhập, đó là một việc làm không dễ.

Khải Nguyên khàn giọng:

- Tao lại là thằng thích húc đầu vào đó mới chết chứ. Sắp tới tao sẽ cho tổ hợp sản xuất tung thử lô hàng đầu tiên, số lượng ít thôi. Hy vọng là tiêu thụ tốt.

Lục túi tìm thuốc, Trung Vĩnh thấy cho Khải Nguyên một điều. Anh mỉm cười phán:

- Dù sao cũng phải công nhận mày là thằng chịu chơi.

Bật Zippo thật điệu nghệ mời lửa cho Trung Vĩnh, Khải Nguyên nhường mày:

- Hình như phụ nữ không thích những tên đàn ông lông nhông như tao phải không mày?

Trung Vĩnh tắc lưỡi:

- Cũng tùy người.

Nhả một vòng khói mỏng, thổi nhẹ cho chúng bay đi Khải Nguyên chợt nghĩ đến Phi Nga. Cô đã cài số de anh thật đẹp. Không giải thích. Không lý do. Nhưng Khải Nguyên vẫn hiểu là Phi Nga không muốn trao quả tim của cô ột tên đàn ông thích đội đá vá trời như anh.

Anh chưa hề có sự nghiệp trong tay làm sao cô sinh viên hoa khôi có thể chung tình với anh được.

Nghiêng đầu nhìn vào vẻ mặt suy tư của Khải Nguyên, Trung Vĩnh tò mò:

- Lâu nay mày có gặp Phi Nga không?

Khải Nguyên nhú mảy:

- Không.

Trung Vĩnh an ủi:

- Mày đừng buồn làm quái gì. Quên đi.

Khải Nguyên lặng lẽ nhả khói thuốc. Quên. Không phải đơn giản như người ta xóa sạch những chữ trên bảng bằng một cái giẻ lau.

Anh đã từng buồn, từng thất vọng, từng khổ sở khi nhìn thấy cô choàng tay qua eo lưng một tên đàn ông khác. Nghe nói hắn là một Việt kiều đầu óc rỗng tuếch nhưng giàu có.

Anh yêu cô. Làm sao anh có thể quên được cô.

Vỗ vai Khải Nguyên, Trung Vĩnh rủ rê:

- Uống cà phê với tao đi. Lát về làm việc tiếp.

Khải Nguyên gật đầu. Anh với tay lấy chiếc gió đang móc trên giá khoác vào người rồi cùng Trung Vĩnh đi ra xe.

Giọng Trung Vĩnh vui vẻ:

- Đến “Quỳnh” nhé?

Khải Nguyên nhún vai:

- Tùy mày. Đâu mà chẳng được.

Chiếc mô tô chở dừng trước một quán nước nằm ngay chỗ giao nhau giữa hai giao lộ.

Tuy thế, “Quỳnh” không xô bồ như những nơi khác. Khung cảnh của quán khá dễ thương với những giàn hoa cát đằng xanh tím buông rủ.

Gọi hai ly đen và một gói ba số, Khải Nguyên ngả người trên ghế mây với vẻ lười biếng.

Đang thả hồn theo nhạc, Khải Nguyên chợt giật mình vì cú huých của Trung Vĩnh. Trung Vĩnh giọng quan trọng :

- Mày có thấy gì không?

Khải Nguyên ngơ ngác:

- Thấy cái gì?

Trung Vĩnh xuýt xoa:

- Nàng.

Khải Nguyên tò mò nhìn theo ánh mắt của Trung Vĩnh. Một cô gái đang đi ngang qua chỗ của họ.

Không ai khác hơn, Khải Nguyên nhận ra đây chính là Thiên Dung. Cô mặc một chiếc quần jean màu kem, áo pull màu rêu. Dáng điệu tươi trẻ hồn nhiên. Chỉ trong một nháy mắt, Thiên Dung biến mất sau cánh cửa ngôi biệt thự đối diện.

Trung Vĩnh trầm trồ:

- Đẹp không thể tả.

Khải Nguyên lãnh đạm ngả mình lại trên ghế. Sau Phi Nga, mọi chuyện dường như đã chấm dứt với anh. anh cảm thấy tức cười khi khuôn mặt Trung Vĩnh còn có vẻ tiếc nuối, ngơ ngẩn.

Những cô gái đẹp đều đem đến điều phiền muộn. Giá như Trung Vĩnh biết được điều đó như anh đã từng biết.

Đập vai Khải Nguyên, Trung Vĩnh ngạc nhiên:

- Bộ nhan sắc của nàng không có... si – nhê gì với mày sao?

Khải Nguyên nhướn mày:

- Theo tao thì mày nên uống cà phê đi là vừa, nguội ngắt hết rồi.

Trung Vĩnh cười:

- Tại sao tao và mày đóng đô ở “Quỳnh” gần một năm nay mà lại không nhìn thấy nàng nhỉ?

Búng vào mặt kính cận thị của Trung Vĩnh, Khải Nguyên đùa :

- Tại cặp kính năm đi – Ốp của mày.

Trung Vĩnh nheo mắt:

- Không lẽ mày cũng cận th như tao?

Khải Nguyên nhún vai không trả lời.

Trung Vĩnh lẩm bẩm:

- Có lẽ ba mẹ nàng mới mua lại ngôi biệt nhà này và dọn về đây. Giả thuyết ấy đúng hơn cả.

Khải Nguyên bật cười:

- Không lẽ mày vừa bị tiếng sét?

Trung Vĩnh thú nhận:

- Có thể hiểu như thế. Tao rất thích vẻ đẹp hồn nhiên của cô bé. nói thật với mày, có những cô gái rất đẹp nhưng không hề làm tao rung động.

Khải Nguyên nhướn mày:

- Theo tao thì mày đừng bao giờ chạy theo những cô gái đẹp. Mày nên rút kinh nghiệm của tao.

Trung Vĩnh trầm giọng:

- Phi Nga là ngoại lệ. Biết đâu sau này mày lại yêu một ô gái còn đẹp gấp bội so với Phi

Nga thì sao.

Khải Nguyên búng gọng thuốc qua cửa sổ.

Anh không tin là trái tim chai sạn của anh còn có thể rung động. Cuộc tình giữa anh và Phi Nga đã làm anh mệt mỏi. Giờ anh chỉ muốn tìm quên trong công việc.

Giọng Trung Vĩnh sôi nổi:

- Tao rất muốn làm quen với nàng.

Khải Nguyên cười nhạo:

- Bằng cách nào?

Trung Vĩnh hắng giọng:

- Có thể rất thi vị. Nhấn chuông nhà nàng chẳng hạn, trên tay là một bó hồng nhung tươi thắm.

Khải Nguyên trêu:

- Trước khi cổng mở, hãy chú ý xem nhà cô ta có... nuôi chó không đã.

Trung Vĩnh lắc đầu cười:

- Nếu nhà nàng có chó dữ, coi bộ cả hết cả thơ mộng. Xưa nay tao là một thằng vốn kỵ với chó.

Khải Nguyên cười:

- Thế thì mày nên từ bỏ ý định tán tỉnh cô ta đi là vừa.

Trung Vinh hùng hồn:

- Không bao giờ. Tao sẽ có cách khác để tiếp cận với nàng.

Vẫy tay gọi chủ quán, chỉ tay về ngôi biệt thự trước mặt Trung Vinh giọng quan trọng:

- Chị có biết... mấy người trong nhà đó không?

Chị chủ quán hồn hậu:

- Ngôi nhà có trông tươm tươm trắng đó hả?

- Đúng rồi. Tôi muốn biết là họ ở đây đã lâu chưa?

- Họ mới chuyển tới đây đó.

- Vậy sao?

- Vâng... Đầu được ba tháng. Nghe nói trước đây cũng ở trong thành phố nhưng vì cô con gái xa trường nên bà mẹ mới đổi nhà cho gần. Trung Vinh sôi nổi:

- Chị quen biết họ chứ?

Chị chủ quán cười:

- Đầu có. Họ thì giàu có, xe hơi nhà lầu. Còn tôi, thuê chỗ này mở quán. Tôi làm gì quen được với họ.

- Gia đình họ gồm mấy người?

- Cậu hỏi gì giống công an hỏi cung vậy?

Trung Vinh hắng giọng:

- Không có gì quan trọng đâu. Chị đừng lo...

- Tôi nghe nói chỉ có hai mẹ con và mấy người giúp việc sống trong đó. Ông chồng của bà ấy mất lâu rồi.

Khải Nguyên xem vào:

- Thôi được rồi, nhờ chị ột bình trà nóng đi. Bọn tôi hỏi bao nhiêu đó cũng đủ rồi.

Thấy chị chủ quán định xoay lưng bỏ đi thật, Trung Vinh vội nói:

- Khoan đã, chị có biết tên... cái cô ở trong nhà đó không ?

Chị chủ quán vui vẻ:

- Có phải cô con gái của bà chủ nhà không ? Mấy hôm nay cũng có mấy cậu thanh niên vào uống cà phê rồi tò mò hỏi thăm như cậu.

Quay sang Khải Nguyên, Trung Vinh cười lớn:

- Mà thấy chưa ? Đầu chỉ có một mình tao quan tâm đến nàng. Chỉ có mà là hơi đặc biệt, trái tim bị xơ cứng.

Chị chủ quán nhún mày:

- Người giúp việc của họ khi qua đây mua sữa có nói đến tên của cô, nhưng... tôi quên rồi.

Trung Vinh gặng hỏi:

- Chị nhớ thử coi.

Chăm chú nhìn Trung Vinh, chị chủ quán lắc đầu:

- Cậu muốn biết tên của cô sao không trực tiếp hỏi cô?

Trung Vinh bật cười:

- Đầu có dễ hỏi. Và nếu trực tiếp hỏi tên của nàng còn gì là thi vị. Chị cố gắng nhớ lại lần nữa coi.

Chị chủ quán gãi đầu:

- Tôi lại quên mất mới phiền chứ...

Trung Vĩnh nài nỉ:

- Chị cố nhớ lại xem.

Khải Nguyên trợn mắt nhìn Trung Vĩnh. Đúng là một tên... háo sắc ngoại hạng. Bây giờ nghe Trung Vĩnh nói chuyện với chị chủ quán anh muốn lòng bùng cả tai.

Khải Nguyên tặc lưỡi:

- Thiên Dung!

Chị chủ quán reo lên:

- Thiên Dung. Đúng rồi, tên của cô là Thiên Dung. Trong lúc Trung Vĩnh vẫn còn đang sững sốt thì chị chủ quán vội đi nhanh như thoát được nợ.

Quay phắt lại nhìn Khải Nguyên như một nhà khảo cổ học vừa nhìn thấy một sọ động vật thời tiền sử lấp lánh nằm trong hóa thạch, Trung Vĩnh lắp bắp:

- Sao mà biết tên nàng?

Khải Nguyên cười nhạo:

- Một cái tên gọi không lẽ đủ gây nên một trận động đất. Đùng nhìn tao bằng đôi mắt... kinh hoàng như thế.

Trung Vĩnh chùng giọng:

- Mà quen với Thiên Dung à?

- Không.

- Thế thì vì sao mà mà biết tên của Thiên Dung?

Khải Nguyên cười:

- Tao nghe... người giúp việc của cô ta nói lúc qua đây mua sữa.

Trung Vĩnh nhìn như xoáy vào mắt Khải Nguyên:

- Tao không đùa. Mà nói đi, có phải mà cũng đang có ý định tán Thiên Dung?

Khải Nguyên cười nhạo:

- Tao chưa điên.

- Thế thì vì sao mà quen với Thiên Dung?

Khải Nguyên nhún vai:

- Tao không quen. Cách nói chuyện lừng khừng của thằng bạn thân khiến Trung Vĩnh muốn nổi điên. Nhưng vì đang muốn... sẵn tin về Thiên Dung nên Trung Vĩnh đành tạm thời nuốt cục tức xuống cổ.

Anh vội hỏi:

- Thiên Dung có thích hoa hồng không? Ngày nào, trước khi đi ngủ cũng bị Thế Quân lái nhái bên tai Khải Nguyên để nạp các thông tin về Thiên Dung nên anh có đủ... dữ liệu để trả lời:

- Có.

- Hao cảm chương?

- Không.

- Màu sắc?

- Yêu màu vàng, màu xanh lơ.

- Ghét?

Khải Nguyên cười:

- Ghét mấy thằng đàn ông si tình như mày.

Trung Vĩnh nài nỉ:

- Mày đừng đùa nữa, có được không?

Khải Nguyên nhướn mắt:

- Cô ta ghét cái gì làm sao tao biết quái nào được.

Trung Vĩnh đầu độ:

- Thiên Dung học trường nào?

- Kinh tế.

- Năm đầu?

- Không. Năm thứ ba.

- Mẹ Thiên Dung làm gì?

- Có cổ phần trong một công ty sản xuất bao bì.

- Thiên Dung có bạn trai chưa?

- Khải Nguyên nhướn mày với vẻ giễu cợt:

- Mày có muốn hỏi gì thì sang bên ấy mà hỏi.

Trung Vĩnh cười:

- Mày ghen à?

Đúng là một ý tưởng điên rồ. Khải Nguyên nhếch môi:

- Mày không hiểu gì cả.

Trung Vĩnh thở nhẹ:

- Tao hiểu.

- Hiểu gì?

- Giọng Trung Vĩnh chùng xuống:

- Mày vẫn chưa quen được Phi Nga.

Khải Nguyên hăm hè:

- Nếu hiểu được như thế mày chịu khó im giùm tao đi. Trung Vĩnh xoay xoay chiếc zippo trong tay. Khải Nguyên, bạn của anh là một tên đàn ông cao ngạo. Thế mà anh không hiểu tại sao lại bị gục vì một Phi Nga. Công bằng mà nói thì Phi Nga rất đẹp.

Hoa khôi của trường Y được dù sao cũng có quyền kiêu hãnh, quên làm khổ trái tim của những tên đàn ông si tình. Miễn là đừng hành hạ trái tim thằng bạn rất thân của anh.

Vụt đứng dậy, Khải Nguyên hát hăm:

- Tao về trước, công việc đang còn bộn bề nên không thể ngồi lâu với mày được. Mày về sau.

Trung Vĩnh nhú mày:

- Mày không giận tao chứ?

Khải Nguyên so vai:

- Không. Lúc nào rảnh đến tao chơi.
- Trung Vinh vụt đứng dậy:
- Ngồi một mình cũng chán lắm. Tao về với mày...

*

* *

Từ trên ban công, Thiên Dung hoàn toàn bất ngờ khi nhìn thấy Thế Quân đang tần ngần đứng ở ngoài cổng.

Không kịp xỏ dép, cô chạy chân trần ra mở cửa.

- Em đến đây lâu chưa?

Thế Quân cười hiền lành:

- Đâu chừng mười phút.
- Sao em không bấm chuông?

Thế Quân trả lời thành thực:

- Vườn hoa nhà chị đẹp quá. Mãi ngắm nhìn, chợt quên cả lý do vì sao em tìm đến đây.

Thiên Dung nghiêng đầu hỏi:

- Bộ em còn có... một mục đích nào nữa hả, chứ không phải chỉ ghé chơi?

Thế Quân lúng túng gãi đầu:

- Không... Em nói lộn. Em chỉ tới chơi thôi.

Mỉm cười hồn nhiên, giọng Thiên Dung sột sắng:

- Vào đây, Thế Quân. Chị em mình cứ nói chuyện với nhau qua điện thoại, giờ mới có dịp tới chơi.

Thế Quân đi theo sau Thiên Dung. Đi ngang qua vườn hoa thơm ngát, Thế Quân liền đứng lại. Chỉ vào luống hoa rạ rở, giọng cậu sôi nổi:

- Hoa đó gọi là hoa gì vậy chị Thiên Dung?

Thiên Dung mỉm cười:

- Hải Đường.

Thế Quân khen ngợi:

- Đẹp quá ha.

Thiên Dung dịu dàng:

- Nhưng loài hoa này hữu sắc vô hương. Rất ít người thích hải đường.

Thế Quân mở to mắt:

- Chị có thích hải đường không?

- Không.

Thế Quân thắc mắc:

- Thế tại sao chị lại trồng nó?

Thiên Dung trầm giọng:

- Nếu trồng theo sơ thích của chị, trong vườn hoa này chỉ có hồng mà thôi. Nhưng như thế cũng chán lắm. Một vườn hoa có nhiều loài hoa cũng hay hay. Như thế, vừa được hương thơm vừa đẹp mắt.

- Hoa hải đường có dễ trồng không hả chị?

Thiên Dung mỉm cười:

- Rất dễ trồng. Sức sống của hoa cô cùng, mãnh liệt.

Thế Quân cười thật tươi:

- Hôm nào chị cho em giống hải đường để em đem về trồng nhé.

Thiên Dung gật đầu:

- Nếu em thích, chị còn có thể tặng em thêm vài giống hoa khác nữa chứ không chỉ hải đường.

Về mặt Thế Quân thích thú:

- Em sẽ rủ anh Khải Nguyên của em đến đây. Anh cũng khoái trồng hoa lắm. Thiên Dung dẩu môi. Cô không tin là anh chàng đá lạnh ấy... biết yêu hoa. Chỉ nhìn vào vườn hồng lụi tàn và khuôn mặt khó ưa của anh ta, cứ như là mùa đông sắp về đến nơi rồi.

Chợt nhớ ra, cô liền nói:

- Sao chị nhớ là em và... Ông ghét hoa lắm mà?

Thế Quân tái mặt:

- Bộ em có nói như thế với chị hả?

Thiên Dung cười:

- Em còn nói với chị là em muốn thành lập một sân bóng thay cho vườn hoa đang tàn lụi ấy.

Thế Quân chống chế:

- Nhưng cũng có thể trồng một vườn hoa bên cạnh sân bóng. Vừa hoa, vừa sân bóng.

Thiên Dung nheo mắt:

- Thế em yêu hoa từ hồi nào vậy?

Thế Quân sôi nổi:

- Cách đây mấy phút. Sau khi ngắm vườn hoa nhà chị, em chợt nhận thấy nếu có một vườn hoa như thế này thì tuyệt biết mấy.

Thiên Dung cười nhẹ:

- Mất công chăm sóc lắm đó. Liệu em có thể tưới nước hằng ngày không, hay là... chạy theo quả bóng?

Thế Quân bặm môi:

- Thế mình có thuê người làm vườn được không?

Giọng Thiên Dung dịu dàng:

- Được chứ, nhưng nếu không cùng với người ta săn sóc vườn hoa thì không thể nào có được những giây phút thư giãn tuyệt vời dễ chịu.

Thế Quân hớn hờ:

- Nhất định là em và nội sẽ gây dựng lại vườn hoa. Mỗi ngày, em dành cho vườn hoa khoảng nửa tiếng.

Thiên Dung cười:

- Còn thời gian dành cho quả bóng?

Thế Quân vui vẻ:

- Dĩ nhiên là phải nhiều hơn.

Ngừng một lát, cậu tiếp:

- Mai mốt em sẽ đưa anh Khải Nguyên đến đây tham quan vườn hoa nhà chị.

Cô vội nói:

- Thôi, em tới một mình thôi.

Thế Quân tròn mắt nhìn Thiên Dung:

- Bộ chị ghét ảnh hả?

Thiên Dung lúng túng:

- Chị đâu quen với anh của em.

Thế Quân cà khịa:

- Anh có sửa xe cho chị mà.

Thiên Dung bậm môi:

- Thế em còn nhớ lần gặp ổng ở quán nước mía không ? Chị quen với bạn của chị kinh khủng. Thật không có ai bất lịch sự như ổng.

Thế Quân ngắc ngứ:

- Ảnh chỉ muốn dần mặt em.

Thiên Dung thở dài:

- Nhưng em đang ngồi với chị và chị Đan Phượng.

Thế Quân gãi đầu:

- Anh của em có nhờ em chuyển lời xin lỗi đến chị.

Thiên Dung cốc lên đầu Thế Quân một cái. Cô biết ngay là cậu nhóc này xạo. Giọng cô vui vẻ:

- Không được nói dối với chị đó nghe. Thôi cho ông anh của em... sang một bên đi. Nhắc ổng, chị thấy chán lắm.

Thiên Dung đưa Thế Quân vào phòng khách.

Căn phòng sang trọng và đẹp. Trang trí trong phòng thật thanh nhã. Một lọ hoa tulip màu trắng trên bàn. Rèm cửa màu ngà voi.

Một ly mơ nước mát lạnh được mang ra. Chẳng khách khi, Thế Quân bưng lên uống một hơi đến gần cạn.

Cậu liếm môi:

- Ngon quá.

Thiên Dung mỉm cười:

- Nước mơ do tự chị làm đó.

Thế Quân tròn mắt:

- Chị làm như thế nào?

Thiên Dung cười nhẹ:

- Dễ thôi. Mơ rửa sạch rồi pha trộn với đường theo một tỷ lệ thích hợp cho lên men rượu. Ba tháng sau, uống được.

Thế Quân giọng tiếc nuối:

- Em ước gì có một người chị. Chỉ tiếc là chỉ có một ông anh.

Thiên Dung cười:

- Lý do?

Thế Quân thở dài:

- Anh Khải Nguyên của em chỉ rành về xe và điện tử mà thôi.

Thiên Dung cười:

- Không lẽ chỉ vì muốn có... một ly nước mơ mà em lại mong có một người chị chứ không thích anh mình nữa.

Thế Quân cười theo:

- Nước mơ dù sao vẫn ngon hơn là... mùi xăng bóng đèn và dây điện.

Thiên Dung cười nhận xét:

- Hình như em rất khoái nói xấu ông anh của em?

- Thế Quân giật nảy mình. Không chừng mãi mê... tiếp thị anh Khải Nguyên cho chị Thiên Dung, cậu lại đá phản lưới nhà thì nguy.

Cậu vội khẳng định:

- Anh Khải Nguyên của em rất tốt.

Thiên Dung mỉm cười. Cô rót thêm nước mơ vào ly của Thế Quân và im lặng nhìn cậu nhóc uống.

Cô rất thích tính cách của cậu. Khi lém lỉnh như một con sóc, khi trầm tư như một ông già bảy mươi tuổi. Nhưng ngồi trước mặt cô bây giờ đúng là... một con sóc.

5. Chương 5

Uống cạn ly nước mơ, Thế Quân chép miệng:

- Nhất định em sẽ nói nội làm nước mơ để uống.

Thiên Dung khẽ nói:

- Em có bà nội thích thật.

- Bộ chị không có nội hả?

Thiên Dung chớp mi:

- Nội của chị mất đã lâu lắm rồi. Lúc ấy chị mới vào lớp một.

Thế Quân vội nói:

- Thế chị nhận nội của em làm bà nội của chị đi.

Thiên Dung bật cười. Tự dưng cô nghĩ đến Khải Nguyên, một anh chàng có khuôn mặt phớt đời cao ngạo. Cô làm sao dám có chung bà nội với anh.

Thế Quân không quên mục đích cậu đến đây tìm Thiên Dung. Nhìn mông lung ngoài khung cửa sổ một hồi, quay lại nhìn Thiên Dung cậu hắng giọng tuyên bố:

- Anh Khải Nguyên của em vừa mới bị đụng xe.

Đưa tay chặn lên ngực, giọng Thiên Dung thẳng thốt :

- Ôi... sao nãy giờ em không nói.

Thế Quân bặm môi:

- Nhẹ thôi. Cũng đã ổn rồi.

Thiên Dung mở to mắt:

- Có bị gì không?

Thế Quân thở nhẹ:

- Băng bột ở bàn chân...

Thiên Dung giọng lo lắng:

- Có đau không?

Thế Quân vẽ mặt nhăn nhó:

- Rất đau.

Dù không thích Khải Nguyên nhưng Thiên Dung vẫn cảm thấy tội nghiệp. Vẽ mặt cô đầy thương xót.

Không bỏ lỡ cơ hội, Thế Quân vội hỏi:

- Em có thể nhờ chị một chuyện không?

Thiên Dung sốt sắng:

- Được thôi, nếu trong khả năng của chị sẽ sẵn sàng.

Thế Quân im lặng ngó lên trần nhà. Phải đợi Thiên Dung giục thêm lần nữa cậu mới thủng thỉnh tuyên bố:

- Em muốn nhờ chị... đến thăm anh Khải Nguyên.

Như mèo đập phải lửa, Thiên Dung lắc đầu nguầy nguậy:

- Không... Chị không thể.

Thế Quân hắng giọng tả oán:

- Bàn chân bị băng bột nên anh Khải Nguyên buồn kinh khủng. Anh ấy ngồi một chỗ, không đi đâu được.

Lùa bàn tay vào tóc Thiên Dung thở dài:

- Hãy thông cảm cho chị. Chị không muốn gặp ông anh của em. Em biết rồi đó, ông rất...
khó ưa.

Thế Quân phân bua:

- Anh Khải Nguyên tuy có vẻ lảm lì như thế nhưng rất lịch sự và tốt bụng. Nếu chị nói chuyện với anh, cam đoan chị sẽ cảm tình liền.

Thiên Dung dẩu môi. Cô đã có kinh nghiệm về sự... lịch sự của Khải Nguyên. Cô chưa bao giờ gặp một tên đàn ông nào bất nhã như anh.

Cô khẽ lắc đầu:

- Thế Quân này... Dù rất mến em nhưng chị không thể làm theo lời đề nghị của em được.

Thế Quân xụ mặt:

- Chị thử giúp em một lần này thôi.

Nhìn Thế Quân không chớp mắt, Thiên Dung ngạc nhiên hỏi:

- Bộ chuyện chị đi thăm anh Khải Nguyên... quan trọng với em đến thế sao, cu Rôn?

Thế Quân rầu rĩ:

- Một người đang đau rất cần được chia sẻ, an ủi.
- Chị không thể...
- Anh em đang xuống inh thần. Chị đến, ảnh rất mừng.
- Em có thể nhờ ai khác được không, cu Rôn?

Thiên Dung cắn môi suy nghĩ. Cô rất ghét Khải Nguyên. Nhưng nhìn thấy gương mặt thất vọng của Thế Quân, cô có cảm tưởng như mình đang có lỗi với cậu nhóc.

Thở hắt một cái, Thiên Dung trầm giọng:

- Thôi được, chị sẽ đi với em đến thăm... Ông. Nhưng không ngồi nói chuyện lâu đâu nhé.

Sáng rỡ mắt, Thế Quân thiếu đường nhảy cẫng lên. Giọng cậu ròn rảng:

- Em cảm ơn chị rất nhiều.

Thiên Dung giao hẹn:

- Chỉ một lần này thôi nha.

Thế Quân cười vui vẻ:

- Một lần xe tông cũng đủ chết ông rồi.

Thiên Dung phẩy tay:

- Chờ chị lên lầu lấy mấy hộp sữa.

Thế Quân sôi nổi:

- Có thêm hoa nữa chứ?

Đang đi về phía cầu thang, Thiên Dung quay người hỏi:

- Sao lại có cả hoa nữa nhỉ?

Thế Quân cười toe toét:

- Vườn hoa của chị có sẵn nhiều hoa mà. Có thêm hoa để thêm phần... lịch sự. Chị đi lấy sữa đi. Em đi ra vườn đây.

Khi Thiên Dung đi xuống phòng khách với bịch ni lông đựng mấy lon sữa, Thế Quân đang từ ngoài vườn đi vào. Trên tay cậu là một ôm hoa hồng.

Thiên Dung ngạc nhiên hỏi:

- Sao em không hái... hoa khác mà lại hái hoa hồng?

Về mặt Thế Quân hí hửng:

- Tại em thấy hoa hồng đẹp. Hình như trong vườn hoa, hồng là đẹp nhất.

Thiên Dung bậm môi:

- Lẽ ra em hái hoa cúc vàng cho chị. Sơ giao, người ta thường chỉ tặng hoa cúc.

Thế Quân tròn mắt:

- Vì sao lại là hoa cúc?

Thiên Dung dịu dàng giải thích:

- Hoa cúc tượng trưng ột tình bạn. Nó còn thay ột lời chào.

Thế Quân cố giấu một nụ cười:

- Còn hoa hồng?

Thiên Dung dẫu môi. Không biết anh chàng đá lạnh ấy có hiểu lắm cô khi nhìn thấy bó hồng không nữa chứ. Mà bó hồng đẹp quá. Bỏ đi cũng uổng.

Thế Quân vội nói:

- Mình đi chị Thiên Dung há.

Chợt nhớ ra, Thiên Dung liền hỏi:

- Khi này em đến đây bằng phương tiện gì?

Thế Quân cười toe:

- Em đi bộ.

Thiên Dung kêu lên:

- Trời đất. Thế xe của em đâu?

Thế Quân lại gãi đầu:

- Xe em hư. Anh Khải Nguyên bị què chân nên không sửa cho em được.

Thiên Dung đưa ngón tay trở lên môi:

- Suyt... Đừng nói gở, xui lắm. Ai lại nói là... què.

Thế Quân bầy viết vị:

- Chị lo cho anh Khải Nguyên hả?

Thiên Dung nghiêm nét mặt:

- Với ai cũng thế thôi. Chị chở em đi nghe. Thế Quân dạ thật ngoan. Cậu ngồi sau lưng Thiên Dung với một bịch sữa và bó hoa hồng. Lúc này ở ngoài vườn, cậu đã hái hoa với tốc độ nhanh hơn gió vì chỉ sợ Thiên Dung bắt thần đi ra vườn và yêu cầu cậu hái một bó... hải đường. Chọn hoa hồng, cậu có một... âm mưu riêng của mình. Dắt xe vào cổng. Thiên Dung gặp một bà già vẻ mặt phúc hậu đang ngồi trên chiếc ghế mây.

Thế Quân vội giới thiệu:

- Nội của em.

Thiên Dung lễ phép:

- Cháu chào bà.

Giọng Thế Quân vui vẻ:

- Đây là chị Thiên Dung, bạn của anh Khải Nguyên...

- Vào nhà đi cháu.

Thiên Dung dạ nhỏ. Cô đi theo Thế Quân, không quên cầm nhẫn:

- Sao em giới thiệu chị là bạn của anh Khải Nguyên? Chị chỉ là bạn của em thôi, đâu phải là bạn của... Ông.

Thế Quân cười:

- Em làm sao là bạn của chị được. Nếu giới thiệu như thế, phải mất công giải thích với nội. Mà nếu chị là bạn của anh Khải Nguyên thì càng tốt có sao đâu. Thêm bạn, bớt thù mà.

Thiên Dung bậm môi lại, cô không hiểu sao tự dưng mình lại hồi hộp kinh khủng khi bước chân vào nhà Khải Nguyên.

Kỳ lạ thật. Không phải là ợ sệt (vì nhớ lại khuôn mặt lạnh như kem của anh) mà là bối rối. Sao lại bối rối nhỉ?

Thế Quân xăm xăm đi trước. Cậu đưa Thiên Dung đến một căn phòng nằm ở dưới cuối vườn. Cửa mở. Khải Nguyên đang gõ phím trên máy vi tính. Thế Quân hắng một tiếng và giậm giậm chân trên miếng thảm chùi chân. Khải Nguyên quay đầu ra. Ánh mắt anh hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy Thiên Dung bên cạnh Thế Quân.

Cô thật hiền với chiếc quần jean màu xanh và áo sơ mi trắng. Bó hồng trên tay. Trong khung cửa và nắng chiều đang dầy dất, Thiên Dung chợt đẹp nguyên sơ như một bức tranh vẽ.

Thế Quân rồn ràng:

- Chị Thiên Dung đến thăm anh.

Sau một thoáng bất ngờ, Khải Nguyên trở về vẻ lạnh nhạt cố hữu:

- Mời vào.

Thiên Dung lúng túng ngồi trên chiếc ghế nhỏ Thế Quân vừa mang đến. Cô nhìn xuống bàn chân đang bó bột của Khải Nguyên. Rồi ngẩn ngừ vì không biết phải mở lời như thế nào.

Thế Quân gãi gãi đầu:

- Em đi lấy nước nghe.

Nói xong cậu chạy vù ra khỏi phòng, tim đập loạn xạ ngẫu trong lồng ngực. Không biết lần này mọi chuyện có trôi lọt êm đẹp như cậu hằng mong ước không. Một bó hồng. Một cuộc viếng thăm. Trong khả năng của cậu, cậu chỉ có thể làm được như thế thôi. Chỉ còn lại hai người với nhau, Thiên Dung bối rối im lặng. Cô đang tự rửa mình là một con ngố.

Khi không nghe lời một cậu nhóc để dẫn xác đến đây chịu đựng vẻ mặt lạnh như kem của Khải Nguyên. Nếu Khải Nguyên nghĩ là cô muốn cầu thân với anh ta thì oan cho cô lắm. Cô đến đây chỉ vì muốn làm vui lòng Thế Quân và cũng vì... nhân đạo đó thôi. Cuộc viếng thăm này hết như... công tác xã hội cô đã tham gia cách đây một năm ở bệnh viện.

Chỉ khác là người được thăm viếng không tiếp cô bằng một vẻ mặt lạnh như kem. Họ rất xúc động khi cô đến thăm họ. Còn Khải Nguyên, vẻ lạnh căm của anh suýt là cô tức phát khóc. Khải Nguyên im lặng nhìn ra vườn. Anh đoán có lẽ đây là một trò đùa mới của Thế Quân.

Chờ mãi vẫn không thấy vị cứu tinh Thế Quân xuất hiện, Thiên Dung đành rụt rè lên tiếng hỏi:

- Bao giờ thì anh tháo bột?

Khải Nguyên trầm giọng:

- Nửa tháng.

Anh đi lại có lẽ rất khó khăn?

- Vâng.

- Người ta tông xe vào anh à?

- Vâng...

- Anh có đau không?

Khuông mặt lạnh lùng của Khải Nguyên như giãn ra. Suýt chút nữa thì anh phì cười vì câu hỏi rất ngây thơ của Thiên Dung. Anh quay lại nhìn cô. Đôi mắt cô trong veo như hai giọt sương mai.

Giọng anh hơi dịu đi:

- Dĩ nhiên là đau.

Thiên Dung khẽ rùng mình. Đau. Đó là cảm giác cô rất sợ. Cô nhớ mình từng bị chích kim mấy lần. Ôi, thật khủng khiếp.

Cô chớp mi:

- Tôi nhất chịu đau lắm.

Khải Nguyên cố kìm tiếng thở dài. Anh nghĩ đến Phi Nga. Nếu người đến thăm anh là Phi Nga thì sao nhỉ. Anh đã chờ, chờ đến cháy bỏng con tim cú điện thoại của Phi Nga. Mong rằng cô sẽ hối hận khi biết anh bị tai nạn. Mong rằng cô sẽ xin lỗi anh, trở về với anh.

Liếc nhìn đồng hồ, giọng Khải Nguyên khô khốc:

- Cám ơn cô về cuộc thăm viếng này. Thế Quân sẽ tiễn cô về.

Thiên Dung đứng dậy. Cuộc gặp gỡ có vẻ ngắt giữa cô và Khải Nguyên khiến cô cảm thấy tự ái khủng khiếp.

Đúng là Thế Quân đã cố tình thổi phồng mọi chuyện. Khải Nguyên không cần có một cuộc thăm viếng nào cả. Anh ta có đủ bản lĩnh để chịu đựng chuyện không may xảy ra cho anh ta. Thậm chí anh ta còn bình thản làm việc trước mặt vi tính.

Lao ra khỏi phòng Khải Nguyên, Thiên Dung gặp nội của anh và Thế Quân. Vừa nhìn thấy Thiên Dung, bà Khang vội bảo :

- Thiên Dung... Cháu có thể nói chuyện với ta ít phút được không?

Thiên Dung ngắc ngứ:

- Dạ, Thế Quân đi đâu rồi hả bà?

Bà Khang cười hồn hậu:

- Nó đi bắn chim với lũ nhỏ trong xóm. Cháu cứ ở chơi với ta, lát nữa Thế Quân sẽ về thôi.

Thiên Dung thiếu điều kêu trời. Cô không hiểu được Thế Quân nữa. Cậu nhóc đã thuyết phục cô đến đây rồi cố tình bỏ quên cô... trong hang cọp.

Cô thề rằng không bao giờ gặp lại tên đàn ông cao ngạo đáng ghét Khải Nguyên thêm lần nữa. Hình như anh ta tự tình cái quyền mặt lạnh như kem. Ôi, ước gì một ngày nào đó Khải Nguyên... chạy theo cô nhỉ. Cô sẽ kiêu hãnh cười vào mặt anh ta.

Giọng cô mềm mỏng:

- Cháu xin phép bà phải về bây giờ.

Bà Khang lộ vẻ thất vọng :

- Ta mến cháu lắm. Cháu không thể nán lại ít phút nói chuyện với ta sao.

Thiên Dung nhỏ nhẹ:

- Xin phép bà vào một dịp khác.

Không đợi bà Khang có tán thành hay không, Thiên Dung vội ngồi lên chiếc Spacy và nổ máy. Không còn gì bất hạnh hơn. Chiếc xe gầm lên, khục khặc mấy tiếng rồi tắt. Bà Khang vội kêu:

- Khải Nguyên... Khải Nguyên...

Thiên Dung hốt hoảng nhìn bà:

- Xin bà đừng gọi.

Bà Khang ngạc nhiên:

- Sao thế cháu?

Thiên Dung thở dài:

- Cháu chào bà... Cháu không muốn làm phiền đến người khác. Cô vừa dứt câu “Người khác” xuất hiện ngay trước mặt với bàn chân bó bột và một cây nạng gỗ.

Thiên Dung mím môi đẩy xe ra cổng. Cô sẵn sàng đẩy chiếc Spacy công kênh đi đến tận cuối trái đất hơn là để cho Khải Nguyên nhúng tay sửa nó.

Một lần là đã quá đủ. Cô không muốn nhìn thấy anh ta nữa. Giọng Khải Nguyên vang lên nghiêm khắc:

- Thiên Dung...

Thiên Dung đẩy chiếc xe đi nhanh hơn.

- Thiên Dung...

Bằng cách nào mà Khải Nguyên với một bàn chân bị bó bột phải tì vào nạng lại có thể đi nhanh hơn cô được, Thiên Dung không thể hiểu nổi.

Cô chỉ biết một điều là gã đàn ông lạnh lùng cao ngạo ấy đã án ngữ trước mặt cô với ánh mắt thật dữ dội. Cô và anh đều ở bên ngoài cổng.

Giọng anh chắc nịch:

- Cô không thể đẩy bộ chiếc xe này gần một cây số.

Thiên Dung bướng bỉnh:

- Tôi sẽ gọi xích lô chở nó đi.

Khải Nguyên nhìn như xoáy vào mắt cô:

- Tôi sẽ sửa xe cho cô.

Thiên Dung kêu lên:

- Không...

Khải Nguyên gờm gờm:

- Vì sao? Chắc hẳn không phải vì cô ngại cái chân đau của tôi?

Thiên Dung mím môi lại:

- Nếu anh biết lý do, lẽ ra anh không nên hỏi vì sao.

Khải Nguyên trầm giọng:

- Tôi muốn biết cô có thành thật không.

Thiên Dung nhếch môi:

- Để làm gì?

Khải Nguyên coa ngạo:

- Những cô gái đẹp đều... sỏi đá.

Thật không có gì tức hơn. Thiên Dung nheo mắt nhìn Khải Nguyên. Không lẽ vì thất bại vì một cô gái mà tên đàn ông này định tuyên chiến với cả thế giới phụ nữ.

Cô so vai:

- Tôi chưa bao giờ nghe một câu nói... ngu xuẩn tương tự như thế cả.

Khải Nguyên quát:

- Cô vừa nói cái gì?

Thiên Dung mím môi lại:

- Những tên đàn ông thất tình đều... xuẩn ngốc.

Khải Nguyên giận dữ nhìn cô. Thiên Dung nhìn trả lại anh không một chút nao núng. Có lẽ anh và cô sẽ đứng mãi như thế và sẽ... hóa đá mất nếu Thế Quân không vụt chạy đến với giàn nứa thun trong tay. Vừa lúc bà Khang cũng đi ra cổng.

Thế Quân kêu lên:

- Chị Thiên Dung... Bộ chị định đi về sao?

Thiên Dung chưa kịp nói gì, bà Khang đã lên tiếng:

- Xe của Thiên Dung hư, Khải Nguyên muốn sửa giùm nhưng Thiên Dung lại ngại.

Quay sang cô, bà Khang ân cần bảo:

- Thiên Dung à... Khải Nguyên có thể giúp được cháu đó. Khải Nguyên cười nhạt, Giờ đây anh không còn có ý định sửa xe cho Thiên Dung nữa.

Cứ cho cô nhóc bướng bỉnh này đẩy xe lội bộ khoảng một cây số nữa, có lẽ khi ấy cô sẽ biết... lẽ độ hơn.

Còn Thiên Dung. Cô tròn mắt nhìn Khải Nguyên, rồi lơ mơ đoán được anh đang nghĩ gì. Thật thản nhiên, cô quay ngược đầu xe với một nụ cười khó hiểu. Tự dưng cô muốn đổi đầu với tên đàn ông này hơn bao giờ hết. Nếu dắt xe đi bộ, có nghĩa là bỏ cuộc.

Thế Quân giọng vui vẻ:

- Để em dắt xe cho chị.

Bà Khang cười hiền hậu:

- Thế Quân... Lát nữa con đi tìm chiếc ghế đôn cho anh con ngồi sửa xe. Còn Thiên Dung, cháu có thể ăn một chén chè sen với bà chứ? Thiên Dung nhìn Khải Nguyên với vẻ đắc thắng. Cô biết là anh rất tức. Còn cô, cô chỉ thích làm ngược lại ý muốn của anh.

Thế Quân lảng xảng tìm một chiếc ghế đôn nhựa thấp để Khải Nguyên ngồi được. Cậu rồn rảng:

- Khi nào cần đứng dậy, anh Hai cứ gọi em. Khải Nguyên ngán ngẩm lắc đầu. Giờ anh có từ chối không sửa xe cho Thiên Dung cũng không được. Chính anh đã gọi cô mang xe quay trở lại. Cứ đá hời mã thương đúng thật là khốc liệt.

Nhìn theo bóng Thiên Dung và bà Khang vừa đi khuất, Khải Nguyên càu nhàu:

- Lần sau anh cấm em mang ai về nhà đấy.

Thế Quân xụ mặt:

- Chị Thiên Dung tốt với anh đến thế mà.

Xem xét xe một hồi, Khải Nguyên ngẩng đầu nhìn Thế Quân:

- Anh không hiểu em còn nghĩ ra những trò gì nữa? Đúng là em chứ không thể ai khác.

Thế Quân gãi đầu:

- Anh nói gì, em không hiểu.

Khải Nguyên nghiêm nét mặt:

- Em đã giấu vít lửa!

Thế Quân vội nói:

- Đâu phải em.

Khải Nguyên đe dọa:

- Anh gọi nội và Thiên Dung ra nhé, nếu em vẫn còn ngoan cố. Thế Quân vội kêu lên:

- Khoan đã... Anh đừng gọi, tội nghiệp em. soi mới nhìn cậu em tinh quỉ, Khải Nguyên gặng hỏi:

- Em làm như thế để làm gì? Thế Quân cười như mếu:

- Em chỉ muốn chị Thiên Dung ngồi chơi với anh thật lâu trong lúc em đi bắn chim. Khải Nguyên lắc đầu với vẻ chán nản:

- Anh không hiểu tại sao em lại khoái... người ta. Thế Quân vội nói:

- Giá như em có một người chị hiền lành dịu dàng như chị Thiên Dung thì hay biết mấy.

Dịu dàng.

Nhìn Thế Quân với ánh mắt thương hại, Khải Nguyên cười nhạo:

- Em hiểu thế nào là sự dịu dàng ? Giữa nghĩa từ “dịu dàng” xem nào. Thế Quân lúng túng gãi đầu. Cậu vốn giỏi toán nhưng hơi bết về văn. Món từ ngữ là món cậu ghét nhất.

Khải Nguyên cười chế giễu:

- Thiên Dung không hiền đâu. Nếu em nghĩ là cô ta dịu dàng thì em đã lầm rồi đó. Cô ta dữ như cọp.

- Anh nói không đúng đâu.

Khải Nguyên phẩy tay:

- Thôi, mai đi lấy vít lửa ra đây coi. Thế Quân vụt chạy vào nhà. Ngang qua thư phòng của nội, cậu nhìn thấy Thiên Dung và nội đang nói chuyện vui vẻ.

Nhìn thấy cậu, Thiên Dung liền hỏi:

- Xe chị sửa xong chưa vậy em?

Thế Quân cười:

- Dạ, khoảng năm phút nữa là xong. Khi Thiên Dung quay trở ra, Khải Nguyên đang nổ máy và xoay xoay tay ga. Thế Quân lót tót đi sau lưng cọ. Giọng cậu vui vẻ:

- Hôm nào chị Thiên Dung đến chơi nghe.

Thiên Dung quay lại nhìn cậu ngắc ngứ không trả lời. Chắc chắn một điều là không bao giờ cô đặt chân đến đây nữa, dù cô rất mến Thế Quân và bà Khang.

Trao chìa khóa xe cho Thiên Dung, khuôn mặt Khải Nguyên cau có lạnh lùng. Cô chưa kịp nói lời cảm ơn nào thì anh đã lẳng lặng bỏ đi trước ánh mắt đầy thất vọng của Thế Quân....

6. Chương 6

Hắt hơi linn mấy cái, Thiên Dung cố bụm miệng lại nhưng bà Mỹ Thường đã quay lại chăm chú nhìn cô:

- Có phải con vừa hắt hơi đó không Thiên Dung? Thiên Dung chối biến:

- Dạ, đâu có... Rồi khỏi ghé, bà Mỹ Thường đi đến bên Thiên Dung và sờ lên trán. Giọng bà thẳng thốt:

- Sao nóng vậy nà? Con phải ẹ biết là con bị bệnh chứ. Thiên Dung phụng phịu:

- Con chỉ cảm sơ sơ thôi mà. Bà Mỹ Thường tỏ vẻ không hài lòng:

- Mẹ sẽ đưa con đến bác sĩ. Vấn đề sức khỏe không thể xem thường được đâu. Thiên Dung dẫu môi:

- Chán ghê. Hễ con hắt hơi vài cái là mẹ lại đem con đến bác sĩ. Con đâu còn nhỏ nhít gì nữa. Bà Mỹ Thường nghiêm nét mặt:

- Mau thay áo quần rồi đi với mẹ. Không được cãi. Hình như hôm nay Vũ Tuấn có ở nhà đấy. Nghe mẹ nhắc đến Vũ Tuấn, Thiên Dung vội rùn vai:

- Con không đến anh chàng bác sĩ ấy đâu.

- Vì sao thế? Thiên Dung xụ mặt. Cô không hiểu vì sao mình lại ghét Vũ Tuấn. Vì cái cách anh nhìn cô thật đăm đúi hay vì giọng nói ngọt ngào như mía đường của anh.

Cô giậm chân:

- Lát nữa con nhờ chị bếp khuấy một ly chanh nóng, uống vào là hết sốt ngay. Con không muốn đi bác sĩ đâu.

Bà Mỹ Thường tắc lưỡi:

- Nước chanh làm sao chữa bệnh được chứ.

Thiên Dung hắng giọng:

- Chanh nóng cũng là vị thuốc chữa cảm sốt hữu hiệu mà mẹ. Bà Mỹ Thường nhú mày:

- Mẹ không cần biết công dụng của chanh nóng là gì cả. Con bị sốt thì phải khám xem như thế nào. Không uống thuốc sao lành bệnh được. Thiên Dung thở dài chán nản. Cô ca cẩm:

- Cứ như Đan Phượng và Mỹ Mỹ bạn của con mà sướng. Tụi nó không phải nhu con, chỉ vì hắt hơi vài cái cũng bị mẹ đưa đi khám bệnh.

Bà Mỹ Thường lừ mắt:

- Ai cho phép con nói với mẹ như thế ? Mẹ chỉ còn mình con. Tất cả tình thương của mẹ đều dành cho con, lẽ ra con phải hiếu mới phải chứ.

Thiên Dung xụ mặt ngồi yên. Cứ nghĩ đến chuyện phải gặp Vũ Tuấn cô đã cảm thấy khổ sở.

Bà Mỹ Thường giọng nghiêm khắc:

- Con ngồi đó nữa sao? May đi thay quần áo... mẹ chờ... Chỉ mấy phút sau chiếc Toyota chở bà Mỹ Thường và Thiên Dung lướt nhẹ trên đường phố. Thiên Dung liếc nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của bà Mỹ Thường rồi cắn móng tay.

Mẹ cô rất thương cô. Ở? mẹ cô vừa có sự dịu dàng nhưng đồng thời cũng có cả tính quyết đoán nghiêm khắc. Nghe tiếng chuông gọi cửa, Vũ Tuấn liền đi ra. Vừa nhìn thấy Thiên Dung và bà Mỹ

Thường, giọng anh vui vẻ:

- Chào dì và Thiên Dung...

Thiên Dung đứng lù lù lại khuất sau lưng bà Mỹ Thường. Cô không muốn nở một nụ cười với Vũ Tuấn dì chỉ là một nụ cười gượng gạo.

Bà Mỹ Thường xối lời:

- Có mẹ cháu ở nhà không Vũ Tuấn? Vũ Tuấn mỉm cười:

- Mẹ cháu đang tỉa lá sâu trong vườn. Để cháu cho người giúp việc báo là có dì sang chơi. Bà Mỹ Thường phẩy tay:

- Thôi khỏi... Lát nữa dì ra vườn, luôn tiện ngắm mấy chậu bonsai của mẹ cháu. Quay sang Thiên Dung. Bà Mỹ Thường bảo:

- Thiên Dung nó bị sốt và nóng, nhờ cháu xem dùm dì.

Nghe thế, Vũ Tuấn liền sốt sắng bảo:

- Dì cứ yên tâm. Cháu sẽ khám cho Thiên Dung chu đáo.

- Dì đi ra vườn đây...

- Vâng...Chỉ vào phòng mạch nằm kề với phòng khách, giọng. Vũ Tuấn ngọt ngào:

- Thiên Dung vào đó đợi anh một lát nhé. Anh đi lấy áo blouse. Ngồi một mình trong phòng mạch của Vũ Tuấn, Thiên Dung tò mò đưa mắt nhìn quanh. Căn phòng sạch và ngăn nắp, có trang bị đầy đủ máy vi tính và có cả máy siêu âm hiện đại.

Bước vào phòng với chiếc áo... nghề nghiệp, Vũ Tuấn đặt một ly nước suối mát lạnh trước mặt Thiên Dung :

- Thiên Dung uống đi.

Cô vẫn ngồi im không nhúc nhích, mở to mắt quan sát Vũ Tuấn. Anh chàng bác sĩ này kể ra cũng khá đẹp trai và phong độ. Cô không biết là có bao nhiêu chú thỏ non đã sập bẫy vì ánh mắt lôi cuốn của anh ta.

Riêng cô, cô không hiểu vì sao lại ghét giọng nói ngọt ngào của anh ta đến thế. Giọng vũ Tuấn ngọt lịm:

- Lâu quá anh không gặp Thiên Dung.

Cô nhướng mày:

- Tuần trước anh có phóng xe đến nhà tôi chơi mà.

Vũ Tuấn so vai:

- Đúng vậy. Nhưng hôm đó trong lúc anh ngồi đợi Thiên Dung ở phòng khách thì Thiên Dung lại xách xe lên đi đâu không rõ.

Cô lý sự:

- Tôi đường hoàng dắt xe ra cổng chứ đâu có... trốn.

Vũ Tuấn trầm giọng:

- Nửa tiếng sai, chị bếp mới cho anh hay là Thiên Dung đi rồi.

Cô nhìn thẳng vào mắt Vũ Tuấn:

- Tôi bận lắm. Lân sau anh cũng đừng tới kiếm, mất công.

Vũ Tuấn cười nhẹ:

- Dù bận đến đâu thì cũng có lúc Thiên Dung rảnh để tiếp anh chứ. Lần sau anh sẽ ngồi chờ Thiên Dung cho đến tận khuya. Thế nào cũng gặp được Thiên Dung. Cô nguyệt anh một cái thật sắc.

Không hề giận, Vũ Tuấn chùng giọng:

- Thiên Dung có biết là mình có một đôi mắt thật đẹp không ? Rất cuốn hút.

Cô dẩu môi:

- Bộ anh là bác sĩ... nhãn khoa hả?

Vũ Tuấn cười. Cách nói chuyện gây gổ của Thiên Dung không hề làm anh nản. Cô càng gai góc, anh càng yêu.

Giọng anh ảm áp:

- Mắt Thiên Dung người ta gọi là mắt nai.

Cô cong môi:

- Thế nai có cận thị không?

Vũ Tuấn cười:

- Không.

Thiên Dung tỉnh tỉnh:

- Tôi bị... cận thị đến bảy đi- Ốp lộn đó.

Vũ Tuấn thú vị:

- Với đôi mắt đẹp đến thế làm sao anh có thể tin được Thiên Dung nói.

Thiên Dung trề môi:

- Tại tôi không đeo gọng đó thôi. Cam đoan nếu tôi đeo kính dày cộm lên mắt, anh sẽ không bao giờ có can đảm ví mắt tôi là mắt nai nữa đâu.

Vũ Tuấn cười:

- Thiên Dung nói dối anh.

Cô hùng hồn:

- Thật đó.

Vũ Tuấn lắc đầu cười. Cách nói dối của cô cũng thật hồn nhiên. Nhìn như hút vào đôi môi cong lên như hờn dối của cô, Vũ Tuấn chùng giọng:

- Thiên Dung đẹp lắm.

Khẽ nheo mắt, cô châm chọc:

- Thế anh quên là tôi đến đây để làm gì rồi sao ? Đâu phải là một cuộc thi người mẫu mà mắt công bình chọn.

Vũ Tuấn nhướn mày:

- Dĩ nhiên là anh không quên nhiệm vụ của mình, nhưng chúng ta đâu cần vội. Anh muốn ngii nii chuyện một chút với Thiên Dung cho vui. Nhìn tới nhìn lui một hồi, cô buột miệng phán:

- Lại ghê ha.

- Có gì không Thiên Dung?

- Cô phang liền một câu:

- Coi bộ phòng mạch của anh bị ế ẩm há, ngoài tôi ra hình như nãy giờ không có một ma nào tìm đến đây cả. Tay nghề anh coi bộ... hơi cao.

Vũ Tuấn cười:

- Thế là Thiên Dung quên đọc ở chiếc bảng được đặt ngoài cổng. Ngày hôm nay là ngày nghỉ. Không bao giờ anh khám bệnh vào chủ nhật cả. Chỉ có Thiên Dung, anh mới phá lệ. Hạ thấp giọng, Vũ Tuấn nghiêng đầu soi vào mắt cô:

- Vì Thiên Dung là khách đặc biệt. Rất đặc biệt. Thiên Dung trẻ nhẹ môi. Những lời của Vũ Tuấn như một đĩa mật, chỉ tiếc cho anh cô không phải là một... con ruồi.

Cô nheo mắt:

- Thế anh có phải là một bác sĩ... giỏi không? Như được rà trúng đài, Vũ Tuấn vội nói ngay:

- Anh được tu nghiệp ở pháp mấy tháng. Sắp đến đây, anh lại theo một lớp chuyên tu ở Singapo.

Thiên Dung cười nửa miệng:

- Học nhiều chưa chắc đã là giỏi.

Vũ Tuấn đỏ mặt. Cô là một cô gái đẹp, ngây thơ. Anh biết là Thiên Dung không thích anh. Mtt điều thật kỳ lạ, dường như vì cô ghét anh nên anh càng say cô. Thiên Dung rất dễ thương, cuốn hút. Chỉ có những anh chàng đứng đưng không si mê cô mới là chuyên lạ.

Như để thử thách anh, nhướn mày nhìn anh cô kiêu hãnh bảo :

- Thế anh đoán là tôi bị bệnh gì?

Chưa có con bệnh nào thách đố với bác sĩ như thế cả. Vũ Tuấn mìm cười với vẻ chịu đựng. Anh đứng dậy lấy ống nghe và quàng lên cổ.

Giọng anh tỉnh tỉnh:

- Anh sẽ nghe tim phổi Thiên Dung, sau đó mới iết là Thiên Dung bị bệnh gì. Thiên Dung phát hoảng. Ôi, cô quên mất là Vũ Tuấn có... một quyền hạn rất nghề nghiệp mà cô không có quyền bác bỏ. Nếu anh ta luôn chiếc ống nghe ấy vào áo, cô thà chết đi còn hơn.

Khuôn mặt xinh đẹp cô ửng hồng lên:

- Không... Không...

Vũ Tuấn nghiêng đầu hỏi:

- Sao?

Thiên Dung ngắc ngứ:

- Tôi bị viêm họng. Không cần phải nghe tim, nghe phổi. Vũ Tuấn lắc đầu cười. Kể ra anh cũng biết cách hù dọa chứ thổ nhút nhát này. Khuôn mặt anh tỉnh queo:

- Như thế làm sao anh chuẩn đoán được Thiên Dung bệnh gì.

Cô bặm môi lại:

- Tôi chẳng bị bệnh gì cả.

Vũ Tuấn hắng giọng:

- Lúc nãy dì Mỹ Thường bảo là Thiên Dung bị cảm sốt đó mà.

Thiên Dung nhướn mày:

- Cũng có thể tạm xem là như thế. Mẹ tôi đã... chuẩn đoán giùm anh. Giở anh chỉ có việc kê toa thuốc nữa là xong.

Vũ Tuấn bật cười:

- Khám bệnh đã lâu nhưng anh chưa bao giờ gặp một ca như thế này cả. Để kê đơn, ít ra Thiên Dung phải để cho anh nghe tim phổi chứ.

Cô xụ mặt:

- Tôi bị viêm họng thôi mà. Hay là tôi... hả miệng ra nhé? Vũ Tuấn lắc đầu chịu thua. Nếu khám họng cho cô, không chừng cô sẽ cắn phập vào tay anh quá.

Đúng lúc đó dì bà Mỹ Thường đẩy cửa bước vào. Giọng và đầy quan tâm:

- Thiên Dung bị bệnh gì vậy cháu?

Thiên Dung cướp lời:

- Bác sĩ chuẩn đoán con bị viêm họng, chỉ nhẹ thôi không cần phải uống thuốc.

Ngỡ thật bà Mỹ Thường mỉm cười:

- Vậy sao Vũ Tuấn?

- Không còn cách nào khác hơn, Vũ Tuấn đành gật đầu xác nhận:

- Dạ...

Chỉ chờ có thế, Thiên Dung liền bảo:

- Mẹ và bác Thuận đã nói chuyện xong chưa? Để con chào bác Thuận một tiếng rồi về.

Bà Mỹ Thường mỉm cười:

- Bác Thuận vừa hỏi thăm con đó. Bác ấy vừa mời mẹ và con ở lại ăn bún riêu cua, chiều về.

Thiên Dung kêu lên:

- Con không ở lại đâu.

Bà Mỹ Thường giọng từ tốn:

- Lúc nãy mẹ cũng xin kiếu nhưng bá Thuận không chịu.

Thiên Dung tròn mắt:

- Vật mẹ tính sao?

Vũ Tuấn xen vào:

- Dì và Thiên Dung ở lại chơi với mẹ cháu. Lâu lâu mới gặp nhau, dì từ chối như thế mẹ cháu cũng buồn.

Bà Mỹ Thường mỉm cười:

- Lúc này chị Thuận cũng nói như cháu. Dì đã nhận lời...Thiên Dung tỏ vẻ thất vọng. Cô quay lại nhìn Vũ Tuấn và bắt gặp ánh mắt vui mừng cả anh.

Thật không có gì chán hơn. Cô không muốn ở lại đây chút nào. Nhưng nếu cô bỏ về trước một mình, mẹ cô sẽ không bao giờ tha thứ cho cô chuyện đó.

Chán kinh khủng, cô đi ra vườn. Gặp mẹ Vũ Tuấn, cô đứng lại chào bà và trả lời những câu hỏi của bà. Mẹ Vũ Tuấn rất vui khi nói chuyện với cô. Còn cô, cô phải tạo ình một niềm vui thật giả tạo. Ba của Vũ Tuấn mất từ lâu. Bà Thuận và mẹ cô là hai người bạn thân với nhau từ hồi cả hai chưa lấy chồng. Thiên Dung biết là mẹ cô kỳ vọng thật nhiều vào cô. Hình như bà muốn tạo một sợi dây thiêng liêng ràng buộc thêm tình thân giữa hai gia đình. Cô không muốn mình trở thành... một sợi dây chút nào. Cô chỉ muốn mình là một con bé hồn nhiên vô tư.

Vũ Tuấn tìm thấy Thiên Dung khi cô đang dùng cây sào hái mấy trái sơ ri. Vừa nhìn thấy anh, cô liền sa sầm nét mặt.

Đi đến gần cô, Vũ Tuấn khê bảo:

- Thiên Dung không thích nói chuyện với anh sao?

Cô dẩu môi:

- Điều đó anh tự biết mà.

Giọng Vũ Tuấn khản đặc:

- Nhiều lúc anh phải tự hỏi là anh có gì đáng ghét khiến Thiên Dung tỏ vẻ xa cách lạnh nhạt với anh đến thế.

Cô so vai:

- Thế anh muốn tôi phải làm gì đây?

- Anh muốn Thiên Dung đừng tìm cách lẩn tránh anh.

Cô nhướn mày:

- Anh đòi hỏi như thế là hơi nhiều rồi đấy.

Vũ Tuấn trầm giọng:

- Có gì là cao xa đâu Thiên Dung.

Cô bặm môi :

- Ngoài sách vở, tôi chẳng nghĩ đến một điều gì khác.

Vũ Tuấn nhìn vào rèm mi khê lay động của cô:

- Chỉ còn hơn một năm nữa Thiên Dung đã ra trường. Thiên Dung cũng sẽ có một gia đình nhỏ, không thể ở bên cạnh dì Mỹ Thường mãi mãi được.

Giọng cô khiêu khích:

- Sao anh lo xa cho tôi thế?

Vũ Tuấn thở dài. Nếu anh bảo là vì anh yêu cô thì có lẽ Thiên Dung sẽ nổi giận và không bao giờ anh còn có cơ hội để gần gũi nói chuyện với cô nữa. Đây không phải là lúc thuận tiện để anh bày tỏ tình cảm thiết tha của mình với cô.

Vũ Tuấn nói lảng sang chuyện khác:

- Thiên Dung đang hái sơ ri à?

Cô gật đầu:

- Ngồi chờ mẹ tôi và bác Thuận nói chuyện với nhau, tôi không còn cách tiêu khiển nào nữa. Sơ ri nhà anh nhiều kinh khủng. Nếu như hái mà bỏ vào tủ lạnh, ăn rất ngon.

- Không ai hái nên Thiên Dung thấy đó, rụng rơi rất nhiều.

Thiên Dung có vẻ tiếc rẻ:

- Lữ dơi phá đó thôi.

- Sao Thiên Dung biết là dơi?

Cô mỉm cười:

- Biết chứ. Tôi nghe nói dơi và chim đều khoái ổi chín và sơ ri chín.

Vũ Tuấn nhìn như hút vào đôi mắt đẹp như nai của cô:

- Thế con gái có thích sơ ri như... dơi không?

Cô cười thật tươi:

- Anh muốn nói tôi cũng phá phách như... dơi chứ gì?

Vũ Tuấn bật cười. Hình như anh vừa tìm ra cách tiếp cận với Thiên Dung.

Vũ Tuấn mềm giọng:

- Anh hái sơ ri cho Thiên Dung nhé.

Không đợi cô có đồng ý hay không, Vũ Tuấn leo lên cây thoăn thoắt. Để làm vui lòng cô, anh cố chồm người hái những trái sơ ri chín mọng dù chúng nằm đầu ngọn cây rất khó hái.

Lúc đầu thì Thiên Dung tỏ vẻ thờ ơ với sự sốt sắng của Vũ Tuấn, nhưng chỉ mấy phút sau thật hồn nhiên cô lảng xăng chạy chỗ để đón lấy những trái sơ ri từ trên cây Vũ Tuấn thả xuống.

Chỉ một thoáng, bọc áo Thiên Dung đã đầy những trái sơ ri màu đỏ. Ngồi vắt vẻo trên cành cây. Vũ Tuấn hỏi vọng xuống:

- Thiên Dung còn muốn hái thêm nữa không?

Cô lắc đầu:

- Thôi, anh xuống đi.

- Còn nhiều trái chín lắm mà.

- Làm sao tôi có thể ăn hết ngần ấy được.

- Anh hái thêm để Thiên Dung cho vào tủ lạnh nghe.

Cô lắc đầu:

- Anh xuống thôi. Lúc nào muốn ăn, tôi lại nhờ anh hái tiếp. Vũ Tuấn vội tụt xuống. Chợt anh trượt dài trên thân cây và ngã xuống đất. Thiên Dung bùm lấy miệng:

- Ôi...

Nhưng may Vũ Tuấn không hề hấn gì nghiêm trọng, chỉ xước một vết dài trên cánh tay do tì vào thân cây.

Thiên Dung giọng lo lắng:

- Anh có làm sao không?

Vũ Tuấn cười:

- Anh là bác sĩ mà Thiên Dung. Thiên Dung đừng lo cho anh. Nếu Thiên Dung muốn ăn thêm một thứ cây trái nào, anh cũng sẵn sàng phục vụ Thiên Dung ngay lập tức.

Cô ái ngại:

- Anh sát trùng vết trầy trên tay đi. Chắc hẳn là đau lắm.

Vũ Tuấn nhướn mày:

- Đừng lo cho anh. Như thế mất vui đấy Thiên Dung.

Cô thở nhẹ:

- Thiên Dung không muốn ăn sơ ri nữa đâu.

Vũ Tuấn soi vào đôi mắt cô:

- Sao thế?

Cô trầm giọng:

- Hình như tay anh đang rớm máu. Nếu không hái sơ ri cho Thiên Dung, anh đã không bị như thế.

Khuôn mặt lo lắng của Thiên Dung khiến Vũ Tuấn cảm động. Nếu biết như thế này, lúc nãy anh sẵn sàng tỳ mạnh cánh tay mình vào thân cây xù xì để có một vết xước thật dài hơn và ấn tượng hơn.

Vũ Tuấn trồ mồm nhìn cô:

- Thiên Dung chờ anh vào nhà sát trùng vết thương. Anh sẽ ra ngay. Trở ra vườn với cánh tay đã được dán một đường băng keo dài anh cười với cô:

- Lẽ ra Thiên Dung nên đi nghề y mới phải.

Nhớ lại câu chuyện với Phi Nga, Thiên Dung nhỏ nhẹ:

- Coi bộ Thiên Dung không hợp với nghề y đâu.

Vũ Tuấn mỉm cười:

- Sao thế?

Thiên Dung cười nhẹ:

- Thiên Dung nhát đau lắm. Thấy người khác đau, Thiên Dung cũng thấy như mình cũng đang đau. Như thế làm sao đi nghề y được.

Vũ Tuấn trầm giọng:

- Chính vì cách của Thiên Dung mới hợp với nghề y.

Cô nghiêng đầu hỏi:

- Anh có yêu nghề không?

- Vũ Tuấn nhìn thật sâu vào tận đáy mắt của cô rồi thở nhẹ. Hình như câu hỏi của cô làm cho anh chạm vào một nỗi sâu xa thâm kín nào đó.

Thật lâu anh hắng giọng:

- Anh chọn nghề y vì đó là ước vọng đến cháy bỏng của anh.

Thiên Dung lúng túng đan những ngón tay vào nhau. Một Vũ Tuấn đang ngồi trước mặt cô trên thảm cỏ không phải là một Vũ Tuấn với giọng tán tỉnh ngọt như đường. Có một điều gì đó ở anh khiến cô phải ngớ ngàng khi đối diện.

Giọng Vũ Tuấn khàn khàn:

- Ba anh mất vì một chứng bệnh nan y. Lúc đó anh mới mười tuổi. Đó là một cú sốc lớn nhất trong đời anh. Những ngày ba anh ở bệnh viện, anh đã tận mắt nhìn thấy một đội ngũ y tá, bác sĩ nhiệt tình cứu chữa ba anh như thế nào. Họ là những con người đáng quý, đáng trân trọng.

Thiên Dung mở to mắt nhìn Vũ Tuấn. Cô thấy anh không đáng ghét như cô vẫn nghĩ. Có thể bên cạnh những cái đáng ghét, anh vẫn có ưu điểm nào đó. Chợt cô nhận ra rằng, đây là lần đầu tiên anh và cô nói chuyện lâu với nhau. Và dường như điều đó giúp cô hiểu anh hơn. Nhìn xuống những trái sơ ru Thiên Dung đặt trên thảm cỏ, Vũ Tuấn hắng giọng:

- Để anh nói bà quản gia rửa những trái sơ ri cho Thiên Dung.

Cô ngăn lại:

- Thôi...

Nhưng Vũ Tuấn đã lên tiếng gọi bà quản gia. Những trái sơ ri được rửa sạch và bày trên một chiếc đĩa men trắng toát.

Vũ Tuấn ân cần:

- Thiên Dung ăn đi chứ.

Cô mỉm cười:

- Chưa bao giờ Thiên Dung ăn sơ ri theo cách này cả.

Vũ Tuấn tò mò:

- Vậy cách ăn của Thiên Dung như thế nào?

Giọng cô nghịch ngợm:

- Không bao giờ rửa. Tôi và mấy nhỏ bạn dùng tay... chùi sơ. Hình như làm thế mới ngon hơn.

Anh cười ý nhị:

- Nhưng để vui lòng anh, Thiên Dung sẽ ăn những trái sơ ri này chứ.

Thiên Dung mỉm cười. Nhóm lấy một trái một trái sơ ri đỏ mọng cho vào miệng, cô hồn nhiên bảo:

- Anh ăn với tôi cho vui.

Vũ Tuấn làm theo lời đề nghị của cô. Anh không thấy gì là thú vị. Chợt lạ lùng tự hỏi là tại sao Thiên Dung lại có thể ăn ngon lành như thế. Chỉ một thoáng sau, đĩa sơ ri chỉ còn mấy trái.

Nhìn cô không chớp mắt, Vũ Tuấn trầm giọng:

- Thiên Dung này...

- Gì cơ?

Giọng anh ầm ập:

- Thiên Dung đừng xưng “tôi” với anh nữa, có được không? Cách xưng hô khi... Thiên Dung, khi... tôi của Thiên Dung làm anh muốn đau tim.

Cô lắc đầu cười:

- Tôi chưa hề xưng hô ngọt ngào với một... tên đàn ông nào cả. Vũ Tuấn ngấm nhìn đôi môi hồng đang cong lên thật bướng bỉnh. Anh yêu Thiên Dung. Mẹ anh rất muốn có một cô con dâu ngoan hiền như cô. Nhưng anh hiểu Thiên Dung hơn ai hết. Nếu anh nôn nóng, có lẽ sẽ không bao giờ anh có được cô. Thiên Dung vụt đứng dậy. Đập đập tay lên chiếc quần jean để phủi những hạt cát đang bám vào, cô nói giọng trong trẻo: - Tôi đi vào nhà đây.....

7. Chương 7

Chỉ chiếc váy màu hồng lộng lẫy đang bày trong tủ kính, Hữu Phong cất giọng oang oang:

- Em có thích chiếc áo này không?

Phi Nga chớp chớp mắt thật điệu. Từ sáng đến giờ, Hữu Phong đã mua cho cô đến mấy chiếc váy thật đắt tiền và biết bao nữ trang quý giá.

Giọng cô kiểu cách:

- Tùy anh thôi.

Gọi chủ tiệm để thanh toán tiền, Hữu Phong cảm thấy hài lòng. Chỉ còn nửa tháng nữa là đính hôn, sau đó một tháng là đám cưới. Anh sắp trở thành chủ nhân của một bông hoa biết nói diễm lệ. Phi Nga sẽ thuộc về anh.

Tình tứ nhìn Phi Nga, anh hăng giọng:

- Mình ra xe đi em.

Chiếc Cadillac chạy thật ngon chồm êm ru. Ngả người trên ghế nệm, Phi Nga băng khuâng nghĩ đến Khải Nguyên.

Tiếc nuối.

Một sự lựa chọn khốc liệt. Cô chỉ yêu Khải Nguyên. Cô không hề yêu Hữu Phong.

Nhưng Hữu Phong đang mang lại cho cô những thứ mà Khải Nguyên không thể mang đến. Yêu Khải Nguyên nhưng cô không hề có ý định gắn bó cuộc đời với một anh chàng lãng tử như anh.

Hữu Phong là một người đàn ông thực dụng trên thương trường. Cô cần một người đàn ông như thế vì cô là một người chỉ muốn sống hưởng thụ.

Giá như cô là vợ Hữu Phong và là... tình nhân của Khải Nguyên thì có lẽ hay biết mấy.

Liếc Hữu Phong một cái thật nhanh, Phi Nga tưởng chừng anh ta có thể đọc được những ý nghĩ nổi loạn trong đầu cô.

Choàng tay lên vai Phi Nga, Hữu Phong cười hể hả:

- Em có biết được vì sao hôm nay anh chở em đi sắm đồ nhiều như thế không?

Phi Nga chu môi:

- Làm sao em biết được.

Hữu Phong vẽ mặt quan trọng:

- Anh vừa trúng một cú áp phe thật đậm.

Phi Nga mỉm cười:

- Vậy sao? Áp phe gì vậy anh?

- Có nói em cũng không hiểu đâu. Buôn bán lòng vòng, mình là trung gian nhưng mà mãnh một chút là có tiền. Thậm chí còn kiếm chác nhiều hơn gấp bội so với bọn bỏ vốn ra đầu tư sản xuất.

Phi Nga ngạc nhiên:

- Sao lạ thế anh?

Hữu Phong phá lên cười:

- Thường trường mà em, không thủ đoạn có mà ăn cám. Đánh chọt hôn lên má cô một cái, Hữu Phong oang oang:

- Anh đã chơi đối thủ một vỏ đầu để đời. Phen này bọn nó có nguy cơ sạt nghiệp. Phi Nga chăm chú nhìn về mặt đắc thắng của Hữu Phong. Anh ta cười hết cỡ và hai khóe mép giật giật trông rất khó coi.

Vẫn cười khắc khắc, Hữu Phong bật máy điện thoại di động và lại oang oang trò chuyện. Lần đầu tiên kể từ khi quen nhau, Phi Nga cảm thấy hình như cô đã vội vàng khi chia tay với Khải Nguyên để nhận lời cầu hôn của Hữu Phong.

Nếu có quay về cũng đã muộn. Phi Nga thì cầm lên cửa kính bắn khoăn suy nghĩ. Ngang qua một tiệm bán đồ điện tử, Hữu Phong bỗng thắng xe lại. Phi Nga ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại dừng xe ở đây?

Hữu Phong mỉm cười:

- Anh muốn mua vài bóng đèn Flash để chụp hình vào ban đêm. Em có muốn xuống xe không?

Phi Nga ngần ngừ một lát rồi cũng gật đầu. Hữu Phong vội lạng xăng mở cửa xe cho cô bước xuống.

- Cho năm bóng đèn Flash nhãn hiệu Nguyên – Quân đi. Phi Nga ngạc nhiên nhìn Hữu Phong:

- Sao anh không mua loại của Nhật, mua chi hàng nội địa?

Hữu Phong tỏ vẻ rành:

- Đèn Flash Nguyên – Quân tốt không kém gì hàng nhật nhưng giá tiền rẻ hơn nhiều.

Bà chủ quán giọng vui vẻ:

- Cậu nói như thế đúng là rành đấy. Không phải hàng ngoại thứ gì cũng tốt. Đèn Flash Nguyên – Quân vừa mới xuất hiện trên thị trường nhưng có uy tín lắm. Những người thợ ảnh đều chuộng loại đèn Flash nhãn hiệu này như cậu. Phi Nga trẻ nhẹ môi. Cô vốn là một người sùng hàng ngoại nên nghe không lọt tai.

Hữu Phong vui vẻ:

- Tôi sành hàng điện tử lắm đấy. Nhìn cách ăn mặc của Hữu Phong, bà chủ quán vui vẻ:

- Hình như cậu là Việt kiều? Hữu Phong gật đầu:

- Sao dì đoán hay vậy?

Bà chủ quán cười:

- Tôi quen rồi. Khách hàng thuộc tầng lớp nào tôi cũng đoán ra được. Điều đó cũng có lợi cho việc mua bán. Vì có những người khách túi tiền eo hẹp, mình giới thiệu hàng cao cấp là người ta bị dội liễn. Gợi hàng cho Hữu Phong, bà chủ quán góp chuyện:

- Cậu Khải Nguyên, chủ nhân của cơ sở sản xuất đèn Nguyên – Quân cũng trẻ tuổi như cậu đấy. Nghe nói, để đi đến thành công ngày hôm nay cậu ấy cũng gian truân lắm. Phi Nga mở to mắt nhìn bà chủ quán. Khải Nguyên. Chắc chắn là Khải Nguyên của cô. Anh đã lao đầu vào những chiếc đèn Flash vô nghĩa khiến con tim cô mỗi mết. Cô yêu anh. Nhưng cô không có ý định gắn bó cuộc đời với một anh chàng chưa có sự nghiệp như anh.

Chọn lựa Hữu Phong, điều đó thỏa mãn những ham muốn tầm thường của cô nhưng đã từng làm cô ngấm ngầm thất vọng không ít. Bấy lâu nay cô kiêu hãnh khi xuất hiện bên cạnh Hữu Phong là do cô tự lừa dối mình và mọi người đó thôi.

Cô nghe giọng mình như lạc đi:

- Giờ cậu Khải Nguyên đó có... khá không dì?

Bà chủ quán sôi nổi:

- Nghe nói lúc đầu vì mãi mê nghiên cứu chế tạo đèn Flash mà bán hết mấy chiếc xe, cô bỏ nghe đâu cũng đẹp ghê lắm đợi hết nổi nên chia tay với cậu ấy luôn. Giờ thì giàu lên rồi. Tương lai chắc hẳn là còn khâm1 khá hơn nữa. Ngấm lại tuổi trẻ bây giờ cũng tài.

Cái cậu chủ nhân chế tạo xe đạp Martan đang nổi tiếng như cồn trong nước mình cũng vậy. Xe đạp xường cậu ấy chế tạo có kém gì hàng ngoại đâu. Mọi người đổ xô mua ào ào, lại còn bán sang mấy nước khác nữa.

Phi Nga cảm thấy đắng ngắt ở cổ. Cô đã không đủ kiên nhẫn để đợi chờ. Vậy là Khải Nguyên đã đi đến đích. Nhìn vẻ mặt tái xanh của Phi Nga, bà chủ quán vô tình hỏi :

- Cô không được khỏe sao?

- Phi Nga ngắc ngứ:

- Không... Tôi không làm sao cả. Hữu Phong đưa Phi Nga ra xe. Khi tay của anh ta chạm vào chiếc lưng thanh tú của cô, cô thoáng rùng mình. Cô không hề yêu Hữu Phong. Chưa bao giờ cô thấy ghét anh ta đến thế...

*

* *

Rời khỏi đôi môi căng mọng của Phi Nga, Hữu Phong tình tứ hỏi :

- Chúng ta xuống nước chứ?

Nhìn xuống bãi biển, Phi Nga lắc đầu:

- Chờ một lát nữa được không anh. Em sợ hổng da lắm đó. Hữu Phong gọi mấy lon bia ướp lạnh và đĩa cua rang muối. Thoáng nhìn những ánh mắt ngưỡng mộ của các chàng trai dành cho Phi Nga đi ngang chỗ hai người, Hữu Phong mỉm cười tự đắc. Chỉ còn một tháng nữa anh sẽ làm chủ bông hoa biết nói này. Thật không phí công anh đã bỏ ra khá nhiều tiền để chiếm được trái tim của cô. Ngồi được một lát, Phi Nga liếc nhìn Hữu Phong đang nhâm nhi mấy lon bia:

- Em xuống biển trước nha.

Hữu Phong gật đầu:

- Anh xuống ngay bây giờ.

Đi nhún nhảy trên bãi cát mịn trắng phau, Phi Nga thừa biết là Hữu Phong không rời mắt khỏi cô. Chẳng hiểu sao cô không còn cảm giác háo hức như những lần trước cùng Hữu Phong đi chơi nữa. Cô đang suy nghĩ về Khải Nguyên. Từ hôm qua đến bây giờ, mọi suy nghĩ của cô đều hướng về anh.

Trầm mình trong nước, Phi Nga bỗng giật bắn người khi nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. Chàng trai đang sải bơi cách cô không xa chính là Khải Nguyên. Anh không nhìn thấy cô.

Thân hình cường tráng mạnh khỏe của anh lướt nhẹ trên sóng. Phi Nga cảm thấy trái tim cô đập loạn xạ trong lồng ngực. Đã lâu rồi cô và anh không gặp nhau. Cô không biết là tình cảm của anh đối với cô giờ ra sao.

Mãi suy nghĩ, Phi Nga không biết là Hữu Phong đang bơi lại gần cô.

- Hừ...

Phi Nga giật bắn người. Giọng cô cau có:

- Anh làm gì thế?

Hữu Phong cười lớn:

- Định làm em hết hồn chơi:

Sợ Khải Nguyên quay lại bắt gặp cô và Hữu Phong. Phi Nga vội rẽ sóng sang một hướng khác. Hữu Phong bơi sau lưng cô. Anh cột nhả nắm lấy gót chân của cô nhưng cô đã quẫy mạnh bơi nhanh.

Khuôn mặt khác thường của Phi Nga khiến Hữu Phong phân vân. Anh ngạc nhiên hỏi:

- Em giận anh hả?

Phi Nga thở dài:

- Không.

- Có phải vì anh để em chờ lâu không?

Phi Nga sẵn giọng:

- Không giận gì cả. Anh đừng hỏi nữa, có được không?

Hữu Phong phân trần:

- Tại anh cố ăn hết mấy con cua nướng sợ bỏ phí nên làm em giận chứ gì. Thôi anh xin lỗi nghe. Phi Nga thở hắt một cái. Hữu Phong rất giàu. Anh có thể đáp ứng mọi nhu cầu vật chất của cô. Nhưng nếu cô sống suốt đời bên cạnh một anh chàng nhàn nhẽ như anh, còn gì nản hơn.

Bơi được một quãng, Phi Nga ngừng lại để thở. Cô nằm ngửa trên những ngọn sóng, ngắm nhìn bầu trời xanh lơ.

Khải Nguyên. Cô ngậm ngùi nhớ lại kỷ niệm giữa anh và cô. Có lẽ Khải Nguyên hận thù cô ghê lắm. Nếu bây giờ anh biết cô cũng đang ở đây thì sao nhỉ.

Hữu Phong tiu nghỉu như một chú mèo bị cắt đuôi. Anh lặng lẽ ngắm nhìn vẻ mặt không vui của Phi Nga và không dám lên tiếng sợ cô lại nổi giận. Phụ nữ vốn khó hiểu, vui buồn bất chợt. Có lẽ sau khi Phi Nga trở thành vợ anh, anh mới có thể yên tâm hơn.

Im lặng một hồi, Phi Nga lẳng lẳng đi lên bờ. Hữu Phong leo đèo theo cô với vẻ thủ phận. Phi Nga ngồi xuống chiếc ghế vải, mắt nhìn ra biển không buồn đếm xỉa đến khuôn mặt chảy dài của Hữu Phong.

Nở nụ cười cầu tài, Hữu Phong hắng giọng:

- Xí xóa cho anh nghe.

Giọng Phi Nga giảo dăng:

- Sao anh lằng nhằng mãi. Có thể để tôi yên được không?

Hữu Phong gượng cười:

- Em đang giận, làm sao anh có thể yên tâm được. Phi Nga so vai. Nếu Hữu Phong biết lý do vì sao cô bức tức thì không hiểu anh sẽ có thái độ như thế nào. Có lẽ anh sẽ lồng lên như một con thú dữ. Khải Nguyên đi một mình hay đi với ai? Cô rất muốn biết được điều đó. Quay lại nhìn Hữu Phong, giọng cô đổi tông:

- Em không giận anh, chỉ hơi mệt chút xíu. Anh cứ xuống biển đi, em ngồi đây nghỉ một lát.

Hữu Phong ngọt ngào:

- Anh ngồi với em. Làm sao anh có thể bỏ em ngồi một mình được.

Phi Nga ngúng ngẩy lắc đầu:

- Em muốn một mình ngắm biển, anh đi đi. Em không thích bị ai quấy rầy vào lúc này.

Hữu Phong cười giả lả:

- Em muốn là trời muốn. Anh sẵn sàng chiều theo ý của em.

Chỉ còn lại một mình, Phi Nga liền nhóng cuống biển. Cô rất muốn gặp lại Khải Nguyên lúc này. Bãi Biển đông nghịt người khiến Phi Nga không thể nào tìm ra anh được. Đang lúc tưởng chừng như thất vọng thì cô nhìn thấy anh đi một mình trên bãi biển. Không thể làm anh với ai khác. Dáng cao lớn, ngang tàng. Vụt đứng dậy, Phi Nga vội đi về phía anh. Cô tha thiết gọi:

- Khải Nguyên... Đang đếm bước, Khải Nguyên bỗng đứng khựng lại. Anh quay lại nhìn cô, vẻ mặt kinh ngạc. Anh không ngờ lại gặp cô ở đây và cô lại chủ động gọi anh. Bốn mắt lẳng nhìn nhau. Chớp mi, Phi Nga gượng cười:

- Lâu quá em không gặp anh. Sau giây phút bất ngờ, Khải Nguyên nhún vai bước đi tiếp nhưng Phi Nga đã án ngữ trước mặt anh, giọng hóm hỉnh:

- Em biết là anh giận em ghê lắm. Em rất muốn nói chuyện với anh. Khải Nguyên nhếch môi:
- Tôi nghĩ là mọi chuyện đã là dấu chấm hết. Giữa cô và tôi không còn gì để nói với nhau nữa.

Phi Nga giọng sưng ửng:

- Ba ẹ em đã ép buộc em. Em không còn cách chọn lựa nào khác. Em vẫn còn yêu anh tha thiết. Em không thể quên được anh. Anh là tất cả đối với em.

Khải Nguyên phẫn nộ:

- Lẽ ra cô không nên gặp tôi nữa. Và cô cũng không nên nói gì nữa.

Phi Nga khịt mũi:

- Em chỉ mong anh hiểu cho em. Em không yêu Hữu Phong. Nhận lời cầu hôn của Hữu Phong, em rất đau khổ. Giận dữ nhìn cô, Khải Nguyên đẩy Phi Nga sang một bên và đi thật nhanh. Giọng Phi Nga đuổi theo sau lưng anh:

- Khải Nguyên... Khải Nguyên... Em muốn nói chuyện với anh. Anh hãy nghe em nói...Nhấn nha nhấp nháo từng ngụm sữa ca át lạnh, Thiên Dung ngóng nhìn ra cửa. Đan Phượng đã hên gặp cô ở đây, nhưng chẳng hiểu tại sao giờ này nó vẫn chưa đến.

Một anh chàng có dáng người cao lớn cân đối, vẻ mặt khá điển trai nhưng có vẻ lạnh lùng đi vào quán. Không ai xa lạ. Đó chính là Khải Nguyên. Đang đưa mắt tìm chỗ, Khải Nguyên chợt nhận ra Thiên Dung đang tò mò nhìn anh.

Thay vì chào cô, khẽ nhún vai anh đi đến chiếc bàn cách chỗ Thiên Dung khá xa như không muốn nhìn thấy cô. Uống tiếp một ngụm sữa nữa, Thiên Dung bặm môi suy nghĩ mông lung. Không hiểu sao cô cảm thấy ghét Khải Nguyên kinh khủng.

Coi bộ trong mắt anh cô chỉ là một... con kỳ đà. Chưa bao giờ cô thấy tên đàn ông này bày tỏ ra lịch sự với cô một chút thử coi. Chỉ một cái gật đầu chào cô cho đúng phép lịch sự, anh ta cũng tiếc.

Chỉ tiếc là bây giờ không có... Thế Quân. Nếu không cậu nhóc này đã có thể nghĩ ra một trò gì đó để quấy anh chàng đá lạnh anh của cậu. Thế thì tại sao mình không phá anh chàng đáng ghét này một phen trong lúc chờ Đan Phượng đến nhỉ.

Không cần phải nghĩ ngợi lâu, Thiên Dung bưng ly sữa cao của cô tiến về phía bàn Khải Nguyên. Trước khi Khải Nguyên hiểu ra cô định làm gì thì cô đã ngồi chễm chệ trước mặt anh.

Giọng cô trong trẻo:

- Chào...

Vẻ mặt Khải Nguyên như được phết một lớp kem lạnh. Anh hơi nhướng mày lên rồi quay mặt nhìn ra đường, xem như không hề có một... sinh thể nào tồn tại trước mặt anh. Dù đó là một sinh thể có đôi mắt huyền đẹp như nai.

Lờm Khải Nguyên một cái, Thiên Dung cúi xuống bàn chặn chú nhìn ở bàn chân của anh:

- Anh vẫn đi lại bình thường chứ?

- ...

Thiên Dung chau môi nhìn Khải Nguyên. Cô biết là anh đang bực tức vì sự xuất hiện của cô. Mà anh có hẹn với cô gái nào không nhỉ ? Chắc là không. Vì coi bộ chỉ có Phi Nga mới có thể tồn tại trong trái tim bằng đá của anh mà thôi.

- Thế Quân không đi với anh à?

- ...

- Cho tôi gọi lời thăm cậu nhóc nhé.

- ...

Tiếp tục nhìn chăm chăm vào mặt Khải Nguyên, Thiên Dung bỗng giật bắn người vì tiếng quát khê của anh:

- Cô có thể đi về bàn của mình rồi đó, đừng làm rộn nữa. Thiên Dung tỉnh bơ:
- Tôi hẹn với Đan Phượng nhưng không hiểu sao nó vẫn chưa đến. Ngồi một mình chán lắm. Quay phắt lại nhìn Thiên Dung, Khải Nguyên cau có:
- Cô có hiểu thế nào là phép lịch sự không?

Thiên Dung sôi nổi:

- Có chứ. Tất nhiên tôi hiểu rất rõ.

Khải Nguyên nhếch môi:

- Vậy thế nào là một người lịch sự?

Thiên Dung nhướng mày:

- Có chứ. Tất nhiên tôi hiểu rất rõ.

Khải Nguyên nhếch môi:

- Vậy thế nào là một người lịch sự?

Thiên Dung nhướng mày:

- Một người lịch sự là biết... chào hỏi khi gặp một người quen chứ không phải trình diễn với người ta một bộ mặt được ướp đá lạnh.

Khải Nguyên nheo mắt nhìn Thiên Dung. Kể ra cô nhóc này đối đáp cũng không vừa. Giọng anh chậm chạp:

- Thế còn người tự động... nhảy vào bàn của người khác mà không cần biết người ta có đồng ý hay không thì nên gọi như thế nào?

Thiên Dung cố nhịn cười. Nhảy. Một cách dùng từ độc đáo không thể nào chê được.

Cô dẩu môi:

- Người ta gọi đó là sự hồn nhiên. Khải Nguyên nhún vai một cái. Anh ngồi im lặng nhả khói thuốc với vẻ khinh khỉnh. Đúng là số anh xui tận mạng. Sáng nay bị Thế Quân léo nhéo một hồi tiếp thị Thiên Dung. Nghe nó ca tụng Thiên Dung một hồi anh thấy muốn chóng mặt ngất xỉu. Đến đây không ngờ lại đụng phải Thiên Dung.

Khói thuốc mờ mịt làm Thiên Dung muốn phát ngộp. Hắt hơi liên mấy cái, cô cắn nhằn :

- Anh làm ơn dập giùm điếu thuốc có được không? Khải Nguyên nhướng mày với vẻ giễu cợt:
- Muốn khỏi ngộp, xin cô vui lòng về bàn của mình. Thiên Dung héch chiếc mũi cao thanh tú lên:
- Đan Phượng chưa đến. Con gái ngồi một mình trong quán cà phê tôi thấy cũng kỳ kỳ. Khải Nguyên nói giọng mũi:
- Cô có muốn hết... kỳ kỳ không? Ngây thơ nhìn anh, Thiên Dung bỗng dưng sập bẫy:
- Anh nói đi. Khải Nguyên cười nhạo:

- Biến mất ngay lập tức khỏi quán. Không những cô hết thấy kỳ kỳ mà tôi cũng hết thấy chướng chướng. Thú thật với cô chưa có cô gái nào dám nhào đến bàn của tôi như cô cả. Đỏ mặt, Thiên Dung ầm ục nhìn Khải Nguyên. Đúng là cao ngạo không thể tả. Nếu cô tự ái mà đứng dậy, chắc chắn anh ta sẽ cười vào mặt cô. Còn nếu cô thì gan ngồi lì với con...gấu này, coi bộ cô phải biết mài vuốt sắc hơn. Lùa một bàn tay vào tóc, Thiên Dung nói tỉnh queo:

- Có lẽ vì gương mặt... hình sự của anh nên không ai dám... nhào đến ngồi đó thôi. Riêng rồi, cho dù anh dữ dằn đến thế nào đi nữa tôi cũng không sợ. Lại một cái nhún vai nữa. Khải Nguyên đốt thêm một điếu

thuốc khác. Anh đang ngồi đợi Trung Vinh. Nếu không cần bàn chuyện làm ăn với Trung Vinh, anh đã... biến mất chứ không đủ kiên nhẫn để đợi Thiên Dung biến mất.

Thiên Dung khua khua tay xua khói thuốc. Trời ạ, không lẽ Khải Nguyên định xông cô chết ngạt với nguyên một gói ba số. Anh đã hút gần trọn một gói thuốc chứ không ít. Đang thâm kêu trời, Thiên Dung chợt nhòm người nhìn ra đường với vẻ hiếu kỳ. Không khỏi ngạc nhiên, Khải Nguyên liền dõi nhìn theo ánh mắt của cô.

Cô gái đang đi vào quán không ai khác hơn là Phi Nga. Váy trắng ngắn trên đầu gối mỏng như tơ. Khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm thật trau chuốt. Môi tô màu cam vàng óng. Mắt chuốt mascara xanh long lanh. Trông Phi Nga không khác gì một diễn viên ngôi sao Hàn Quốc. Khải Nguyên dụi mắt điều thuốc cháy dở vào gạt tàn. Trong lúc anh còn lúng túng thì Phi Nga đã nhìn thấy anh. Cô đi thật nhanh về phía anh, giọng mừng rỡ:

- Khải Nguyên... Em không nghĩ là sẽ gặp anh ở đây. Khải Nguyên so vai im lặng. Cái nhìn của anh lãnh đạm đến mức Thiên Dung phải ngượng giùm cho Phi Nga. Nếu cô là Phi Nga, không bao giờ cô véo von với người tình cũ cả.

Nhưng liệu sau này mình có tàn nhẫn như Phi Nga không nhỉ. Thiên Dung bặm môi suy nghĩ. Bất chấp sự có mặt của Thiên Dung, Phi Nga nói hồi hã:

- Em có thể nói chuyện với anh được không, Khải Nguyên? Nhìn như xoáy vào đôi mắt Phi Nga, Khải Nguyên lắc đầu:

- Không. Tôi rất bận.

Phi Nga nở nụ cười mê hồn:

- Em không dám quấy rầy anh lâu đâu. Chỉ dám xin anh mấy phút thôi. Không đợi Khải Nguyên có bằng lòng hay không, Phi Nga tự động ngồi uống ghế. Đồng thời cô cũng quay sang nhìn Thiên Dung bằng ánh mắt sắc như dao cạo, tưởng chừng có thể cắt Thiên Dung ra từng mảnh vụn.

Giọng cô ngọt nhạt:

- Là cô sao?

Thiên Dung gật đầu:

- Lâu quá tôi không gặp chị.

Phi Nga nhếch môi:

- Tôi cũng không ngờ gặp cô ở đây. Những gì cô tạo ra hôm sinh nhật Đan Phượng thật là ấn tượng. Thú thật chưa bao giờ tôi gặp ai như thế cả.

Thiên Dung nhướn mày:

- Thế mà tôi lại quên mất tiêu rồi. Tôi không biết mình đã làm... trò gì.

Phi Nga cười nhạt:

- Cô đã nói dối. Làm sao quên được nhỉ, khi mà tôi đã không thể nào ngồi lại trong bàn tiệc.

Khải Nguyên lặng lẽ quan sát hai cô gái. Cả hai đều đẹp. Mỗi người một cách khác nhau. Phi Nga lộng lẫy mê hồn thì Thiên Dung lại nguyên sơ như một bức tranh đầu tiên của tay họa sĩ không chuyên. Hình như chỉ chịu khó trau chuốt một chút, Thiên Dung sẽ cuốn hút cả những anh chàng háo sắc bằng chỉ một ánh mắt của cô thôi.

Không hiểu vì sao lại có cuộc chiến tranh giữa hai... trường phái, Khải Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Vậy mà hay. Anh chỉ cầu mong cả hai cô gái lập tức cùng rời khỏi bàn của anh và đi tìm một chỗ khác để tiếp tục cuộc khẩu chiến.

Thiên Dung mở to mắt:

- Ôi... Lẽ ra tôi đã quên nhưng vì chị nhắc nên tôi đã nhớ. Tôi nhớ ra rồi. Tại sao chị lại bị dị ứng với khoa... da liễu đến mức ấy nhỉ. Theo tôi nghĩ, đã là bác sĩ thì bất cứ bệnh nhân nào cũng sẵn sàng chữa trị, đâu có sự phân biệt khoa này, khoa kia.

Phi Nga vénh mặt lên:

- Tôi đi chuyên khoa giải phẫu thẩm mỹ. Có lẽ cũng cần cho cô biết rõ điều đó.

Thiên Dung giọng tỉnh bơ:

- Nhưng thật tiếc, tôi không bao giờ có ý định nâng cao sống mũi hay căng da mặt. Có lẽ cũng không cần điều chị vừa tuyên bố để làm gì. Giận không thể tả, Phi Nga quay sang nhìn Khải Nguyên:

- Em muốn nói chuyện riêng với anh. Chúng ta có thể đến một nơi nào đó được không?

Khải Nguyên so vai:

- Rất tiếc. Tôi không thể...

Phi Nga giọng bức tức:

- Vì sao?

Khải Nguyên đành nói đại:

- Tôi không thể để Thiên Dung ngồi ở đây một mình.

Phi Nga nhếch môi châm chọc:

- Chẳng lẽ cô nhóc đa sự này là... bạn gái của anh?

Không còn cách nào hơn, Khải Nguyên nhượng mảy:

- Cũng có thể là như vậy.

Ngay lập tức anh nhận được một cú đá sấm sét vào ống quyển. Hình như Thiên Dung đã đi... guốc thì phải. Mà thời nay con gái không còn đi guốc. Đây không phải là những năm của thập kỷ bảy mươi. Vậy không lẽ cô nhóc này đi giày sắt nên đã có cú đá như chém đinh chặt sắt ? Chỉ suýt chút nữa Khải Nguyên đã hét lên vì đau.

8. Chương 8

Phi Nga trợn mắt nhìn Thiên Dung. Cô nhóc thích gây gổ này chẳng có vẻ gì là bồ của Khải Nguyên. Là đối thủ của cô cả. Chỉ riêng cách Thiên Dung khoắc muống một hồi rồi cầm ly sữa cao nóc cạn một hơn, cô cũng đủ biết là Thiên Dung khờ khạo không biết làm dáng với đàn ông. Còn cách ăn mặc thì khỏi chê, hình như không một chút nữ tính. Quần jean bốn mùa.

Phi Nga cười nhạt:

- Em không tin. Anh có thể cặp bồ với bất cứ cô gái nào, nhưng với Thiên Dung thì không.

Câu nói của Phi Nga làm Thiên Dung tự ái kinh khủng. Nếu theo cách nói chuyện của Phi Nga thì coi bộ không đáng một xu. Đã thế, cô sẽ tham gia vào vở kịch hạng... bét của Khải Nguyên mới dựng lên. Phi Nga tha hồ mà ghen.

Khải Nguyên nhún vai. Liếc nhìn đồng hồ, anh trầm giọng:

- Xin lỗi, tôi và Thiên Dung phải đi ngay bây giờ.

Nói xong anh liền đứng dậy. Thật bất ngờ ngoài cả sự tưởng tượng của Thiên Dung (cho dù cô có nằm mơ), Khải Nguyên bỗng nắm tay cô giọng dịu dàng:

- Chúng ta đi, Thiên Dung...

Cảm giác mà Thiên Dung có được là cô bị lôi đi theo Khải Nguyên như một cái máy không hơn không kém. Không, cô như một kẻ mộng du thì đúng hơn.

Khải Nguyên nổ máy chiếc Freeway. Thiên Dung lật đặt ngồi lên yên xe của anh. Trước khi chiếc xe lao đi, cô chỉ còn kịp nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên tột độ của Đan Phượng.

Không biết nhờ bạn thân của cô xuất hiện từ lúc nào. Chỉ thấy đôi mắt của nó mở to, sững sờ khi thấy cô và Khải Nguyên cùng vi vút trên một chiếc xe.

Khải Nguyên cho chiếc Freeway chạy thật nhanh. Chồm qua vai anh, nhìn vào kim đồng hồ Thiên Dung hét lên:

- Anh điên rồi sao?

Khải Nguyên nhún vai. giọng anh cuốn theo gió:

- Nếu sợ rơi xuống đất, chịu khó ôm tôi đi.

Thiên Dung mím môi lại. Cô rất yêu đời. Nhưng nếu phải choàng tay qua hông một tên đàn ông, nhất là một tên đàn ông như Khải Nguyên thì cô thà chết còn hơn.

Cô thúc mạnh cùi chỏ vào lưng Khải Nguyên:

- Dừng xe lại!

Khải Nguyên giọng khiêu khích:

- Tôi sẽ chạy cho đến khi nào cạn xăng mới thôi. Cách đây nửa giờ đồng hồ, tôi vừa mới đổ đầy bình đấy.

Thiên Dung kêu lên:

- Anh điên chưa. Nếu anh không dừng xe, tôi nhảy xuống đấy.

Khải Nguyên tắc lưỡi:

- Tôi biết là cô chỉ dám dọa xuông thôi. Khi nãy cô đã nói là cô đang rất yêu đời mà. Nếu nhảy xuống, không chừng cô lại bị băng bột như tôi đấy.

Giọng cô tức tối:

- Tôi không dọa xuông đâu.

Khải Nguyên cười lớn:

- Dừng gào lên như thế. Cô không thấy là những người đi đườn đang nhìn ca hai ta sao?

Thiên Dung hét:

- Cái gì mà... cả hai ta? Làm như anh là... bồ của tôi cũng không bằng.

Khải Nguyên tỉnh bơ:

- Tôi không dám cặp bồ với cô đâu. Cô dữ như cọp.

Thiên Dung hằm hè:

- Thế anh nghĩ là tôi có thể yêu một tên đàn ông cà chớn như anh sao?

Khải Nguyên trêu đùa:

- Trên cuộc đời này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Thiên Dung giàn muốn khóc. Cô đúng là điên rồi. Bỗng dưng bị tên đàn ông đá lạnh này nhận vợ là bạn gái trước mặt người tình cũ của anh ta rồi nhảy lên xe của anh ta và bị anh ta hành hạ.

Bắt chặt vào yên xe, Thiên Dung mím chặt môi. Nếu cô chết vì tên đàn ông cao ngạo này thì lãng nhách quá. Nhưng để cho hắn cười nhạo vào mặt cô thì không có gì tức hơn.

- Dừng xe lại ngay!

- Không...Cố kìm những giọt nước mắt tức tối chực tuôn ra, Thiên Dung cắn thật mạnh vào vai Khải Nguyên.

- Ôi...

Khải Nguyên loạng choạng tay lái. Chỉ suýt chút xíu nữa chiếc Freeway đã đâm vào một gốc cây trên đường. Anh vội dừng xe lại, ôm lấy vai rên rỉ:

- Sao cô dữ quá vậy? Nhảy ra khỏi xe, Thiên Dung hất hàm tuyên bố:

- Anh biết rồi đó, không phải hoàn toàn là lỗi của tôi. Dù đang đau, Khải Nguyên vẫn cố chọc tức:

- Nhưng hoàn toàn là... răng của cô. Sắc hơn cả răng cá sấu. Thiên Dung giậm chân:

- Anh là một tên đàn ông đáng ghét nhất mà tôi gặp. Khải Nguyên nhướn mày:

- Thế cô nghĩ là mình oách lắm sao. Cô là một cô gái không hề có chút xíu... nữ tính. Thiên Dung ngăn người nhìn Khải Nguyên. Đó là câu nói đau nhất từ trước đến nay anh dành cho cô. Không nữ tính. Chính Hữu Phong và Phi Nga cũng đã nói như thế. giá như anh hề cô xấu như ma le có lẽ cô còn đỡ âm ỉ hơn. Liếc nhìn vẻ mặt giận hờn của Thiên Dung, Khải Nguyên cao giọng:

- Lên xe tôi chở về.

Thiên Dung cố nuốt ngược những giọt nước mắt:

- Mặc tôi. Anh đi đi.

Khải Nguyên tặc lưỡi:

- Lên xe đi. Dừng bước nữa.

Thiên Dung sẵn giọng:

- Tôi đã nói mà mặc kệ tôi mà. Khải Nguyên nhún vai:

- Cô không thể đào ra ở đây một chiếc tắc xi đâu. Đây là hương lộ Ở ngoại ô, không thể bới ra một chiếc tắc xi cho dù cô có chờ đến sáng. Nhìn như xoáy vào mắt Khải Nguyên, Thiên Dung hắng giọng:

- Tôi thà đi bộ chứ không chấp nhận ngồi lên xe của anh. Giọng Khải Nguyên khiêu khích:

- Cô chê chiếc Freeway này à ? Xin thưa với cô nương, giá của nó không kém chiếc Spacy màu trắng của cô đâu. Đúng là một tên đàn ông xảo quyệt, cố tình hiểu sai ý của cô và chọc cô nổi giận.

Thiên Dung hét lên:

- Anh đi đi. Thật tôi chưa căm thù ai như anh. Khải Nguyên cười và nổ máy. Chỉ một lát sau, chiếc Freeway của anh mất hút cuối con đường.

Thiên Dung nhìn tới nhìn lui một hồi. Đúng là cô phạc phước. Phải chi Khải Nguyên chở Phi Nga và... thả cô bồ cũ của anh ta ở chốn hẻo lánh này thì đúng hơn. Phi Nga đáng được đối xử như thế sau những gì cô đã gây ra cho Khải Nguyên.

Còn cô, thật là đáng giận. Tự dưng cô biến thành... bồ của Khải Nguyên rồi bị anh ta thả ở đây. Mà không biết rồi đây Đan Phượng có chịu tin cô nếu cô kể lại mọi chuyện hay không nữa. Cứ nhìn vào mặt nó lúc này, cô cũng đủ hiểu nó sẽ sống cỡ nào.

Đi bộ một hồi, Thiên Dung phải công nhận là Khải Nguyên nói đúng. Tìm một chiếc tắc xi ở đây coi bộ còn khó hơn đi lên sao hỏa. Cô chỉ còn biết vừa lê gót vừa than thân trách phận.

Thôi cũng đành hy vọng là biết đâu cô lại đón được xe. Đang đếm bước, Thiên Dung bỗng giật mình vì tiếng cười vang lên sau lưng. Quay đầu lại, mắt cô tối sầm lại. Khải Nguyên đang dắt bộ chiếc Freeway sau lưng cô.

Không lẽ anh ta có tài... độn thổ? Rõ ràng cô đã thấy anh ta phóng xe chạy như bay. Không cần phải nghĩ ngợi lâu, Thiên Dung chợt hiểu là Khải Nguyên đã nấp vào một bụi cây nào đó chờ cô đi ngang qua rồi bắt

thần xuất hiện. Cô bậm môi với vẻ ầm ức. Nếu biết có Khải Nguyên đi sau lưng, lúc này cô đã tranh thủ rửa anh một hồi cho... đã miệng.

Đuổi kịp cô, Khải Nguyên ra lệnh:

- Lên xe, tôi chở về.

Thiên Dung hằm hè:

- Tôi không quen biết anh.

Khải Nguyên nháy mắt:

- Nhưng... thằng cu Rôn em tôi lại thân quen với cô. Nhắc đến Thế Quân lúc này chỉ làm cho Thiên Dung thêm giận. Nếu biết có một ngày như thế này xảy ra, hôm đó cô đã sẵn sàng dắt chiếc Spacy đi đến tận cùng... quả đất chứ không ghé vào nhà của Thế Quân. Không biết tại sao trên đời này lại có một tên đàn ông cao ngạo đáng ghét như Khải Nguyên (ấy chết. Đừng ghét nha. “ghét của nào trời trao của đó” đó).

Cô quát lên:

- Tôi cũng không quen với nó.

Khải Nguyên cười :

- Nếu Thế Quân nghe cô nói thế, không chừng nó sẽ... khóc đấy. Cô là thần tượng của nó, nó đã nhắc đến cô. Đến tối, nó cũng không cho tôi và nội yên.

Cô gắt gỏng:

- Anh đi đi. Đừng tưởng rằng tôi sẽ ngồi lên chiếc xe của anh mà lắm. Khải Nguyên hạ giọng:

- Gần tối rồi, cô có thấy không ? Nếu cô không lên xe tôi chở về, lát nữa... gặp ma đừng sợ.

Đúng là không có một con người nào ác độc ơn. Chọc giận cô chưa đủ, anh ta còn muốn làm cho cô hoảng sợ.

Thiên Dung nói cứng:

- Người còn đáng sợ hơn ma.

Khải Nguyên cười:

- Nhưng nơi đây có nhiều câu chuyện hoang tưởng kỳ lạ lắm. Thiên Dung xanh mặt. Thật ra cô nhát như thỏ đế. Đan Phượng đã nhiều lần cười nhạo cô về chuyện này. Nhưng không lẽ cô... ngồi lên xe Khải Nguyên. Ôi, giữa sợ và sự kiêu ngạo cô không biết mình nên chọn thứ nào. Khải Nguyên cố nhịn cười. Nổ máy chiếc Freeway, anh trâm2 giọng bảo:

- Nếu cô ghét tôi đến mức không muốn ngồi cùng xe, cô có thể tự lái chiếc xe về một mình. Nhìn công kênh như thế nhưng chiếc xe này dễ lái thôi, cũng như chiếc Spacy của cô.

Thiên Dung mở to mắt:

- Thế còn anh?

Khải Nguyên tỉnh tỉnh:

- Đi bộ, nếu cô thích được nhìn thấy tôi el6 gót khoảng chục cây số. Biết đâu điều đó sẽ làm cho cô vừa lòng. Thở dài, Thiên Dung ngồi sau lưng Khải Nguyên sau khi anh tỉnh tỉnh nổ máy. Đó là cách mà cô đành chọn lựa...Nhón một trái tằm ruột cho vào miệng, Đan Phượng lép nhép :

- Thế là toi mất đá cưới của ông anh họ tao, Thiên Dung ạ. Không khỏi ngạc nhiên, Thiên Dung tròn mắt:

- Có chuyện gì?

Đan Phượng nhún vai:

- Cái bà bác sĩ của ông quyết định hoãn đám cưới. Vừa thi ra trường xong, ông nhờ mấy người quen biết lo cho bà được về làm ở bệnh viện trung tâm. Cứ ngỡ là sẽ tổ chức cưới ngay nhưng đúng một cái, cô nàng hoãn đám cưới vô thời hạn.

Thiên Dung tò mò:

- Họ giận nhau sao?

Đan Phượng dẩu môi:

- Nghe anh Hữu Phong nói là bà Phi Nga dạo này có vẻ sao sao khó hiểu. Không hề giận, nhưng hình như tình cảm có thay đổi.

Phun hạt tằm ruột xuống đất. Thiên Dung cười:

- Thế nhà người có tiếc bà chị dâu hột không?

Đan Phượng tắc lưỡi:

- Đời nào. Thú thật với nhà người, mỗi lần nhìn bà ông ọ ta thấy phát mết. Còn ông anh học của tao, ta cũng không khoái. Thiên Dung bặm môi lại. Cô đoán ra lý do Phi Nga chưa chịu tổ chức kết hôn với ông anh Đa Phượng. Cứ theo giọng suốt mướt của cô hôm gặp Khải Nguyên ở quán cà phê cô cũng đủ đoán ra. Đập mạnh lên vai Thiên Dung, Đan Phượng kêu lên:

- Khỉ ơi, mãi ham nhai mấy trái tằm ruột ta quên hỏi tội của nhà người. Thiên Dung phì cười. Biết Đan Phượng khoái tằm ruột nên cô đã phóng đến nhà với một bịch thật lớn có cả ớt tươi già nhỏ trộn muối (ái chà. Thêm quá) hồng mong nó vì mê ăn sẽ quên mất tội của cô, không ngờ nhỏ bạn cô vẫn còn tỉnh táo.

Giọng cô tỉnh bơ:

- Ta có lỗi gì đâu?

Đan Phượng chống tay lên hông:

- Hấn là ai?

Thiên Dung trề môi:

- Đừng có quá nhiều tưởng tượng. Đó chỉ là một người... bà con của mình.

Đan Phượng nheo mắt:

- Không qua mắt ta được đâu.

Thiên Dung hất mặt:

- Cứ lấy kính chiếu yêu mà rọi. Tâm hồn ta trong veo.

Đan Phượng hằm hè:

- Thế tại sao nhà người lại tàn nhẫn bỏ mặc ta đứng ngẩn ngơ trước quán cà phê với chục cặp mắt hiếu kỳ của một lũ thanh niên? Nếu không vì sức mạnh của tình yêu thì là gì?

Thiên Dung nguyết dài:

- Ta bận đi công chuyện khẩn cấp ẹ ta. Ta chưa hỏi tội nhà người về chuyện trễ hẹn là con may đấy.

Đan Phượng nhú mày:

- Chuyện... khẩn cấp gì thế? Thiên Dung cười. Thật đúng không khác gì một cuộc hỏi cung. Cô lắc đầu cười trề:

- Nói sang chuyện khác đi. Đan Phượng khúc khích:

- Đâu có dễ như thế. Kể ra anh chàng cũng khá. Tám điểm. Thiên Dung che miệng cười. Nếu cho điểm, cô sẵn sàng cho Khải Nguyên một con zero. Thật tình cô chưa gặp tên đàn ông nào đáng ghét như anh ta cả. Đan Phượng giọng vui vẻ:

- Khi nào thì nhà người giới thiệu ta và anh chàng đó làm quen với nhau đây. Thiên Dung nghiêm nét mặt:
- Không biết ta nói nhà người có tin không. Khải Nguyên và ta ghét nhau kinh khủng. Thật tình ta chưa ghét ai như ghét Khải Nguyên.

Đan Phượng thắc mắc:

- Thế thì tại sao nhà người lại ngồi lên xe của... Khải Nguyên?

Thiên Dung xụ mặt:

- Hôm đó ta bị điên.

Đan Phượng tròn mắt nhìn Thiên Dung. Cô không hiểu tại sao Thiên Dung lại nói như thế. Cũng có thể là Thiên Dung đang giận anh chàng... bồ của nó nên nói như thế cũng nên.

Phẩy tay, Thiên Dung đề nghị:

- Tụi mình đi dạo phố đi.

Chỉ vào chiếc đĩa trước mặt, giọng Đan Phượng tiếc rẻ:

- Còn mớ tầm ruột này?

Thiên Dung cười:

- Cho vào tủ lạnh, lát nữa nhà người nhâm nhi một mình.

Đan Phượng khúc khích:

- Có lý. Thế mà chỉ chút nữa ta đã cho vào sọt rác. Thiên Dung và Đan Phượng cười xang. Chỉ một lát sau, hai cô đã có mặt trên phố... Cơn mưa giông đầu mùa đã làm cho Thiên Dung cảm sốt. Ngỡ là xoàng như do vì cùng Đan Phượng ngấm nước mưa quá lâu nên Thiên Dung cảm nặng phải vào bệnh viện.

Đặt ống nghe xuống bàn, Vũ Tuấn quay lại nói với bà Mỹ Thường :

- Thiên Dung đã bị nhiễm lạnh, dì ạ.

Bà Mỹ Thường giọng lo lắng:

- Có sao không cháu?

Vũ Tuấn trấn an:

- Không nguy hiểm nhưng cần điều dưỡng ở bệnh viện khoảng mấy ngày. Đang nằm im trên giường bệnh, Thiên Dung kêu lên:

- Không. Con không muốn nằm bệnh viện lâu như thế đâu. Con chỉ muốn về nhà thôi. Bà Mỹ Thường nghiêm giọng:

- Thiên Dung... Con không được cãi lời anh Vũ Tuấn. Dù sao anh ấy cũng là bác sĩ trực tiếp điều trị cho con.

Vũ Tuấn trầm giọng:

- Thiên Dung à... Muốn mau lành bệnh, Thiên Dung phải chịu khó điều trị. Mười ngày cũng không lâu đâu, thời gian trôi qua rất nhanh. Ngược lại với những gì Vũ Tuấn đã nói, Thiên Dung thấy rằng không có gì chán ngắt hơn là đợi thời gian chậm rãi trôi đi.

Cô nằm viện đã được ba ngày. Trong bà ngày này, hầu như Vũ Tuấn luôn luôn xuất hiện bên cạnh cô. Anh lo lắng cho cô đủ điều, khiến cô cảm thấy thật là khó xử khi cứ phải cau có với anh.

Đang nằm chong mắt nhìn lên trần nhà, chợt Thiên Dung giật mình vì một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Thế Quân... Em đi đâu đây?
- Bộ hì Phi Nga làm ở bệnh viện này hả?

- Ra trường chị được về đây ngay. Còn em, em đi thăm ai à? Thế Quân giọng rồn rảng:

- Dạ... Em thăm chị Thiên Dung. Thiên Dung giật thót người. Cô không biết vì sao Thế Quân lại biết cô nằm bệnh viện. Còn Phi Nga, Thiên Dung không hề biết là cô ta làm việc ở đây.

Giọng Phi Nga ngọt sắc:

- Hôm nay chị trực phòng bệnh này, có gì em liên hệ với chị. Mở cửa. Thiên Dung mở to mắt. Trong chiếc blouse trắng, Phi Nga lạnh lùng nhìn cô. Sau lưng Phi Nga là Thế Quân.

Lao đến bên Thiên Dung, Thế Quân giọng xôn xao:

- Chị bị bệnh thế mà mấy hôm nay em không biết.

Thiên Dung vội hỏi:

- Ai nói với em là chị nằm bệnh viện?

Thế Quân cười hiền:

- Em đến nhà tìm chị, nghe chị bếp nói lại mới biết. Thế chị thấy trong người có khỏe không?

Thiên Dung mỉm cười:

- Chị gần được về nhà rồi. Nãy giờ nhìn Thế Quân và Thiên Dung nói chuyện thân mật với nhau, Phi Nga cảm thấy ganh tị.

Dù rằng lúc Khải Nguyên và cô đang còn yêu nhau, cô chưa bao giờ thêm quan tâm đến cậu nhóc của Khải Nguyên nhưng giờ đây nhìn thấy Thế Quân thân mật với Thiên Dung cô vẫn cảm thấy tức tối.

Lật lật tập hồ sơ bệnh án đang cầm trên tay, Phi Nga giọng hách dịch:

- Ai là bệnh nhân Thiên Dung đây?

Thiên Dung ỉu xù:

- Tôi...

Phi Nga hất hàm:

- Nhập viện lúc nào?

Thiên Dung bặm môi:

- Cách đây ba ngày.

Phi Nga nheo mắt:

- Ăn uống như thế nào?

Thiên Dung trầm giọng:

- Bình thường.

Phi Nga nhướn mày:

- Thế nào là bình thường? Có hiểu chế độ ăn như thế nào mới được xem là bình thường không? Ngay cả tôi là bác sĩ mà vẫn chưa có thể nói cách chính xác thế nào là một chế độ ăn... bình thường đấy.

Thiên Dung nhìn thẳng vào mặt Phi Nga. Cô biết là Phi Nga đang tìm cách kiếm chuyện với cô. Cô ta đang ghen. Khổ thay, nếu cô ta biết là cô ghét Khải Nguyên đến thế nào có lẽ cô ta đã không hằn học với cô như thế.

Giọng Thiên Dung thản nhiên:

- Bình thường có nghĩa là mỗi ngày đúng 2400 calori, tính theo tiêu chuẩn quốc tế. Phi Nga cười nhạt. Về khoản đối đáp cô quên Thiên Dung vốn thuộc loại siêu hạng. Cô hăm hè hỏi:

- Giấc ngủ như thế nào?

Thiên Dung hắng giọng:

- Bình thường.

Lại bình thường. Sao cô ghét chữ... bình thường phát ra từ miệng con nhỏ này quá. Cái gì nó cũng xem là bình thường, vì thế mới có chuyện ngồi tỉ tê nói chuyện cả buổi với Khải Nguyên rồi nhảy lên xe của anh thật tỉnh bơ. Bất chấp sự tức tối đến điên người của cô.

Tất cả với nó đều... bình thường!

Cô nheo mắt:

- Bệnh nhân trả lời rõ ràng! Bắt đầu ngủ từ lúc mấy giờ đến mấy giờ. Giấc ngủ có sâu không?

- Khoảng tư mười giờ tối đến sáu giờ sáng...

Phi Nga cắt ngang:

- Nói chính xác. Không sai số. Không có khoảng... khoảng... gì cả...

Thế Quân xen vào:

- Khi ngủ rồi, làm sao biết chính xác là mình... bắt đầu ngủ lúc mấy giờ.

Phi Nga quát:

- Em đứng sang một bên coi. Tôi đang làm việc với bệnh nhân.

Thiên Dung dẫu môi:

- Tôi đâu có... đeo đồng hồ nên đâu biết mấy giờ. Phi Nga hằn học:

- Không biết thì phải hỏi. Thiên Dung thản nhiên đáp:

- Tại sao không có ai dặn tôi phải... tự mình canh thử mình ngủ lúc mấy giờ. Nếu tôi không trả lời được cũng chẳng phải là chuyện lạ. Phi Nga cao giọng:

- Được rồi. Kể từ hôm nay, cô phải cho tôi biết thật cụ thể về chế độ ăn ngủ của cô. Thiên Dung nhướng mày:

- Tôi thấy cũng hơi kỳ kỳ. Lần trước mẹ tôi nằm bệnh viện không có bác sĩ nào... bắt nhớ thật chi li như bác sĩ cả.

Phi Nga nheo đuôi mắt:

- Nếu không thích ứng được thì xin xuất viện, về nhà tự điều trị lấy. Đã nhập viện, cô phải tuân thủ mọi yêu cầu của bác sĩ.

Thế Quân tròn mắt hết nhìn Phi Nga lại quay sang nhìn Thiên Dung. Cậu không thể hiểu được tại sao lại xảy ra chiến tranh giữa hai người. Phi Nga hách dịch phẩy tay:

- Bệnh nhân nằm xuống giùm tôi đi. Tôi khám. Thiên Dung lẳng lặng nằm xuống giường. Cô mở to mắt nhìn Phi Nga. Trong chiếc áo blouse, Phi Nga vẫn đẹp lộng lẫy với khuôn mặt được trang điểm thật công phu trau chuốt. Chỉ có ánh mắt là lạnh buốt, lạnh đến mức tàn nhẫn.

Rà ống nghe trên ngực Thiên Dung, Phi Nga cau có:

- Hít thở thật sâu vào. Thiên Dung vội làm theo lệnh của cô nhưng Phi Nga lại cắn nhằn:

- Đâu phải là một đứa con nít mà phải nói nhiều. Cô không biết hít thở như thế nào là sâu à?

Nuốt cục tức xuống cổ, Thiên Dung dài giọng:

- Cũng biết... sơ sơ. Phi Nga quát khê:

- Hít thật sâu coi. Chừng như chương mắt, Thế Quân bỗng xen vào:

- Chị Phi Nga, chị Thiên Dung là người quen của em đó. Quay lại nhìn Thế Quân bằng đúng một góc đuôi mắt, Phi Nga nói giọng mũi:

- Người quen thì sao? Ít nhất cô ta cũng phải biết làm theo mệnh lệnh của bác sĩ chứ. Vào bệnh viện, tất cả mọi bệnh nhân đều bình đẳng tôi không thiên vị ai cả. Quen hay lạ cũng thế thôi. Thiên Dung nhìn thẳng vào đôi mắt kẻ chì xanh long lanh của Phi Nga:

- Cô làm ở đây à ? Thế mà tôi cứ ngỡ là cô đang làm ở... khoa thẩm mỹ chứ. Không ngờ lại điều trị cho tôi. Hơi quê vì Thiên Dung nhắc lại chuyện cũ, Phi Nga nói qua kẻ rằng:

- Chưa có một khoa thẩm mỹ cho ra hồn, vì thế tôi... không muốn về chứ không phải người ta bác bỏ nguyện vọng của tôi như cô nghĩ đâu. Thiên Dung mỉm cười với vẻ chế nhạo:

- Tôi có nghĩ gì đâu. Tôi chỉ mong được đối xử như những bệnh nhân khác. Phi Nga quát:

- Đòi hỏi nhiều quá.

Chống tay ngồi dậy, Thiên Dung giọng chán nản:

- Bác sĩ khám xong chưa?

Phi Nga nheo mắt:

- Chi vậy?

Thiên Dung nhướng mày:

- Tôi muốn gặp bác sĩ trưởng khoa.

Phi Nga cười nhạt:

- Thế cô có muốn mau lành bệnh không?

Thiên Dung so vai:

- Không ai muốn nằm lâu trong bệnh viện cả. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải im lặng để người khác muốn làm gì thì làm. Tôi cần gặp bác sĩ trưởng khoa ngay bây giờ. Biết là Thiên Dung không dọa suông, Phi Nga đổi giọng:

- Bác sĩ trưởng khoa không có thì giờ tiếp khách đâu. Cô nằm nghỉ đi, lát nữa tôi bảo y tá xuống đo huyết áp cho cô. Có cần gì, cô cứ nói với tôi. Dù gì, cô với tôi cũng... không xa lạ nhau. Có gì cũng để thông cảm.

Thiên Dung bặm môi:

- Tôi muốn gặp bác sĩ trưởng khoa chỉ để... mượn cái đồng hồ đặc biệt, đo giờ ngủ. Phi Nga nhún vai. Cô sập mạnh cửa phòng khi đi ra ngoài... Thế Quân buông người ngồi xuống ghế. Cả Thiên Dung và cậu đều rũ ra cười.

Giọng Thế Quân vui vẻ:

- Lúc này chị làm em run muốn chết.

Thiên Dung mỉm cười:

- Sao lại sợ chứ?

- Thế Quân gãi đầu:

- Chị Phi Nga là bác sĩ mà. Rừng nào cọp đó.

Thiên Dung nheo mắt:

- Nếu cô ta là cọp, chị sẽ là người thợ săn. Câu nói đùa của Thiên Dung làm Thế Quân khoái trá. Cậu liền phá lên cười ngặt nghẽo. Chợt có tiếng gõ cửa thật mạnh và giọng Phi Nga hách dịch :

- Đây... trật tự đi. Bệnh viện chứ không phải là cái chợ... hay công viên. Thế Quân bùm lấy miệng. Hai vai cậu cứ rung lên.

9. Chương 9

Đang ngồi tựa lưng vào tường ngắm mây trắng bay lững lờ ngoài cửa sổ, nghe tiếng chân bên ngoài Thiên Dung vội quay đầu lại. Cô không tin vào mắt mình nữa. Trước mắt cô là Khải Nguyên. Bó cúc vàng trên tay anh.

Mỉm cười với Thiên Dung, Khải Nguyên trầm giọng:

- Cô ngạc nhiên lắm sao?

Thiên Dung tròn mắt:

- Không lẽ anh đến thăm tôi.

Khải Nguyên so vai:

- Cô quên rằng trước đây cô đã thăm tôi khi chân tôi bị bó bột sao? Thật trầm tĩnh, Khải Nguyên đi vào phòng đặt bó cúc cùng bịch trái cây lên bàn. Quay lại nhìn Thiên Dung anh hỏi giọng quan tâm:

- Sức khỏe của cô có tiến triển tốt không?

Thiên Dung chớp mi:

- Tôi đã đỡ nhiều. Rất muốn về nhà nhưng bác sĩ bảo cần phải điều trị thêm vài ngày nữa.

- Không có ai bên cạnh cô sao?

Cô nhỏ nhẹ:

- Có mẹ tôi chứ. Bà vừa đi về nhà, lát nữa quay trở lại.

Ngắm nhìn những bông cúc vàng, Thiên Dung chợt cười một mình. Cô nhớ đến bó hồng hôm nào cô mang tặng Khải Nguyên. Đúng thật là đoảng. Không biết anh có nghĩ cô... lãng nhách không. Tự dưng phóng đến nhà anh với một bó hồng nhưng rục rờ.

Khải Nguyên soi vào mắt Thiên Dung:

- Cô cười gì thế?

Thiên Dung bặm môi lại:

- Sao anh biết tôi ở đây ? Và tại sao anh lại đến thăm tôi, khi mà anh biết tôi rất ghét anh cũng như anh rất ghét tôi?

Khải Nguyên nhún vai. Không lẽ anh nói với Thiên Dung là Thế Quân không để cho anh yên. Cậu nhóc suốt ngày tra tấn anh về chuyện... ân oán trả. Nó bảo rằng trước đây Thiên Dung đã từng thăm anh, giờ anh phải có... nghĩa vụ thăm lại cô.

Ban đầu thì anh có thể phớt tỉnh trước những lý sự... rất cùn và sắc mùi kiếp hiệp của nó, nhưng sau thì nội anh anh cũng vào cuộc. Thế là đành lên đường.

Anh tảng lờ nói sang chuyện khác:

- Ở đây có lọ hoa không?

- Anh có thể lấy ly nước thay cho lọ hoa vậy. Khải Nguyên đứng dậy. Anh vụng về cầm những cành cúc vào chiếc ly thủy tinh. Cuối cùng, đã có được một lọ hoa không đẹp lắm nhưng làm căn phòng sáng rực lên. Nghiêng đầu ngắm lọ cúc, Thiên Dung mỉm cười:

- Đẹp quá... Ngồi xuống ghế, Khải Nguyên đưa mắt nhìn ra cửa sổ rồi... húng hắng ho. Thật sự anh không biết phải bắt chuyện như thế nào. Giả như chiều nay có cả Thế Quân thì hay biết mấy. Nhưng cậu nhóc vốn thường sốt sắng trong những chuyện đại họa như thế này lại kiếm đủ mọi cách để từ chối đi vào bệnh viện cùng anh. Không biết nó có âm mưu gì không.

Im lặng mãi cũng... kỳ cục, Khải Nguyên đành lên tiếng:

- Có phải cô bị cảm mưa không?

Thiên Dung nhỏ nhẹ:

- Vâng...

- Đạo này trời hay mưa đông.

- Tôi và Đan Phượng đắm nước mưa suốt một buổi chiều. Sau đó thì tôi bị sốt, còn Đan Phượng thì không.

Khải Nguyên nhướn mày:

- Mỗi người có sức đề kháng khác nhau.

Thiên Dung chớp mi:

- Có bao giờ anh lợi nước mưa chưa, thích lắm. Khải Nguyên cố nhin cười. Một tên đàn ông như anh mà lợi mưa vớ vẩn như mấy cô gái không chừng thiên hạ cho là điên.

Anh nheo mắt:

- Bộ cô khoái lợi mưa lắm sao?

Thiên Dung gật đầu:

- Không chỉ tôi mà Mỹ Mỹ và Đan Phượng cũng đều thích.

Nhìn gương mặt hơi tái xanh của cô, Khải Nguyên khàn giọng :

- Cô hơi gầy đó.

Thiên Dung mỉm cười:

- Tôi sút đến một ký lô rưỡi lận. Khải Nguyên lại cố nhin cười vì Thiên Dung vừa tung ra một con số thật cụ thể. Cô có cách nói chuyện rất hồn nhiên.

Giọng cô trong trẻo:

- Thế mà Mỹ Mỹ bảo là nó muốn được... bệnh như tôi.

Khải Nguyên mỉm cười:

- Sao lạ thế?

Thiên Dung cười:

- Mỹ Mỹ bảo rằng đó là cách giảm cân tuyệt vời nhất. Bạn tôi hơn năm chục ký lô lận. Khải Nguyên cười. Nói chuyện với Thiên Dung có nhiều điều khá thú vị. Chợt anh nghĩ đến Phi Nga. Phi Nga có một cách nói chuyện hoàn toàn khác. Phi Nga thực tế hơn và từng trải hơn.

Mà sao mình lại so sánh Thiên Dung và Phi Nga. Khải Nguyên lắc đầu thật mạnh. Thở dài, anh liếc nhìn đồng hồ rồi đứng dậy với vẻ lạnh lùng cố hữu. anh trầm giọng:

- Chúc cô mau hồi phục, tôi về nhé...

Thiên Dung chớp mi:

- Cám ơn anh. Nghe tiếng chuông gọi ngoài cửa, bà Khang vội đi ra cổng. Cửa mở. Hấp háy đôi mắt, bà Khang không giấu được vẻ ngạc nhiên tốt độ. Đứng trước mặt bà là một cô gái đẹp kiêu sa, lộng lẫy. Phi Nga. Phi Nga không phải là người xa lạ với bà. Cô đã đến đây rất nhiều lần và thường suông sã gọi bà là... nội. Nhưng đã lâu lắm rồi, bà không còn gặp cô nữa.

Giọng bà khàn khàn:

- Là cô sao?

Phi Nga chớp chớp mắt:

- Chào nội. Cháu bận... Ôn thi tốt nghiệp ra trường nên ít ghé đến đây chơi. Bà Khang nhìn thẳng vào đôi mắt kẻ chì xanh long lanh của Phi Nga. Không hề bối rối, Phi Nga mở to mắt nhìn bà. Cô thừa biết là bà Khang biết rất rõ lý do tại sao mấy tháng nay cô không hề đặt chân đến đây. Nhưng... bịa ra một lý do như thế để tự dối mình và dối người khác dù sao vẫn đỡ trần trụi hơn.

Chớp chớp mi điệu dàng, Phi Nga nghiêng đầu hỏi:

- Thưa nội, anh Khải Nguyên có ở nhà chứ?Kìm một tiếng thở dài, bà Khang miễn cưỡng gật đầu:

- Khải Nguyên đang ở trong phòng làm việc...Phi Nga nở nụ cười mê hồn:

- Cháu muốn gặp anh ấy một lát. Nội có thể vui lòng chứ? Bà Khang im lặng mở rộng cổng để Phi Nga dắt chiếc Dream mới cứng vào. Nhún nhảy trên đôi giày cao gót, chiếc váy trắng ngần cũn cởn của cô chọt bung lên. Về mặt bà Khang đầy mệt mỏi, chịu đựng. Vẫn là một Phi Nga không khác hồi trước bao nhiêu. Bạo dạn, suồng sã. Phi Nga nghiêng đầu nhìn quanh. Không gian yên tĩnh. Không có Thế Quân. Vậy là cô có thể an tâm ngồi nói chuyện với Khải Nguyên mà không sợ bị ai quấy rầy. Cô ghét Thế

Quân vì cậu nhóc này thường gnhĩ ra những trò tai quái để phá cô. Cộc... cộc... cộc...Đang say sưa làm việc trước máy vi tính, Khải Nguyên bỗng giật mình vì tiếng gõ cửa. Anh sững người nhìn Phi Nga. Cô. Tình yêu của anh. Người đã mang đến cho anh cả ngọt ngào lẫn đắng cay.

Niềm đau ngày nào trong anh giờ đây đã nguôi ngoai nhưng sự xuất hiện của cô dù sao cũng làm anh bối rối không ít.

Phi Nga nhoẻn miệng cười:

- Anh không mời em bước vào sao?

Khải Nguyên cau có:

- Thế Quân mở cửa cho cô vào à?

Phi Nga vuốt lại tóc:

- Không, nội của anh... Nhưng cho đi là ai mở cổng cho em đi nữa, anh cũng nên dan2h cho em một cuộc đối thoại.

Khải Nguyên nhếch môi:

- Tôi không cần đến cuộc đối thoại ấy.

Soi vào đôi mắt giận dữ của Khải Nguyên, Phi Nga hạ thấp giọng:

- Nhưng em rất cần.

Khải Nguyên giận dữ:

- Những gì cô đã làm là quá đủ. Cô không nên quấy rầy tôi nữa.

Phi Nga nài nỉ:

- Mong rằng anh đừng làm em phải bẽ mặt với mọi người. Dù sao chúng ta cũng đã từng tha thiết yêu nhau.

- Cô nên về đi...

- Tôi nghiệp em mà Nguyên. Xin hãy cho em vài phút. Em không dám đòi hỏi nhiều...

Về mặt cay đắng, Khải Nguyên thở hắt một cái:

- Mời cô... Xin nhớ là tôi không có nhiều thời giờ. Nh2un nhảy trên đôi giày cao gót màu đỏ, Phi Nga đi đến ghế sofa và ngồi xuống.

Tĩnh bơ như không hề có chuyện đổ vỡ giữa hai người, Phi Nga chớp chớp mắt:

- Đạo này anh hơi gầy đó Nguyên.

Khải Nguyên so vai:

- Tôi vẫn thế.

- Em nghe nói tổ hợp của anh đã cho ra một loạt bóng đèn Flash không kém gì hàng ngoại nhập.

Khải Nguyên nhướn mày:

- Cô vẫn quan tâm đến công việc của tôi sao?

Phi Nga nũng nịu:

- Làm sao em có thể thờ ơ được. Dù không gặp anh, nhưng những gì liên quan về anh em đều nắm rất rõ.

Khải Nguyên lạnh nhạt:

- Tôi nghĩ là cô nên để dành thời giờ cho những chuyện khác.

Cô chớp mi:

- Ngoài những giờ lao đầu vào công việc ở bệnh viện lấy chuyện chăm sóc bệnh nhân là niềm vui, em chẳng còn biết làm gì khác. Khải Nguyên quay lại nhìn vào mắt Phi Nga với giễu cợt. Phi Nga vốn quen ích kỷ.

Trước đây dù mù quáng yêu cô đến đâu anh cũng vẫn biết Phi Nga là một con người không quen sống vì người khác.

Giọng Phi Nga tỉnh bơ:

- Bộ anh không tin lời em nói sao? Khải Nguyên nhún vai. Những nhược điểm ở Phi Nga rất lớn. Đường như sau những đổ vỡ, anh đã nhận thức mọi vấn đề tỉnh táo hơn.

Khải Nguyên rời khỏi ghế. Anh đứng dậy đến table de nuit để lấy gói ba số và đi đến bên cửa sổ, chống hai tay lên thành cửa nhìn ra vườn. Phi Nga nhìn theo từng cử chỉ của Khải Nguyên. Cô rất hồi hộp. Cô biết là Khải Nguyên rất giận về những gì cô đã làm. Cũng có thể là anh không thể tự chủ được, sẽ lạnh lùng đẩy cô ra ngoài và đóng sập cửa phòng lại.

Chán. Những thứ đó chỉ là một giọt nước làm tràn chiếc cốc đã đầy. Cô chợt nhận ra mình thật ngốc khi quyết định làm vợ gã Việt kiều giàu có nhưng có quá nhiều khiếm khuyết. Hữu Phong có rất nhiều tình nhân. Quyết tâm cưới cho kỳ được cô, chẳng qua là để thỏa mãn tính hiếu thắng khoe khoang của anh ta.

Búng điều thuốc cháy dở qua song cửa sổ, Khải Nguyên quay lại nhìn như xoáy vào mắt của cô:

- Tôi rất bận, và cả cô cũng thế. Tôi nghĩ là cô nên ra về.

Phi Nga kêu lên:

- Anh nỡ đuổi em sao?

- Cô muốn hiểu như thế nào cũng được. Tùy cô.

Cô thở dài:

- Em cũng không dám oán trách anh đâu. Vì anh có quyền như thế. Khải Nguyên tựa lưng vào tường, hai tay xỏ vào túi quần anh chăm chú nhìn Phi Nga. Về mặt Phi Nga giờ đây có một chút gì tội nghiệp. Không giống với hình ảnh cô cười ngất tình tứ choàng tay qua hông gã Việt kiều trên chiếc mô tô.

Anh vẫn còn có cảm giác cay đắng của mình khi đó. Suýt nữa chiếc Freeway của anh đã đâm vào một chiếc xe đang lưu thông trên đường.

- Cho em một ly nước, được không Nguyên?

Giọng anh nhạt nhẽo:

- Cô uống gì?

Cô chớp chớp mi:

- Một ly nước suối, ít đá thôi. Khải Nguyên đi đến tủ lạnh. Đặt ly nước xuống trước mặt cô, anh trầm giọng:

- Không có nước suối. Cô uống tạm coca vậy... Nhìn Khải Nguyên không chớp mắt như muốn thôi miên anh, Phi Nga giọng sướt mướt:

- Có lẽ anh giận em lắm phải không Nguyên?

Khải Nguyên cau mày:

- Tôi nghĩ là cô không nên đề cập đến chuyện đó nữa.

Phi Nga cong môi:

- Em rất ân hận về những gì mình đã làm.

Khải Nguyên cau mày:

- Một lần nữa tôi muốn nhắc cô là tôi đang bận lắm. Có lẽ không có thời giờ để nói chuyện phiếm đâu.

Phi Nga giọng tha thiết:

- Sao có thể là chuyện phiếm được Khải Nguyên. Giờ em mới biết em yêu anh nhiều hơn em tưởng. Thật khó mà quên anh. Vì thế em đã chính thức hủy bỏ lễ đính hôn giữa em và

Hữu Phong.

Khải Nguyên chua chát:

- Cô nói với tôi những điều đó để làm gì. Tôi cũng không biết Hữu Phong là ai cả.

Phi Nga khịt mũi:

- Hữu Phong là anh chàng Việt kiều mà... ba mẹ em ép buộc em phải kết hôn. Dù anh ta chiều chuộng em, van xin tình yêu của em nhưng em vẫn khước từ.

Khải Nguyên so vai:

- Tôi không quan tâm đến những chuyện riêng tư của cô.

Phi Nga kêu lên:

- Hãy hiểu cho em.

- Tôi phải hiểu như thế nào đây khi cô xem tình cảm của tôi như một trò đùa.

Cô sụt sịt:

- Em yêu anh. Em rất mong được anh tha thứ. Những chuyện em làm chỉ vì chữ hiếu mà thôi. Khải Nguyên nhún vai. Tình yêu không có chỗ cho sự phản bội và dối trá. Không chỉ phản bội anh, Phi Nga còn dối trá bào chữa cho hành động của cô. Anh khinh cô. Anh rất muốn nói với cô điều đó nhưng đành im lặng. Nếu có chút tự trọng, cô đã không đến đây tìm anh.

Giọng Phi Nga tha thiết:

- Tha thứ cho em nghe anh. Em muốn chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Em biết là anh vẫn còn yêu em như ngày nào.

Nhìn Phi Nga bằng ánh mắt lạnh buốt, Khải Nguyên nhếch môi :

- Tôi đã có... Thiên Dung.

Ngờ là Phi Nga sẽ tin ngay nhưng không ngờ cô lại điềm tỉnh tuyên bố :

- Anh đã nói dối em.

Khải Nguyên tặc lưỡi:

- Đó là sự thật. Tôi yêu Thiên Dung, cho dù cô ta không yêu tôi.

Phi Nga nhếch môi:

- Anh không hề yêu Thiên Dung. Điều đó không có gì là khó hiểu. Con nhỏ lóc chóc ấy không hề có một chút nữ tính. Sai lầm gặp anh và nó ở quán cà phê, em đã tìm hiểu rất kỹ về mối quan hệ giữa anh và nó.

Khải Nguyên lạnh lùng phán:

- Cho dù tôi không yêu Thiên Dung thì tôi cũng không thể yêu cô. Mọi chuyện giữa tôi và cô đã chấm hết.

- Khải Nguyên... Gọi Khải Nguyên thật tha thiết, Phi Nga tiến đến gần anh.

Thấy anh vẫn lạnh lùng, Phi Nga bật khóc:

- Em vẫn còn yêu anh mà Nguyên. Khải Nguyên im lặng. Dù không còn yêu Phi Nga nữa nhưng những giọt nước mắt của cô vẫn làm anh chạnh lòng. Kỷ niệm những nụ hôn ngọt ngào giữa anh và cô. Anh nhớ từng nôn nao đợi cô trước cổng trường. Anh không phải là đá. Chợt có một bóng người lướt vào phòng. Thế Quân với quả bóng trên tay.

Nhìn thấy Phi Nga cậu nở nụ cười toe toét:

- Chị đến chơi lâu chưa?

Phi Nga gượng cười:

- Cũng cách đây ít phút.

Thế Quân rồn rảng:

- Nhìn chiếc Dream dựng ngoài sân, em đoán ngay là chị.

Phi Nga xã giao:

- Em đi đá bóng về đây à?

- Vâng... Chiều mai em lại đá tiếp. Chiều nay hòa, ngày mai đá hiệp phụ.

Khải Nguyên hắng giọng:

- Lo mà học đây Thế Quân ạ, gần thi học kỳ đến nơi rồi.

Thế Quân vui vẻ:

- Em vừa học vừa chơi mới tốt. Thầy giáo thể dục bảo chơi bóng cũng là một cách để rèn luyện thân thể. Miễn sao anh ủng hộ em và đừng theo phe nội là được. Khải Nguyên mỉm cười. Về khoản lý sự Thế Quân không thể nào chê được. Ném quả bóng xuống gầm tủ, Thế Quân xoa tay ra chiều đắc ý. Phi Nga sốt ruột nhìn Thế Quân. Cô chỉ mong cậu nhóc này biến đi khuất mắt. Cô đang tìm cách làm Khải Nguyên xiêu lòng. Những giọt nước mắt của cô dù sao cũng có tác dụng với Khải Nguyên. Cô thấy anh hơi bối rối. Tự dưng cậu nhóc đáng ghét này lại dẫn xác về không đúng lúc.

Dù Phi Nga sốt ruột, Thế Quân vẫn không có ý định rời khỏi phòng. Cậu thản nhiên lảng quăng trong phòng, sục sạo lúi lúi hết cái này đến cái kia. Bưng ly nước lên, Phi Nga hớp một ngụm nhỏ rồi quan sát nét mặt Khải Nguyên. Hình như chỉ có cô là nôn nóng về sự phá đám của Thế Quân. Còn Khải Nguyên, anh đang lặng lẽ nhả khói thuốc, trầm ngâm suy tư. Giá như nếu cô có biến mất khỏi phòng vào lúc này cũng không làm anh phải bận tâm.

Loay hoay một hồi, Thế Quân bỗng lúi ra trong tủ một mớ giấy màu và gọng tre được vót sẵn. Trước đôi mắt thất vọng của Phi Nga, cậu tỉnh bơ tuyên bố:

- Em muốn làm một con diều để thi với mấy đứa bạn trong xóm. Thật vô tư, cậu trải dài những tờ giấy màu trên nền nhà và bắt đầu ngói xồm cật cật dán dán.

Cổ nén bực tức, Phi Nga hắng giọng:

- Sao em không... ra ngoài sân ngồi dán cho rộng rãi thoải mái?

Thế Quân cười để lộ hai chiếc răng cửa to như răng thỏ:

- Ngồi ở ngoài đó gió lắm, không thể dán như trong nhà.

Cô nhướng mày:

- Ngồi ở đây hơi chật chội, em không thấy sao?

Thế Quân cười toe:

- Em thấy ngồi ở đây cũng tiện. Phi Nga mím môi lại. Không lẽ trong ngôi nhà rộng lớn này không còn chỗ nào thuận tiện hơn cho Thế Quân sao. Cậu nhóc này đúng là kỳ đà cản mũi.

Hay là nó cố ý phá cô nhỉ? Phi Nga thở dài chán nản. Không biết khi nào Thế Quân mới làm xong con diều. Liếc mắt nhìn Khải Nguyên, cô thấy anh chú ý theo dõi từng thao tác của Thế Quân. Đường như anh còn có ý định sẵn tay làm diều giúp Thế Quân nữa mới khổ.

Cô hạ thấp giọng:

- Lâu quá, em chưa ra vườn hoa nhà anh. Không biết những cây hồng em tặng anh đã như thế nào?

Khải Nguyên so vai:

- Chúng đã lụi tàn. giọng Phi Nga thậ kịch:

- Thế sao?

Khải Nguyên trầm giọng:

- Tôi quá bận không có thời giờ chăm sóc cho chúng.

Chớp chớp mi, Phi Nga đề nghị:

- Anh có thể đưa em ra vườn hoa được không?

Khải Nguyên cộc lốc:

- Để làm gì?

Phi Nga cười gượng:

- Em muốn xem có phải hồng bị sâu rầy không ? Nếu thế, em sẽ đưa cho anh thuốc phun sâu rầy mà nhà em đang dùng. Kết quả rất hữu hiệu.

Khải Nguyên lãnh đạm:

- Nếu muốn cô cứ đi một mình đi, tôi đang bận.

Phi Nga kêu lên:

- Anh không tiếc những bụi hồng sao ? Nghe anh nói là vườn hoa đã úa tàn, em rất sốt ruột.

Khải Nguyên tặc lưỡi:

- Nếu cô muốn, Thế Quân sẽ đưa cô ra vườn hoa.

Phi Nga vội lắc đầu:

- Làm phiền Thế Quân, em ngại lắm. Thế Quân đang dán diều mà.

Đang chồm hồm trên nền nhà để uốn mấy gọng tre, Thế Quân vội mau miệng :

- Không sao. Em sẽ đưa chị ra vườn xem.

Phi Nga ngana nhó mặt:

- Em cứ dán diều đi.

Thế Quân cười:

- Diều khi nào dán mà chẳng được. Em dán nhanh lắm. Phi Nga vẫn ngồi yên trên ghế nhưng Thế Quân đã mau mắn bước đến trước mặt cô giọng vui vẻ:

- Chị và em đi ra vườn đi. Không còn cách nào khác hơn, Phi Nga uể oải đứng dậy. Cô liếc xem Khải Nguyên có chú ý đến chiếc váy ngắn màu trắng như tơ trời của cô không nhưng anh đã bật công tắc máy tính và tiếp tục làm việc. Hình như anh chỉ mong cô biến nhanh đi cho rảnh mắt.

Mín môi, Phi Nga ném cho Thế Quân một cái thật sắc. Nếu không có con kỳ đà này, chắc chắn cô đã vụt ôm lấy Khải Nguyên và khóc trên vai anh. Cô hiểu Khải Nguyên hơn ai hết. Anh vẫn còn yêu cô đó thôi. Cho dù anh chưa tha hứ cho cô.

Vườn hoa tàn lụi còn hơn Phi Nga tưởng tượng. Nhưng điều đó không làm hco cô tiếc nuối. Cô định rủ Khải Nguyên ra vườn để tránh mặt Thế Quân chứ không phải là để...tiếc vườn hồng. Dù sao cũng đã lỡ trớn. Bể một cảnh hồng khô giòn, cô trầm giọng phán:

- Không ngờ vườn hoa lại tệ hại xuống cấp như thế này.

Thế Quân tò mò:

- Thế chị có tiếc không?

Phi Nga nhướng mày:

- Những ai yêu hoa nếu nhìn thấy cảnh tượng này đều có chung một tâm trạng như chị.

Thế Quân bậm môi:

- Chị Thiên Dung cũng từng nói như chị vậy.

Nghe nhắc đến Thiên Dung, Phi Nga không kìm được cơn giận. Cô nheo mắt:

- Em thân với Thiên Dung lắm à?

Thế Quân gật đầu:

- Chị Thiên Dung rất tốt.

Phi Nga cười nhạt:

- Không phải thứ gì lấp lánh đều là vàng. Thiên Dung không tốt như em nghĩ đâu. Cô ta đang chơi trò bắt cá hai tay đó.

Thế Quân mở to mắt nghe Phi Nga hẳn học nói tiếp:

- Thiên Dung đang tìm cách quyến rũ bác sĩ Vũ Tuấn ở cùng khoa với chị cũng như đang tìm cách chinh phục anh Khải Nguyên của em. Cô ta không có yêu ai đâu, chỉ muốn đùa.

Thế Quân tỏ vẻ bất bình:

- Chị Thiên Dung đâu phải là một người như chị nói.

Phi Nga cười bí hiểm:

- Cứ chờ thử coi, xem mọi chuyện có đúng như chị nói không. Thế Quân thờ dài. Cậu có đủ hiểu biết để phân biệt mọi thứ đúng sai. Ném nụ hoa khô héo xuống đất, Phi Nga giọng khinh khỉnh :

- Hình như nội của em lười chăm sóc vườn hoa thì phải.

Thế Quân câu lại:

- Nội em siêng lắm.

Phi Nga nheo mắt:

- Thế thì tại sao vườn hoa ra nông nổi này?

Thế Quân rồn rảng:

- Anh Hai không cho nội tưới nước cho hoa đó thôi.

Phi Nga cười nhạt:

- Thế thì làm sao hoa sống nổi. Có lẽ Khải Nguyên sợ nội em mệt chứ gì. Nếu sợ mệt, bỏ chút tiền thuê người chăm sóc vườn hoa như nhà chị. Chỉ sợ không có tiền thôi, chứ có tiền là có tất cả. Gì cũng được, sá chi một vườn hồng.

Thế Quân bặm môi nhìn Phi Nga. Vẻ mặt kênh kiệu của Phi Nga khiến cậu không thích.

Cậu phân bua :

- Anh Hai của em không muốn giữ lại kỷ niệm giữa chị và anh ấy. Vì thế, khi hồng bị sâu rầy anh ấy muốn chúng tàn lụi nhanh để thay vào một vườn cúc hay một thứ hoa nào đó.

Phi Nga biến sắc mặt:

- Anh Khải Nguyên nói như thế với em sao?

Thế Quân lắc đầu:

- Anh ấy nói với nội nhưng em nghe thấy. Phi Nga đành mặt. Khải Nguyên thù ghét cô đến nỗi cả kỷ niệm giữa cô và anh, anh cũng chối từ.

10. Chương 10

Giọng Phi Nga giả lả:

- Có thể là em đã nghe lầm.

Thế Quân hùng hồn:

- Không phải như thế đâu.

Phi Nga cười gượng:

- Anh Khải Nguyên đã hiểu lầm chị. Thật ra chị và anh Khải Nguyên của em chỉ có...giận nhau sơ sơ thôi, nhưng vì chị và anh của em tự ái cao ngút trời nên không ai chịu làm hòa trước.

Thế Quân tròn mắt:

- Thế vì sao hôm nay chị chịu làm hòa trước với anh Khải Nguyên ?

Phi Nga sượng sùng. Cô ước gì có thể véo mũi thẳng nhóc đang đứng trước mặt cô cho đến lúc nó phải khóc thét lên vì đau. Cô không hề muốn đá động đến một chuyện mà cô đã cố né tránh.

Giọng cô thản nhiên:

- Chị là người sống vị tha, cao thượng. Thế Quân mở to mắt nhìn Phi Nga. Cậu vẫn còn nhớ Phi Nga đã hằn học với Thiên Dung như thế nào trong bệnh viện.

Giọng cậu chán nản:

- Em vào dán tiếp điều...

Phi Nga phẩy tay:

- Khoan đã, Thế Quân...

Nhìn như xoáy vào mặt Thế Quân, Phi Nga rít giọng:

- Có phải em cố tình ngồi lì trong phòng để phá chị không?

Thế Quân lúng túng nhìn cô. Nếu nói là cậu muốn... cứu anh của cậu thì đúng hơn. Thật tình cậu rất sợ anh của cậu mềm lòng vì những giọt nước mắt hết sức dối trá của Phi Nga.

Phi Nga nói qua kẻ rằng:

- Một người lịch sự là người biết rút lui đúng lúc, không xía vào chuyện của thiên hạ. Lẽ ra khi thấy chị và anh Khải Nguyên nói chuyện với nhau, em phải tìm cách đi chỗ khác.

Thế Quân cố cãi:

- Em dán điều mà.

Phi Nga nhướn mày:

- Chị sẽ cho em số tiền để mua đủ một chục con điều.

Thế Quân lắc đầu:

- Em không muốn nhận tiền của chị.

- Hay là chị sẽ mua một con điều cho em?

Thế Quân nguầy nguậy lắc đầu:

- Em chỉ thích thả con điều do mình tự dán thôi.

Phi Nga cười nhạt:

- Rượu mời không uống, chỉ thích uống rượu phạt sao?

Thế Quân vội quay đi nhưng Phi Nga đã giữ tay cậu lại

Nhìn Thế Quân bằng ánh mắt hằn học:

- Lẽ ra Khải Nguyên phải biết dạy mày đến nơi đến chốn.

Thế Quân phản kháng:

- Sao chị lại xài xể em?

Phi Nga long mắt:

- Phải ày mấy cái bạt tai tao mới hả giận. Thế Quân sợ hãi co rúm người lại nhưng Phi Nga đã vịn lấy cánh tay của cậu giọng hầm hờ:

- Giờ thì mày chịu biến ra khỏi phòng Khải Nguyên chứ?

Cổ vùng khỏi bàn tay của Phi Nga, Thế Quân kêu lên:

- Chị buông em ra đi.

Phi Nga giọng đe dọa:

- Liệu hồn đi Thế Quân. Nếu mày không biết điều, sau này thành chị dâu của mày tao sẽ không tha thứ cho những hành động ngu ngốc của mày đâu.

Chợt có tiếng tăng hắng. Vừa nhìn thấy bà Khang, vội buông Thế Quân ra Phi Nga mỉm cười giả dối:

- Nội đi ra xem vườn à? Bà Khang nhìn Phi Nga với vẻ thắc mắc:

- Có chuyện gì giữa cháu và Thế Quân thế?

Phi Nga cười lép lé:

- Cháu đang đùa với Thế Quân.

- Thế Quân... Bà Khang thẳng thốt gọi nhưng Thế Quân đã vội chạy đi một mạch. Cậu không thể nào chịu nổi những lời nói và cử chỉ dối trá của chị Phi Nga.

Nhìn thẳng vào mắt Phi Nga, bà Khang giọng trầm tĩnh:

- Ta đoán là không phải như cháu nói. Hình như Thế Quân có điều gì đó muốn giấu ta.

Phi Nga giả lả:

- Không đâu... Thế Quân đang dán một con điều giấy. Nó đang làm thì cháu rủ ra vườn.

Bà Khang giọng quan tâm:

- Cháu đã gặp Khải Nguyên chưa?

Phi Nga mỉm cười:

- Tụi cháu đã làm hòa với nhau. Chỉ là sự hiểu lầm.

Bà Khang thẳng thốt:

- Chứ không phải nghe nói cháu có dự định đính hôn với một Việt kiều giàu có nào đó?

Phi Nga kêu lên:

- Không... Thật ra cháu cố tình chọc tức Khải Nguyên đó thôi.

Biết là Phi Nga nói dối, bà Khang lắc đầu nhẹ. Xoay lưng lại, bà chậm rãi đi dọc những luống hoa buồn xác xơ... Đang ngồi xem lại các hợp đồng mua bán, Khải Nguyên chợt giật mình vì tiếng gõ cửa.

Anh hắng giọng:

- Mời vào... thật bất ngờ. Người xuất hiện ở ngưỡng cửa không ai khác lạ. Đó chính là Thiên Dung.

Cô lúng túng nhìn Khải Nguyên:

- Là anh à?

Khải Nguyên hóm hỉnh:

- Tôi đây chứ không phải ai khác. Trời không có bão, nhưng ngọn gió độc nào đã thổi cô đến đây?

Thiên Dung ngắc ngứ:

- Không có ngọn gió độc nào cả. Chỉ có lời nói của anh là độc ác.

Khải Nguyên nheo mắt:

- Mời vào. Tôi rất muốn biết tại sao cô đi tìm tôi. Thiên Dung đi vào. Chiếc cặp sách sinh viên đựng đưa bên hông. Sáng nay cô mặc một chiếc váy hoa màu tơ trời, dài quá gối. Tóc cột nhổng lên cao. Môi có phớt một chút son hồng hồng.

Dường như cô đang cố tạo ình một chút... nữ tính và tập làm người lớn thì phải. Không còn đi đứng theo kiểu ào ào. Ngồi xuống chiếc ghế xoay, Thiên Dung mở to mắt nhìn xung quanh. Hóa ra Khải Nguyên là chủ xí nghiệp này mà cô không biết.

Khải Nguyên nheo mắt hỏi:

- Sao ? Cảm giác của cô?

Thiên Dung chun mũi:

- Về cái gì?

Khải Nguyên cười lớn:

- Về tôi. Về cơ sở này.

Thiên Dung cười:

- Kể ra anh cũng oách nhưng...

Khải Nguyên hỏi dồn:

- Cô nói đi. Sao lại ngập ngừng?

Thiên Dung dẩu môi:

- Phòng giám đốc nóng như một cái lò mì đốt củi.

Khải Nguyên cười:

- Tôi không phải là giám đốc. Cơ sở này chưa đủ tầm cỡ của một xí nghiệp nói gì đến tầm cỡ một công ty. Gọi tôi là chủ một doanh nghiệp có lẽ đúng hơn là một giám đốc.

Thiên Dung cười hồn nhiên:

- Thì anh cứ tự phong mình là giám đốc đi, ai cấm.

Khải Nguyên đùa:

- Được thôi. Nhưng vì biết là có một ngày đẹp trời cô lại đến đây nên tôi không dám... tự phong mình là giám đốc.

Thiên Dung cười:

- Thế là một cơ hội bằng vàng đã trôi qua trước mũi giày của anh. Khải Nguyên cười. Chỉ một Thế Quân nhỉnh ngôn ngữ của bóng đá anh cũng đã khổ. Giờ đây lại có thêm cả Thiên Dung.

Chợt nhớ ra này giờ cười với cô thật thoải mái, Khải Nguyên bần khoản tự hỏi tại sao anh đã trút bỏ lớp băng giá lạnh lòng cố hữu? Phải chăng sự hồn nhiên của cô đã làm anh thay đổi?

Thiên Dung dẫu môi:

- Anh không có thư ký riêng sao?

Khải Nguyên cười:

- Không.

- Tiếc ghê nhỉ.

- Sao lại tiếc?

Thiên Dung héch chiếc mũi cao lên:

- Nói chung là... Oách. Có một cô thư ký xinh đẹp mỹ miều ôm cặp táp đi bên cạnh anh, anh sẽ thấy mình là người quan trọng... nhất thế giới.

Khải Nguyên đùa:

- Cơ sở dẫn xuất của tôi không đủ tiền để tuyển thư ký. Cho dù đôi lúc tôi cũng muốn được trở thành người... quan trọng.

Thiên Dung bụm miệng cười. Cô cảm thấy vui vui vì Khải Nguyên đã trút bỏ... lớp kem lạnh toát trên khuôn mặt điển trai của anh. Ôi, không chừng gã anh trai của Thế Quân sẽ làm cho khối trái tim cô gái xinh đẹp phải rụng rơi vì nụ cười rất đản ông rất quyến rũ của anh ta quá.

Sực nhớ là Thiên Dung chưa trả lời câu hỏi lúc này, Khải Nguyên giọng quan tâm:

- Cô đến đây để làm gì?

Thiên Dung chớp mi:

- Tôi đi thực tập. Một người quen giới thiệu tôi đến đây.

Khải Nguyên gật gù:

- Tôi quên. Còn một năm nữa là cô ra trường.

Cô hất mặt lên:

- Anh đồng ý cho tôi được thực tập ở đây chứ?

Xoay xoay cây bút trong tay, Khải Nguyên trầm giọng:

- Có biết bao công ty ngay trung tâm thành phố sao cô không chọn mà lại tìm đến đây?

Thiên Dung ngẩng cao đầu:

- Đề tài của tôi là sự thành công của một cơ sở đã sản xuất được mặt hàng có thể cạnh tranh với các nước tiên tiến.

Khải Nguyên cười:

- Ai đã giới thiệu cô đến đây?

Thiên Dung nghiêm giọng:

- Một thương gia có uy tín, bạn của mẹ tôi.

Khải Nguyên đón lấy tờ giấy giới thiệu. Đọc thật kỹ, anh hắng giọng:

- Mọi chuyện có thể khó khăn cho cô đấy.

Thiên Dung tròn mắt:

- Anh có thể nói rõ lý do không?

Khải Nguyên so vai:

- Mô hình sản xuất ở cơ sở tôi không giống như những nơi khác.

Thiên Dung mỉm cười:

- Tôi thích sự đột phá. Trong kinh doanh hay bất cứ lãnh vực nào cũng thế, đi theo lối mòn khó có sự sáng tạo. Cơ sở sản xuất của anh đã không đi theo lối mòn. Chính điều ấy đã lôi cuốn tôi.

Khải Nguyên chăm chú nhìn Thiên Dung. Anh không hề nghĩ là cô nhóc này lại có một suy nghĩ độc đáo như thế.

- Cô làm cho tôi ngạc nhiên đấy.

Thiên Dung nheo mắt:

- Chính anh mới là người làm cho tôi phải ngạc nhiên.

Khải Nguyên cười:

- Cô không ngờ tôi là chủ doanh nghiệp chứ gì?

Thiên Dung lắc đầu cười:

- Không.

- Thế là cái gì?

Thiên Dung bậm môi lại phán:

- Anh hãy tự tìm ra câu trả lời. Vừa đặt chân vào phân xưởng thủy tinh, Trung Vĩnh chợt ngẩn người ra khi nhìn thấy Thiên Dung. Cô đang đứng bên những cỗ máy với cuốn sổ nhỏ trong tay.

Vội lao đến bên cô, Trung Vĩnh kêu lên:

- Thiên Dung...

Cô mở to mắt giọng nghịch ngợm:

- Anh biết tên tôi hả?

Trung Vĩnh cười:

- Khải Nguyên nói cho tôi biết. Nhờ vậy tôi mới biết Thiên Dung.

Cô nghiêng đầu hỏi:

- Anh làm ở bộ phận nào?

Trung Vĩnh vui vẻ:

- Tôi không làm ở đây. Tôi là bạn thân của Khải Nguyên. Lâu quá tôi không thăm hấn, hôm nay mới tạt về đây xem cơ sở của hấn làm ăn như thế nào. Thiên Dung mở to mắt. Cô không hiểu vì sao Khải Nguyên lại nói về cô với bạn của anh ta.

Trung Vĩnh tự giới thiệu:

- Tôi là Trung Vĩnh. Có bao giờ cô nghe Khải Nguyên nhắc đến tôi chưa?

Thiên Dung lắc đầu:

- Chưa bao giờ.

Trung Vĩnh than thở:

- Cái thằng thật tệ. Tôi là bạn thân của hấn thế mà quen Thiên Dung đã mấy tháng nay, hấn không thèm đề cập đến tôi. Ít ra hấn phải giới thiệu Thiên Dung và tôi quen với nhau mới phải chứ.

Thiên Dung ngạc nhiên nhìn Trung Vĩnh. Cô không hiểu anh chàng bạn Khải Nguyên muốn nói gì. Làm như cô là... bạn gái của Khải Nguyên không bằng.

Cô ngắc ngứ:

- Tôi đâu có... thân với Khải Nguyên như anh nghĩ đâu.

Trung Vĩnh vờ:

- Tôi hiểu. Con gái phũ phàng có nghĩa là xác nhận. Tôi không trách Thiên Dung đâu. Nếu có trách là trách tên bạn thân của tôi đã giấu Thiên Dung quá kỹ.

Chợt nhìn cuốn sổ trên tay Thiên Dung, Trung Vĩnh tò mò:

- Khải Nguyên bảo Thiên Dung ghi chép mấy số liệu để cho hấn nghiêm cứu à?

Thiên Dung lúng túng:

- Không, tự Thiên Dung làm.

Trung Vĩnh lại cười:

- Như thế là tốt. Quan tâm đến công việc của người mình yêu là tốt. Sau này biết đâu Thiên Dung lại giúp Khải Nguyên quản lý công ty. Trong sự thành công của người đàn ông luôn luôn có bóng dáng của người phụ nữ, phải không Thiên Dung ?

Thiên Dung đỏ khấc đỏ cười:

- Anh nói gì lạ thế?

Trung Vĩnh gật gật đầu:

- Thiên Dung đừng ngại. Tôi mừng cho hai người thôi. Cô chưa kịp nói gì thêm thì có ai đó gọi Trung Vĩnh ngoài cửa. Mỉm cười với cô, anh vội đi:

- Xin lỗi Thiên Dung nhé. Lần sau chúng ta sẽ nói chuyện với nhau lâu hơn. Nhìn theo bóng dáng Trung Vĩnh, Thiên Dung ngán ngẩm lắc đầu. Cô không hiểu tại sao Trung Vĩnh lại có thể hiểu lầm tai hại như thế. Mai mốt gặp anh, cô phải nói cho anh rõ mới được.

Nếu bây giờ tất cả các nhà khoa học trên thế giới đồng loạt bảo rằng quả đất hình vuông hay hình gì gì đó thì Thế Quân là người duy nhất tin rằng quả đất hình tròn. Cậu không ngờ lại gặp Thiên Dung ngay ở cơ sở sản xuất của Khải Nguyên. Lao vào phòng Khải Nguyên, giọng cậu rồn rảng :

- Em tin là có số mệnh.

Đang làm việc, Khải Nguyên ngẩng đầu lên nhìn Thế Quân:

- Sao?

Thế Quân cười toe toét:

- Anh có bao giờ tin có số mệnh không?

Khải Nguyên nhún vai:

- Không. Nhưng vì sao em lại hỏi như thế.

Thế Quân tỉnh bơ:

- Số mệnh đã đưa chị Thiên Dung đến đây.

Khải Nguyên phì cười:

- Không có số mệnh nào cả. Bà chị kết nghĩa của em đang bầm ruột vì lo cho đồ án thực tập. Em đừng rộn lên như thế.

Thế Quân hùng hồn:

- Vì sao chị Thiên Dung lại chọn cơ sở của anh để làm đồ án ? Đó chính là số phận.

Nghiêm nét mặt nhìn Thế Quân, Khải Nguyên nạt ngang:

- Em học bói toán nhắm nhí từ hồi nào thế?

Thế Quân cười toe toét:

- Có lẽ từ hồi chị Thiên Dung bị hư xe và gặp em. Từ lúc ấy, em có cảm giác chị Thiên Dung nhất định đóng vai trò quan trọng trong cuộc đời của...

Lừ mắt, Khải Nguyên cắt ngang:

- Thế Quân...

Thế Quân vội nói:

-... trong cuộc đời của... em.

Khải Nguyên dọa:

- Liệu hồn đấy nhóc. Anh Hai thừa hiểu em định nói gì. Có muốn bị cú lủng sọ không?

Thế Quân rùn vai:

- Dĩ nhiên không bao giờ em muốn như thế cả.

Khải Nguyên cau mày:

- Em đi đâu đấy?

Thế Quân gãi đầu:

- Chiều nay em rảnh nên phóng xe đến chỗ anh chơi. Vừa đạp tới cổng thì sợi dây xích bị đứt, pê đan rớt mỗi thứ mỗi nơi.

Khải Nguyên cười:

- Giải đó. Lát nữa về báo cáo với nội. Để coi nội có nhần không.

Thế Quân le lưỡi:

- Đâu phải tại em. Tại chiếc xe đạp anh mua cho em đã gần một năm rồi. Đi lâu cũng phải hư chứ.

Khải Nguyên nhướng mày:

- Xe đã đem đi sửa chưa?

Giọng Thế Quân rồn rảng:

- Gần đây có tiệm sửa xe nào đâu. Vì thế, em định nhờ anh ra tay.

Khải Nguyên nhăn mặt:

- Anh chỉ quen sửa xe máy thôi. Xe đạp anh đâu có rành.

Thế Quân cười cười:

- Dễ ợt anh Hai à. Nghe nói sửa xe đạp dễ như ăn cơm vậy.

Khải Nguyên nheo mắt:

- Vậy em cứ... ăn cơm đi. Đi tìm anh làm chi. Thế Quân cười vang. Cậu phóng đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Có một điều gì đó thật thú vị khiến cậu quay lại nhìn Khải Nguyên toe toét cười.

Vẻ mặt lém lỉnh của Thế Quân buộc Khải Nguyên phải lên tiếng. Anh tò mò hỏi:

- Gì vậy Thế Quân?

Thế Quân lấp lửng:

- Hèn gì lúc nãy đang ngồi nói chuyện với anh, em nghe tiếng chuộc reo liên hồi.

Khải Nguyên tắc lưỡi:

- Sao lại chuột và mèo ở đây?

Thế Quân tùm tùm:

- Chuột reo có nghĩa là anh chuẩn bị có khách.

Khải Nguyên nhún vai:

- Một ngày anh tiếp đến mấy chục lượt khách đấy. Dĩ nhiên không phải nhờ vào mấy tiếng kêu của chuột. Mà nhờ vào nỗ lực trong công việc của anh và của mọi người.

Thế Quân lấp lửng:

- Khách đặc biệt của anh, không hạp với em. Nói xong cậu liền xô cửa đi ra ngoài một hơi. Lạ lùng vì thái độ của Thế Quân nhưng Khải Nguyên vẫn im lặng ngồi yên thay vì gọi giật Thế Quân quay trở lại.

Đột nhiên một mùi nước hoa thơm ngát từ đầu xộc thẳng vào mũi anh. Khải Nguyên ngẩng đầu lên. Một Phi Nga thật diễm lệ đang đứng trước mặt anh. Váy ôm màu mận chín, cùng tông màu với màu son môi trên đôi môi quỳn rữ của cô.

Mỉm cười với anh, cô nói giọng thánh thót:

- Để tìm ra cơ sở sản xuất của anh, em mệt muốn bỏ hơi tai.

Khải Nguyên nghiêm mặt:

- Cô tìm tôi làm gì?

Vờ như không nhìn thấy vẻ bức dọc trên mặt anh, cô chớp chớp mi:

- Tìm anh vì em muốn gặp anh, em nhớ anh. Khải Nguyên cau mày nhìn Phi Nga. Cô luôn luôn đẹp và gợi cảm. Trái tim anh chợt nhói lên.

Ngồi xuống chiếc ghế banh êm ái, giọng Phi Nga sũng ướt:

- Em tin rằng anh là một người đàn ông cao thượng, biết tha thứ. Em yêu anh. Nếu không chấp nhận sự quay về của em, tại sao chúng ta không thể là bạn của nhau.

Khải Nguyên nhếch môi chua chát. Cao thượng không có nghĩa là mù quáng, ngu ngốc.

Anh nhún vai:

- Tôi nghĩ là cô không nên gặp tôi nữa. Biết nói như thế nào để cô hiểu là cô đã quấy rầy tôi quá nhiều.

Phi Nga ngược mắt nhìn anh:

- Em yêu anh mà Nguyên. Khải Nguyên khẽ thở dài. Anh cũng không hiểu được lòng mình lúc này nữa. Anh không biết là anh có còn yêu Phi Nga nữa không. Hình như yêu và sự khinh thường ngang nhau.

Phi Nga sụt sịt:

- Hãy tha thứ cho em nghe anh. Một khoảng không gian im lặng ngự trị giữa hai người.

11. Chương 11

Vũ Tuấn muốn cầu hôn với con. Mẹ đã nhận lời rồi. Đó là những gì mà bà Mỹ Thường đã tuyên bố với Thiên Dung sáng nay. Mặc cho những giọt nước mắt ngấn dài của cô, bà Mỹ Thường đã khẳng định với Thiên Dung là ngoài

Vũ Tuấn ra, bà sẽ không chấp nhận cô kết hôn với ai. Đang khổ sở gục đầu vào tay, Thiên Dung uể oải ngẩng đầu lên khi nghe tiếng bước chân đến gần.

Mở to mắt nhìn Thiên Dung, chị bếp thì thào:

- Tôi đã biết vì sao cô khóc.

Thiên Dung khịt mũi:

- Lúc này chị nghe tôi cãi lại mẹ tôi sao?

Chị bếp giọng rành rọt:

- Tôi biết trước sau gì cũng có ngày hôm nay.

Thiên Dung quệt nước mắt:

- Sao chị biết được?

Chị bếp chép miệng:

- Tại bà và bà Thuận là bạn thân của nhau. Cậu Vũ Tuấn lại có ý với cô, làm sao cô có thể thoát được.

- Tôi nản quá.

Chị bếp an ủi:

- Nhưng dù sao cậu Vũ Tuấn cũng là người đàn ông hoàng. Có chồng là bác sĩ kể ra cũng danh giá chứ cô.

Thiên Dung rầu rĩ:

- Tôi đang chán đời, chị lại cười nhạo tôi nữa.

Giọng chị bếp thành thực:

- Đời nào tôi dám ngạo cô chủ. Tại tôi nghĩ sao nên nói vậy.

Thiên Dung vẽ mặt khổ sở:

- Tôi không yêu Vũ Tuấn. Thật là kinh khủng khi mẹ tôi quyết định tổ chức lễ đính hôn cho tôi và Vũ Tuấn ngay trong tháng tới.

Chị bếp chưng hửng:

- Sao lạ vậy? Cô còn đang đi học mà.

Thiên Dung thở hắt một cái:

- Mẹ tôi bảo là cứ đính hôn trước, chuyện đó không ảnh hưởng gì đến chuyên học. Còn năm sau sẽ cưới. Chờ khi tôi đã ra trường xong.

Chị bếp gật gù:

- Tôi hiểu rồi. Cậu Vũ Tuấn sợ mất cô nên phải tổ chức đính hôn trước.

Mở to đôi mắt còn ngâm1 lệ, Thiên Dung thắc thỏm:

- Chị có cách gì giúp tôi không?

Chị bếp vội lắc đầu thật nhanh:

- Ôi... Bà nghe được thì chết tôi mất. Mà tôi làm sao có thể giúp cô được.

Thiên Dung giận hờn:

- Tôi biết là chị sợ mẹ tôi hơn là thương cho tôi.

Chị bếp chùng giọng:

- Chỗ làm của tôi dễ gì kiếm được mà cô chủ. Tôi còn gánh nặng gia đình phải nuôi mấy đứa con ở dưới quê. Mà thú thật là tôi không biết phải làm như thế nào để giúp cô cả.

Chợt nghe tiếng chuông gọi cửa, chị bếp xỏ dép vào chân:

- Tôi ra mở cổng xem thử ai.

Một lát sau chị bếp đi vào với Thế Quân. Vừa nhìn thấy cậu nhóc, Thiên Dung mừng rỡ:

- Vào đây đi em.

Nhìn thấy mi mắt còn mọng đỏ của Thiên Dung, Thế Quân thắc thỏm:

- Chị vừa... khóc à?

Thiên Dung lúng túng:

- Hạt bụi rơi vào mắt chị đó chứ.

Ngồi xuống ghế, Thế Quân lắc đầu:

- Em không tin đâu. Có phải vì mấy hôm nay chị Phi Nga đã đến chỗ anh Khải Nguyên kiếm chuyện với chị không?

Thiên Dung bậm môi lại. Đúng là Phi Nga tìm cách cản trở chuyện cô thực tập. Nhưng cô vẫn có đủ bản lĩnh để gác ngoài tai những lời khiêu khích đầy thách đố của Phi Nga.

Thiên Dung cười buồn:

- Không phải đâu em.

Thế Quân tròn mắt:

- Chị có thể kể cho em nghe vì sao chị khóc không?

Thiên Dung lắc nhẹ đầu:

- Em đừng bận tâm đến chị. Chị vui rồi đây này.

Chị bếp xen vào:

- Sao cô không nói thật với Thế Quân. Biết đâu, cậu nhóc lanh lợi này có thể nghĩ ra một cách nào đó để giải nguy...

Thiên Dung tắc lưỡi:

- Thôi chị...

Quay sang Thế Quân, Thiên Dung ân cần hỏi:

- Chiều nay em không đi học phụ đạo ở trường à?

Thế Quân lắc đầu:

- Dạ, không...

Chợt nhớ ra, cậu đặt bịch ni lông đang cầm trên tay lên bàn : Nội của em gửi cho chị một ít bòn bòn. Có mấy người bà con ở miền Trung ra chơi biếu, nội bảo mang đến cho chị.

Thiên Dung cảm động:

- Chị cảm ơn nội em nghe.

Chị bếp góp chuyện:

- Quả bòn bòn này chỉ có ở Quảng Nam thôi đó. Hồi xưa là thứ trái cây chỉ dành cho vua chúa. Có lẽ nội Thế Quân biết cô chủ thích chua huca ngọt ngọt nên bảo Thế Quân mang biếu.

Thế Quân cười hiền:

- Chị có thích đi câu cá không?

Thiên Dung thở dài:

- Em định rủ chị đi à?

Thế Quân gật đầu:

- Dạ...

Chị bếp giọng thông cảm:

- Cô nên đi chơi một lát cho khuây khỏa đi.

Thiên Dung lắc đầu:

- Chị không muốn đi đâu vào lúc này cả. Em đi một mình vậy.

Thế Quân nài nỉ:

- Câu cá vui lắm đó, cị đi với em đi.

Thiên Dung trầm giọng:

- Thế lũ bạn của em đâu?

Thế Quân gãi đầu:

- Tụi nó chỉ thích đá banh chứ không thích câu vá.

Thiên Dung ngạc nhiên:

- Em cũng thích đá banh mà. Có bao giờ chị nghe em bảo là thích câu cá đâu.

Thế Quân ngắc ngứ:

- Em chỉ mới thích câu vá vào... chiều nay thôi.

Thiên Dung gặng hỏi:

- Sao kỳ vậy?

Thế Quân ấp úng:

- Em cũng... không biết nữa.

Chị bếp giọng vẻ hiểu biết:

- Mấy cậu nhóc thường vậy mà. Không chừng năm phút sau lại không thích câu cá nữa. Thắc thỏm nhìn Thiên Dung, Thế Quân rụt rè hỏi:

- Chị đồng ý đi với em chứ?

Thở dài với vẻ bất đắc dĩ, Thiên Dung gật đầu:

- Thôi được. Chị sẽ cùng đi câu với em... Đền hồ câu cá, Thiên Dung mới hiểu vì sao Thế Quân rủ cô đến đây. Một cô gái mặc chiếc quần jean màu kem và một chiếc áo pull màu cam thật nổi bật đang ngồi trên thảm cỏ. Cô gái ấy chính là Phi Nga. Thật bất ngờ khi chàng trai ngồi mắc mồi vào vãn câu cho Phi Nga lại là Khải Nguyên.

Nhìn họ thật vui vẻ. Giọng cười trong trẻo của Phi Nga vang lên trên mặt hồ yên tĩnh. Vậy có nghĩa là Khải Nguyên đã chấp nhận sự quay về của Phi Nga ? Thiên Dung băng khuôn suy nghĩ...

Đang gỡ rối dây cước, Khải Nguyên chợt giật mình vì tiếng gọi:

- Anh Hai.

Quay lại, thấy Thế Quân và Thiên Dung anh không khỏi ngạc nhiên.

Khải Nguyên vui vẻ:

- Em và Thiên Dung cũng đi câu à?

Thế Quân sôi nổi:

- Chiều chủ nhật mà anh Hai. Em đến nhà chị Thiên Dung, rủ chị đi câu cá cho vui. Không ngờ gặp anh Hai ở đây. Khải Nguyên khẽ gật đầu chào Thiên Dung. Khuôn mặt buồn buồn của cô khiến anh hơi ngạc nhiên. Thường thì Thiên Dung vui như tết. Hình như cô vừa khóc xong thì phải. Hai mi mắt còn hoe đỏ.

Phi Nga nhìn Thiên Dung từ đầu xuống chân. Đôi mắt đỏ kị của cô lộ vẻ ganh ghét. Thiên Dung thật lòi cuồn với chiếc quần jean màu xanh có dây quàng trên vai. Chiếc áo pull màu trắng làm Thiên Dung càng thêm hồn nhiên tươi tắn. Thiên Dung mỉm cười xã giao với Phi Nga nhưng cô ta đã kênh kiệu quay lại bảo Thế

Quân:

- Em chịu khó đến câu cá ở đằng kia nhé.

Thế Quân cười:

- Em muốn ngồi gần anh Hai cho vui.

Khải Nguyên giọng vui vẻ:

- Được thôi. Em có cần mồi câu không, anh còn dư đấy.

Thế Quân sôi nổi:

- Không, cảm ơn anh Hai. Em đào được nhiều giun đất lắm.

Chỉ tay về phía xa xa, Phi Nga nhấn mặt cắt ngang:

- Hồ cá rộng, thiếu gì chỗ. Anh cứ để Thế Quân đến phía đằng kia đi. Rủ rê nó làm gì.

Thế Quân tỉnh bơ:

- Chỗ này cũng rộng rãi. Ngoài chúng ta có còn ai nữa đâu.

Phi Nga cầu nhàu:

- Tự dưng xúm lại một nơi, không định câu theo kiểu gì.

Thiên Dung kéo tay Thế Quân:

- Mình tới đằng kia đi em.

Xốc lại cần câu đang vác trên vai, Thế Quân cười:

- Em biết đằng kia... không có nhiều cá như ở đây. Thiên Dung lắc đầu chịu thua. Cô biết là Thế Quân muốn phá Khải Nguyên và Phi Nga nên cố tình rủ cô vào đây câu cá. Hèn gì lúc này ở ngoài cổng khi cô bảo đến một hồ cá gần hơn nhưng cậu nhóc cứ một mực đòi đến đây cho kỳ được.

Phi Nga cười nhạt:

- Chưa câu, sao em biết là ở đây có nhiều cá?

Thế Quân tỉnh tỉnh:

- Nhìn xuống bong bóng nước sủi trên mặt hồ là em đoán được chỉ có ở nơi này mới có cá, còn đằng kia... không có con nào.

Cốc lên đầu Thế Quân một cái, Khải Nguyên cười:

- Lém vừa thôi, nhóc.

Thấy Thế Quân thả mớ cần câu và giỏ xuống bãi cỏ, Phi Nga phát hoảng. Cô đang thầm rửa Thế Quân và con nhóc có đôi mắt đẹp như nai.

Đâu dễ gì và rủ Khải Nguyên đi chơi với cô. Mọi chuyện đang thật tuyệt vời. Thế mà bỗng dưng Thiên Dung và thằng nhóc lại xuất hiện.

Ném cho Thiên Dung một cái nhìn thật sắc, Phi Nga lăm bằm :

- Thôi mình về đi anh.

Khải Nguyên ngạc nhiên:

- Sao thế ? Em thích câu cá lắm mà.

Phi Nga dài giọng:

- Em không thích nữa.

Nhìn đồng hồ đã mắc vào lưới câu, Khải Nguyên giọng tiếc rẻ:

- Sao em đổi ý mau quá vậy? Lúc nãy em đã đòi đi câu cho bằng được mà.

Phi Nga cong môi:

- Câu cá phải yên tĩnh. Em không thích ồn ào. Cứ ồn ào như cái chợ, lũ cá sẽ trốn đi mất hết.

Khải Nguyên trầm giọng:

- Đúng vậy, nhưng chung quanh ở đây cũng yên tĩnh đấy chứ.

Mím môi lại, Phi Nga ngọt nhạt:

- Thế anh không nghe Thế Quân khua lên nãy giờ sao?

Thế Quân vội nói:

- Em đâu có... khua nước.

Phi Nga nhướn mày:

- Nhưng em khua miệng. Cứ tía lia cái miệng như thế, câu cá nổi gì.

Thế Quân làu bàu:

- Chị cũng nói chuyện như em mà. Không chừng chị còn nói nhiều hơn em nữa đấy.

Khải Nguyên dàn hòa:

- Thôi. Chúng ta câu cá đi, kéo lát nữa trời sập tối bây giờ.

Trở vào bãi cỏ mềm xanh tươi gần chỗ Khải Nguyên đang ngồi, Thế Quân cười:

- Chị Thiên Dung... Mình ngồi chỗ này đi.

Thiên Dung liếc nhìn Phi Nga xem thử cô ta phản ứng thế nào nhưng chỉ thấy vẻ mặt cô ta cố tỏ ra thản nhiên, đôi môi tô son màu cam hơi mím lại.

Thế Quân thì thầm:

- Chị đừng sợ chị Phi Nga khủng bố. Không sao đâu.

Thiên Dung bần khoản:

- Em cứ thích ngồi gần với họ chi cho cực ?

Thế Quân cười:

- Em đâu có thấy... cực.

Thiên Dung khẽ thở dài:

- Nhưng chị thấy mất vui. Mình đi đến chỗ đầu kia, có lẽ vui hơn. Thế Quân gỡ đầu. Thói quen của cậu khi bí một cái gì đó thì hay gỡ đầu. Hình như nhờ vậy cậu... thông minh hơn.

Cậu hạ thấp giọng:

- Nhưng ngồi ở đây thì lại có... không khí. Chị thấy đó. Anh Hai của em cũng vui như chị em mình. Thiên Dung mỉm cười. Cô tạm quên nỗi buồn làm cô khóc đến sưng mắt. Có cậu nhóc Thế Quân, hình như cô được an ủi rất nhiều.

Duy chỉ... không khí là cô không biết có hay không. Bây giờ cô muốn ngộp thở với ánh mắt hằn học của Phi Nga. Mà cô cũng có muốn tò mò quan sát họ đâu. Thỉnh thoảng đổi ghế ngồi, vô tình day mặt nhìn sang lại thấy Phi Nga thân mật từ cảm lên vai Khải Nguyên. Hình như cô ta đang nghĩ đây là phim trường chắc.

Giọng Thế Quân khào khào:

- Nội em thích chị lắm.

Thiên Dung chớp mi:

- Chị có gì đặc biệt đâu.

Thế Quân gỡ đầu:

- Nội em bảo chị hiền ngoan.

Thiên Dung cười:

- Đâu có được như nội em nói. Hồi học cấp ba, chị đã từng cột áo dài hai nhỏ bạn vào nhau và dán giấy vào lưng người khác nên bị chếp phạt đấy.

Thế Quân hùng hồn:

- Nữ sinh nào mà chẳng nghịch ngợm. Dưới mắt của nội em, chị vẫn hiền ngoan như thường.

Thiên Dung cười:

- Có thật là nội em nghĩ thế không, hay là em tự bịa ra.

Thế Quân ưỡn ngực:

- Em thề. Nội em hay nhắc đến chị lắm đấy.

Thiên Dung dẫu môi:

- Thế mà có một tên đàn ông bảo là chị không có... nữ tính.

Thế Quân cười:

- Điên rồi. Thiên Dung mím môi để khỏi phì cười. Nếu Thế Quân biết là Khải Nguyên tuyên bố như thế, không biết cậu nhóc có dám khẳng định như thế không.

Giọng cô nhỏ nhẹ:

- Nhiều lúc chị muốn mình thật dịu dàng và ngọt ngào như... Phi Nga. Có lẽ đến khi đó, tên đàn ông ấy sẽ không chửi chị nữa.

Thế Quân tròn xoe mắt:

- Ôi...

Thiên Dung cười :

- Sao thế?

Thế Quân thở dài:

- Chị Phi Nga dữ thấy mồ, lại có vẻ giả giả như đóng kịch sao đấy. Chị đừng bắt chước như chị Phi Nga.

Thiên Dung khẽ cười:

- Chị đùa thôi. Nếu bắt chước như Phi Nga để được tên đàn ông ấy khen là có nữ tính, chị thà để cho hằn mặt sát chị đến mãn kiếp còn hơn.

Thế Quân tò mò:

- Anh ta là ai?

Thiên Dung quay mặt đi và cười. Thế Quân rất thông minh. Nếu cô còn tiếp tục bàn luận về... tên đàn ông ấy quả là rõ dại. Thấy Thiên Dung và Thế Quân cứ thì thào nói chuyện với nhau thật thân thiết, Phi Nga không giấu được bức dọc.

Nội của Khải Nguyên cũng như Thế Quân đều không cảm tình với cô. Một bà già và một thằng nhóc ngăm1 ngăm tuyên chiến với cô. Trái tim của Khải Nguyên cô cũng chưa nắm giữ. Không chừng cô bại trận với con nhỏ mắt nai ngu ngơ coi bộ cầm một thỏi son rê trên môi cũng chưa biết cầm đúng cách quá. Phi Nga vụt mạnh một hòn sỏi xuống hồ.

Quay lại nhìn cô với vẻ ngạc nhiên, Khải Nguyên hắng giọng :

- Em làm, sao cá cắn câu?

Phi Nga giấm dấm :

- Không có cá đâu, anh đừng chờ mất công. Cách họ không xa, chăm chú nhìn vào mặt hồ đang khẽ lay động, Thiên Dung hích nhẹ vào tay Thế Quân ra hiệu. Cậu liền nín thở với vẻ hồi hộp.

- A... Cắn câu rồi!

Thế Quân hét toáng lên khi Thiên Dung giật mạnh cần câu lên. Một chú rô đang quẫy mạnh làm cần câu trĩu nặng xuống. Thật nhà nghề, Thế Quân liền nhanh nhẹn gỡ nó ra khỏi lưỡi câu rồi ném vào chiếc giỏ tre.

Quay sang nhìn Thiên Dung và Thế Quân, Khải Nguyên cười vui vẻ:

- Chúng ta chia làm hai phe, thi nhau câu xem thư ai hơn.

Thế Quân hưởng ứng:

- Nếu thua, anh Hai phải khao em và chị Thiên Dung kem ly đấy. Phi Nga khẽ bĩu môi. Thế nào cô cũng tìm cách thoát khỏi nơi đây chứ không thể ngồi lâu hơn được. Bực nhất là bên cạnh thằng nhóc đáng ghét còn có Thiên Dung. Chẳng biết có phải vì xốn xang hay không mà chỉ có Khải Nguyên, Thế Quân và Thiên Dung là câu cá được. Còn Phi Nga, cô không hề câu được một con cá nào.

Khuôn mặt lòng bùn, nhìn Khải Nguyên, Phi Nga dằn dỗi:

- Mình về đi anh.

Đang hứng thú, Khải Nguyên khoát tay:

- Về gì vội thế, Phi Nga.

Phi Nga cổ nuốt cục tức xuống cổ:

- Em mệt.

Khải Nguyên vỗ nhẹ lên vai cô:

- Chờ anh một chút. Công việc dường như đã cuốn hút anh, làm anh mệt mỏi. Lâu quá không có được những giây phút như thế này. Chợt có tiếng reo của Thế Quân vì một chú cá lại cắn câu. Rồi sau đó là tiếng kêu đau đớn của Thiên Dung. Khải Nguyên vội lao sang. Vây của một chú cá lóc đã đâm mạnh vào tay Thiên Dung làm ngón tay cô rướm máu.

Khuôn mặt Thế Quân đầy lo lắng. Cậu luôn miệng hỏi:

- Liệu có sao không anh Hai? Khải Nguyên cầm lấy tay Thiên Dung xem xét. Phi Nga cũng bay sang. Nhưng không phải vì lo cho Thiên Dung mà là vì Khải Nguyên đang cầm lấy tay của Thiên Dung.

Cổ nén cơn đau, Thiên Dung rút tay về. giọng cô run run:

- Cảm ơn anh. Tôi không sao đâu.

Khải Nguyên giọng nghiêm khắc:

- Cái dằm đâm sâu vào tay đấy. Nếu không lấy ra bây giờ, đau lắm. Không chừng lại gây nhiễm trùng nữa.

Thế Quân phụ họa:

- Anh Hai em nói đúng đó, chị cứ để anh lấy giùm cho.

Phi Nga phang một câu:

- Ăn nhầm gì cái dằm nhỏ xíu ấy, đúng là... nhà giàu đứt tay bằng ăn mày đồ ruột.

Khải Nguyên kêu lên:

- Phi Nga... Anh không thể hiểu được tại sao Phi Nga có thể buông lên những lời khiêu khích như thế.

Quay lại nhìn Thiên Dung, anh trầm giọng bảo:

- Thiên Dung... Hãy đưa tay ra xem nào.

Phi Nga khó chịu ra mặt:

- Thiên Dung nó không muốn thì thôi. anh hơi đâu năn nỉ ệt. Đúng thật khó hiểu, đã làm ơn lại còn phải mất công năn nỉ.

Thế Quân nín lấy tay Thiên Dung nài nỉ:

- Chị Thiên Dung... Chị nghe lời anh Hai em đi. Thiên Dung chìa tay ra. Không phải vì cô sợ nhiễm trùng như Khải Nguyên đã dọa nhưng vì... muốn chọc tức Phi Nga. Cứ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Phi Nga đang tím dần thì biết. Khải Nguyên ân1 Thiên Dung ngồi xuống cỏ.

Nhìn thẳng vào đôi mắt cô, Khải Nguyên ân cần hỏi:

- Cô có thể chịu đau được chứ?

Thiên Dung bặm môi lại:

- Vâng... Phi Nga cảm thấy tức đến nghẹn thở. Cô không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện này. Lẽ ra Khải Nguyên phải mặc kệ con bé kia và chở cô đến một nơi chỉ có hai người bên nhau.

Giọng Khải Nguyên ấm áp:

- Cô quay mặt sang chỗ khác nhé. Thiên Dung ngoan ngoãn làm theo lời anh. chợt cảm giác đau thật đau khi hình như Khải Nguyên đang cố tìm cách căng mạnh lớp da trên bề mặt bàn tay cô. Cuối cùng thì anh cũng lấy được chiếc dằm ra trước sự hồi hộp của Thế Quân.

- Hoan hô anh Hai... Giọng Thế Quân reo lên vui vẻ.

Thiên Dung lúng túng nhìn Khải Nguyên :

- Cảm ơn anh.

Khải Nguyên chưa kịp nói gì thì Phi Nga đã kéo tay anh thật mạnh. Giọng cô dần dỗi:

- Anh có rảnh chở em về bây giờ không? Nếu không, em đón tắc xi...

Khải Nguyên vội nói:

- Chúng ta cùng về ngay bây giờ... Chị Thiên Dung sắp lấy chồng! Đang đọc báo, Khải Nguyên liền ngẩng đầu lên giọng thảng thốt :

- Em vừa nói cái gì?

Thế Quân gãi đầu:

- Tháng sau là lễ đính hôn giữa chị Thiên Dung và bác sĩ Vũ Tuấn.

Anh vội hỏi:

- Sao em biết?

Thế Quân bậm môi:

- Chỉ có anh Hai là không biết chuyện đó thôi.

Khải Nguyên giọng quan tâm:

- Em còn biết gì nữa không ?

Thế Quân hắng giọng:

- Chị Thiên Dung không hề yêu anh Vũ Tuấn!

Khải Nguyên ngạc nhiên:

- Vậy tại sao lại đính hôn?

Thế Quân giọng ra vẻ người lớn:

- Dì Mỹ Thường và mẹ anh Vũ Tuấn là bạn thân của nhau. Khải Nguyên buông tờ báo xuống đùi. Cái tin mà Thế Quân vừa mang tới không hiểu tại sao lại al2m anh choáng váng.

Anh chùng giọng:

- Chị Thiên Dung mấy ngày nay như thế nào?

Thế Quân nhún vai với vẻ người lớn:

- Khóc. Lặng lẽ lục túi tìm thuốc, Khải Nguyên chìm trong suy nghĩ riêng. Quên mất là Thế Quân đang chăm chú nhìn anh với vẻ quan tâm. Thật lâu, Thế Quân hỏi một câu chẳng có vẻ gì ăn nhập với câu chuyện :

- Anh Hai và chị Phi Nga... hòa với nhau rồi hả?

Khải Nguyên nhướng mày:

- Có phải em ghét chị Phi Nga không? Thế Quân bậm môi im lặng. Vỗ vai Thế Quân thân mật, Khải Nguyên trầm giọng hỏi:

- Sao em không nói?

Thế Quân thở dài:

- Tại sao em và nội không ưa chị Phi Nga, anh đã biết rất rõ. Khải Nguyên dúm điều thuốc vào gạt tàn. Anh yêu Phi Nga. Đã từng yêu. Yêu thật cháy bỏng, mãnh liệt. Nhưng hình như tình yêu ấy đang lụi tắt dần trong anh.

Phi Nga đã khóc với anh rất nhiều. Cô cầu mong sự tha thứ nơi anh. Giữa anh và cô bây giờ chỉ là tình bạn. Một tình bạn rất mong manh mà anh biết là Phi Nga luôn khao khát dẹp bỏ ranh giới mong manh đó.

Mình có còn yêu Phi Nga như trước đây không? Châm một điếu thuốc khác, Khải Nguyên thở dài phiên muộn.....

12. Chương 12

Chị Thiên Dung bị đụng xe! Đang ngồi trước một chồng hồ sơ dày cộm, Khải Nguyên giọng thẳng thốt:

- Em nghe ai nói? Có thật như thế không?

Sụt sịt khó, Thế Quân nói không ra hơi:

- Hiện giờ chị Thiên Dung... đang ở bệnh viện.

Khải Nguyên lạc giọng:

- Thiên Dung có sao không?

- Bị nặng lắm! Không kịp nói thêm một lời nào nữa, Thế Quân vụt chạy đi. Khải Nguyên đuổi theo lưng cậu. Nổ chiếc Freeway, anh nghe giọng mình đầy đau đớn:

- Lên xe, anh chờ đi. Phóng xe chạy bạt mạng, suýt nữa đâm vào mấy chiếc xe chạy ngược chiều đang lưu thông trên đường, Khải Nguyên vẫn chưa hết bàng hoàng. Thiên Dung. Tại sao lại có thể như thế được. Liệu em có mệnh hệ gì không? Tôi sợ mình không chịu nổi.

Chạy trên hành lang bệnh viện, cuối cùng cả Khải Nguyên và Thế Quân dừng trước phòng mổ cấp cứu. Bỏ nhào đến trước mặt bà Mỹ Thường đang vật vã khóc trên vai chị bếp, Thế quân vội

hỏi:

- Chị Thiên Dung ra sao rồi đi?

Bà Mỹ Thường nấc lên:

- Bác sĩ đang mổ. Bị tương đối nặng. Còn chờ kết quả. Nếu Thiên Dung có làm sao chắc dì không sống nổi.

Mặt buồn xo Thế Quân nói như khóc:

- Cháu thương chị Thiên Dung quá...

Bà Mỹ Thường dần vật:

- Nếu dì không ép Thiên Dung phải đính hôn với Vũ Tuấn thì đâu có chuyện. Dì đã vô tình giết chết Thiên Dung.

Chị bếp rầu rĩ:

- Bà chủ đừng day dứt nữa, đâu có ai muốn thế đâu.

Bà Mỹ Thường giọng khổ sở:

- Vì Thiên Dung không chịu nghe lời dì, giận quá dì tát nó mấy bạt tai. Thế là Thiên Dung phóng xe như bay ra khỏi nhà với khuôn mặt đầy nước mắt. Trên đường đi đến nhà Đan Phượng, một chiếc xe máy chạy ẩu đã... Không thể nói tiếp, bà Mỹ Thường rầm rứt khóc...Khải Nguyên buông người xuống băng ghế, hai tay ôm chặt lấy đầu. Thiên Dung.

Có phải tất cả là quá muộn phải không em. Nếu em có mngh hệ nào, cuộc đời của tôi sẽ hoàn toàn vô ý nghĩa. Em thật hồn nhiên. Thật tình cờ em đã bước vào cuộc đời của tôi và đến lúc tôi hiểu ra rằng tôi không thể sống thiếu em được thì dường như mọi chuyện đã muộn. Vùng đứng dậy, Khải Nguyên đi đến trước mặt bà Mỹ Thường giọng đau khổ:

- Cháu yêu Thiên Dung! Nếu như vào một hoàn cảnh khác có lẽ Thế Quân đã nhảy lên reo hò. Cậu hoàn toàn bất ngờ khi anh cậu tuyên bố như thế. Cậu không hề nghĩ là anh cậu yêu chị Thiên Dung. Điều mà cậu từng mong mỏi đợi chờ từng ngày và đã tìm đủ mọi cách để có thể biến thành ự thật. Nhưng câu hỏi của bà Mỹ Thường còn khiến Thế Quân sững sốt hơn.

- Cậu có phải là Khải Nguyên không? Mọi chuyện trở nên rối rắm một cách khó hiểu. Cậu không hiểu vì sao bà Mỹ Thường lại biết đến anh cậu. Gương mặt buồn bã, Thế Quân nhắm nghiền mắt lại. Cậu thì thầm... Cậu mong cho chị Thiên Dung qua khỏi. Cậu mong cho chị Thiên Dung qua khỏi...

Khải Nguyên bồn chồn đi đi lại lại trước cửa phòng mổ. Một phút trôi qua, với anh ngỡ chừng như một thế kỷ. Anh ước gì có thể xông vào phòng mổ và ẵm chặt bàn tay bé nhỏ Thiên Dung trong lòng bàn tay ấm áp của anh. Anh sẽ nói với cô những điều mà trái tim phụng phịu anh đã từng chất chứa.

Thiên Dung... Thiên Dung...Anh thầm gọi tên cô thật tha thiết, yêu thương. Thật lâu, cánh cửa đang im im này giờ xịch mở. Mọi người lao đến vây lấy bác sĩ, Khải Nguyên vội hỏi:

- Thưa bác sĩ, bệnh nhân Thiên Dung như thế nào?

- Xin chúc mừng gia đình. Chúng tôi đã lấy được máu tụy ở não. Nhưng sức khỏe của bệnh nhân đang yếu, rất cần sự chăm sóc thật chu đáo của gia đình. Bắt tay vị bác sĩ khả kính, Khải Nguyên giọng xúc động:

- Chúng tôi chân thành cảm ơn bác sĩ...Thiên Dung đang nằm thiêm thiếp trên giường nệm trắng trải đệm. Vũ Tuấn âu sầu nhìn khuôn mặt tái xanh vì mất máu của cô. Hôm cô bị tai nạn, anh đang đi công tác ở Nha Trang. Vừa về đến nhà, nghe tin về cô anh vội phóng đến bệnh viện ngay. Đặt tay lên vai bà Mỹ Thường đang buồn rầu ngồi bên cạnh Thiên Dung, Vũ Tuấn trầm giọng:

Dì yên tâm. Cháu sẽ cố gắng hết sức để Thiên Dung phục hồi trong một thời gian sớm nhất. Bà Mỹ Thường ứa nước mắt. Bà không biết có nên nói cho Vũ Tuấn biết được lý do vì sao Thiên Dung bị sốc nếu người đầu tiên cô nhìn thấy khi tỉnh dậy lại là... Vũ Tuấn.

Thở dài, bà Mỹ Thường đứng dậy đề nghị:

- Hai dì cháu mình ra hành lang nói chuyện một chút đi cháu...

Vũ Tuấn ngạc nhiên:

- Có gì không dì?

Bà Mỹ Thường ngập ngừng:

- Dì nghĩ đó là một chuyện thật quan trọng mà cháu chưa hề biết. Vũ Tuấn vội đi theo bà ra khỏi phòng. Nhìn thẳng vào đôi mắt muện phiền của bà, anh khàn giọng:

- Cháu đang nghe đây...

Bà Mỹ Thường thở hắt một cái:

- Có lẽ chuyện đính hôn của cháu và Thiên Dung dự định tháng sau sẽ được hủy bỏ.

Vũ Tuấn thẳng thốt:

- Dì nói sao?

Bà Mỹ Thường rầu rĩ:

- Có lẽ cháu chưa biết tại sao Thiên Dung bị tai nạn.

Vũ Tuấn kêu lên:

- Không lẽ...

Bà Mỹ Thường giọng chậm rãi:

- Suốt nửa tháng nay dì đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thuyết phục được Thiên Dung đồng ý đính hôn với cháu. Cách nay mấy ngày, vì giận con bé cứ khẳng khái cãi lại lời mình dì đã... tát nó. Thiên Dung lao ra khỏi nhà với gương mặt đầy nước mắt. Trên đường đến nhà Đan Phượng, Thiên Dung đã bị tai nạn. Vũ Tuấn sửng sốt. Thế mà mẹ anh đã không cho anh biết chuyện này.

Anh chăm chú nhìn bà Mỹ Thường:

- Dì có ẹ cháu biết sự thật không?

- Dì đã nói hết mọi chuyện với mẹ cháu nhưng mẹ cháu vẫn hy vọng là sai khi Thiên Dung tỉnh dậy, mọi chuyện sẽ dần xếp được. Mấy hôm nay mẹ cháu cũng thường xuyên ghé đến đây thăm Thiên Dung. Mẹ cháu đối với dì rất tốt nhưng dì đã nghiệm ra một điều, tình bạn của dì và mẹ cháu không cần phải lệ thuộc vào hôn nhân của cháu và Thiên Dung. Không có cuộc hôn nhân của nó và cháu, tình bạn của dì và mẹ cháu vẫn tốt đẹp.

Vũ Tuấn trầm giọng:

- Nhưng nếu cháu và Thiên Dung kết hôn, tình bạn ấy còn thiêng liêng và ý nghĩa hơn.

Bà Mỹ Thường cười buồn:

- Dì không thể đánh đổi niềm vui, nỗi buồn hay sinh mạng của đứa con gái cưng của dì để mưu cầu một tình bạn.

Vũ Tuấn thở dài:

- Mẹ cháu sẽ rất buồn nếu dì vẫn giữ nguyên ý định dì vừa nói. Cháu yêu Thiên Dung tha thiết. Cháu sẽ là người mang lại hạnh phúc đến cho Thiên Dung. Có thể hiện tại Thiên Dung chưa yêu cháu nhưng thời gian sẽ làm được những điều cháu chưa thể làm được...

Bà Mỹ Thường ngẩng cao đầu:

- Dì chỉ sợ Thiên Dung ngắt đi nêu khi tỉnh dậy nó lại nhìn thấy cháu...

Vẻ mặt Vũ Tuấn đau khổ:

- Cháu hiểu ý của dì. Vì sinh mạng của Thiên Dung cháu sẽ tạm thời lánh mặt. Chờ khi Thiên Dung ổn định, cháu sẽ gặp Thiên Dung sau. Cháu tin rằng Thiên Dung sẽ hiểu cháu hơn. Bà Mỹ Thường thở dài. Hơn ai hết, bà biết rằng Thiên Dung sẽ không bao giờ yêu Vũ Tuấn. Chợt bà nhìn thấy Thế Quân và Khải Nguyên đi đến.

Khẽ chào Vũ Tuấn và bà Mỹ Thường, Khải Nguyên giọng quan tâm :

- Sức khỏe của Thiên Dung tiến triển tốt chứ dì?

Bà Mỹ Thường gật đầu:

- Diễn biến tốt nhưng chậm. Thiên Dung vẫn còn hôn mê.

Thế Quân vội lên tiếng:

- Cháu vào với chị Thiên Dung đây.

Bà Mỹ Thường dặn dò:

- Cháu nhớ theo dõi bạch dịch truyền nhé...

- Dạ...

Bà Mỹ Thường giới thiệu:

- Đây là Vũ Tuấn, còn đây là Khải Nguyên... Hai người đàn ông nhìn thẳng vào mặt nhau như cố đánh giá và ước đoán suy nghĩ của người kia.

Bắt tay Vũ Tuấn, Khải Nguyên giọng trầm tĩnh:

- Hân hạnh... Khuôn mặt thật đàn ông, thật quyền rũ của Khải Nguyên khiến Vũ Tuấn phải nghĩ ngợi lâu. Búng ling tính của mình, Vũ Tuấn cảm thấy đáng ngắt ở cổ. Chào Khải Nguyên, Vũ Tuấn quay quả bước đi trên hành lang dài hun hút của bệnh viện. Chắc chắn một điều, lát nữa anh sẽ hỏi riêng bà Mỹ Thường về Khải Nguyên...

- Chị đã hôn mê đúng một tuần lễ đấy.

Thiên Dung băn khoăn:

- Thế chị có mê sảng... nói gì trong những ngày đó không?

Thế Quân lắc đầu:

- Dạ... không.

Thiên Dung nheo nheo mắt:

- Hay là em không biết, vì đâu phải khi nào em cũng có mặt bên chị đâu.

Thế Quân hùng hờn:

- Nếu có, em biết liền à.

Chợt cậu nói giọng sôi nổi:

- Trường em mới thành lập đội bóng đá. Mỗi lớp cử một đứa cho đội tuyển của nhà trường.

Thiên Dung cười:

- Có lẽ em cũng là một thành viên của đội?

Thế Quân vẽ mặt rầu rĩ:

- Dạ, nhưng lần này thầy giáo thể dục lại phân em chơi ở vị trí... thủ môn.

Thiên Dung bật cười:

- Chứ không phải em đá ở vị trí tiền đạo sao?

Thế Quân lắc đầu:

- Thầy bảo em có những tố chất của một thủ môn.

- Vậy sao?

- Có một lần vì thiếu thủ môn, em bị thay vào đó và bắt bóng rất dính, còn phá được mấy quả penanty. Thế mới ác.

Thiên Dung cười:

- Bộ em không vui sao?

Thế Quân xụ mặt:

- Em chỉ khoái đá ở vị trí tiền đạo mà thôi.

Thiên Dung an ủi:

- Vị trí nào cũng được. Miễn sao mình chơi thật tốt là được. Có những người hâm mộ bóng đá chỉ thích... thủ môn thôi.

Thế Quân gãi đầu:

- Thầy của em cũng nói như chị.

Thiên Dung mỉm cười:

- Thế mấy hôm nay em có tập luyện bắt bóng không?

Thế Quân vẽ mặt hí hửng:

- Em lại tiếp tục phá được mấy quả luân lưu mười một mét đấy. Làm đội bóng của trường kia thua tít tưởi. Thiên Dung cười. Cậu nhóc này thật vô tư. Buồn đó, vui đó. Hai hôm nay, kể từ khi cô tỉnh dậy tới giờ Thế Quân đã huyền thuyên kể với cô biết bao nhiêu điều. Toàn những câu chuyện không đầu không đuôi. Nhưng cô rất vui khi có cậu nhóc bên cạnh.

Thiên Dung muốn hỏi thật nhiều về Khải Nguyên nhưng cứ ngại. Nghe chị bếp bảo là những ngày cô hôn mê, hôm nào anh cũng bên giường bệnh. Thế mà chẳng hiểu sao sau khi cô tỉnh dậy, cô chỉ gặp anh duy nhất một lần rồi thôi. Hai ngày đã trôi qua.

Chớp mi, Thiên Dung giọng chột buồn buồn:

- Chị chưa làm xong đồ án tốt nghiệp, tự dưng lại bị tai nạn.

Thế Quân cười:

- Trong cái rủi đôi khi lại có cái may.

Thiên Dung phì cười:

- Chị chưa nghe ai nói nhờ tai nạn mà... may cả.

Giọng Thế Quân lấp lửng:

- May mắn cho em đó mà.

Thiên Dung ngạc nhiên:

- Tại sao lại có em trong đó nữa?

Thế Quân gãi đầu:

- Không chỉ có em mà có cả nội. Nội em và em đều may.

Thiên Dung cười:

- Em nói gì lộn xộn không đầu không đuôi, khó hiểu quá. Vì sao lại có cả nội em... trong tai nạn của chị.

Thế Quân ngắc ngứ:

- Chị mà hỏi nữa, coi bộ em làm hư bột hư đường hết trơn.

Thiên Dung cốc nhẹ lên đầu Thế Quân:

- Ôi... cậu nhóc này nói năng gì lộn xộn quá. Chị không hiểu được.

Thế Quân cười nói lảng sang chuyện khác:

- Chị thích hoa hồng hay hoa cúc?

Không hiểu Thế Quân hỏi thế để làm gì, Thiên Dung nheo mắt:

- Em hỏi làm chi vậy?

Thế Quân rồn rảng:

- Bí mật của em mà.

Thiên Dung chỉ còn biết kêu lên:

- Ôi... Tại sao em có quá nhiều bí mật vậy Thế Quân? Đang nói chuyện với Thiên Dung, Thế Quân bỗng im bặt kèm theo một nụ cười lém lỉnh.

Thiên Dung ngạc nhiên:

- Sao vậy Thế Quân?

Cậu nhóc vội đứng lên giọng tinh nghịch:

- Em phải đi đây?

Thiên Dung dịu dàng bảo:

- Lúc này em bảo là ngồi đây với chị cho đến chiều mà.

Thế Quân gật đầu:

- Đúng là em có nói như thế. Nhưng có sự cố...

Thiên Dung ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế?

Thế Quân cười toe toét:

- Có một người đang đứng ngoài cửa.

Thiên Dung lắc đầu cười:

- Chị có thấy ai đâu?

Thế Quân rồn rảng:

- Chị không thấy nhưng em lại... nghe. Lúc này em nghe... tiếng cào cào ngoài cửa sổ. Đó chính là tín hiệu.

Thiên Dung bật cười:

- Cái gì vậy?

Thế Quân cười:

- Tín hiệu ấy có nghĩa là... em phải biến đi ngay!

Thiên Dung kêu lên:

- Ôi... Em lúc nào cũng thích đùa. Tín hiệu gì kỳ lạ thế? Cô chưa nói dứt câu, Thế Quân đã cười vang, bỗng dưng vụt đứng dậy chạy ra khỏi phòng. Rồi một bóng người lướt vào phòng. Khải Nguyên. Đúng là Khải Nguyên. Dáng cao lớn, mái tóc bồng trước trán. Với ánh mắt ấm nồng đến mức có thể làm cho người ta bật khóc. Thiên Dung chớp mi liên mấy cái không phải để... có một chút nữ tính mà để ngăn giọt nước mắt chực ứa ra.

Đặt bó hồng trên bàn, giọng Khải Nguyên ấm áp:

- Em đã khỏe chưa, Thiên Dung? Cô cần môi lặng nhìn anh. Chỉ sợ mọi thứ chỉ là một giấc mơ và sẽ biến đi nhanh. Tại sao anh lại có thể gọi cô bằng ngôn ngữ ngọt ngào đến thế? Không phải là Khải Nguyên vẻ mặt như kem. Cũng không phải là một Khải Nguyên cao ngạo. Thiên Dung không hiểu nổi nữa. Mọi cái dường như đang ngoài tầm kiểm soát của cô, kể cả... trái tim của cô. Khải Nguyên ngồi xuống chiếc ghế đầu. Soi vào đôi mắt nai đang bối rối, anh cũng không kém phần xúc động.

Anh dịu dàng hỏi:

- Em ngủ ngon giấc chứ?

Thiên Dung nhỏ nhẹ:

- Vâng...

- Mỗi ngày chừng mấy tiếng? (Ôi sao giống những câu hỏi mà Phi Nga đã từng mén vào mặt cô quá nhỉ. Chỉ khác là anh nghiêng đầu hỏi cô thật thương yêu thắm thỏm khiến cô phải đưa mắt sang nơi khác để trốn những tia mắt nồng ấm của anh)

Cô đáp lại:

- Em đâu có đeo đồng hồ đâu, làm sao biết được ngủ bao nhiêu giờ. Khải Nguyên mỉm cười. Nụ cười đã khiến anh quyến rũ nụ cười có lẽ giống Kiến Sầu thì phải) đến mức vừa ngẩng đầu nhìn anh, cô vội phải chớp mi liên mấy cái. Cũng không phải là đi tìm chút... nữ tính.

Khải Nguyên hăng giọng:

- Anh quên... là em không có ý niệm rõ lắm về thời gian. Dù sao em cũng vừa tỉnh dậy sau cơn hôn mê sâu.

Cô tròn mắt cãi:

- Em vẫn phân biệt buổi sáng, buổi chiều và buổi tối mà.

Khải Nguyên cười:

- Thế từ hôm em tỉnh dậy đến bây giờ là bao nhiêu ngày?

Cô vội đáp:

- Hai ngày và một buổi sáng.

Nhìn như hút vào đôi mắt nai có chút giận hờn, Khải Nguyên trầm giọng:

- Rất chính xác. Thiên Dung bặm môi lại. Hai ngày và một buổi sáng, thời gian đợi mong dài như một thế kỷ.

Khải Nguyên hỏi bằng giọng rất ấm:

- Có phải em giận anh không?

Cô dẩu môi:

- Giận về chuyện gì?

Khải Nguyên mỉm cười:

- Hai ngày và một buổi sáng. Để em phải chờ đợi lâu đến thế, anh biết là mình có lỗi. Cô ửng hồng mặt. Ôi... Thú nhận cô... mong chờ anh – yêu anh, cô thà chết còn hơn.

Giọng cô cổ tỏ ra hờ hững:

- Em không chờ đợi ai cả.

Khải Nguyên nheo mắt:

- Có thật không đó?

Thiên Dung gật đầu:

- Nếu có chờ, em chỉ chờ Thế Quân...

Khải Nguyên bật cười, giọng hóm hỉnh:

- Em đợi nó để hỏi thăm về anh chứ gì?

Thật không có gì què hơn, Thiên Dung vùng vằng:

- Bộ anh tưởng mình là quan trọng lắm sao?

Khải Nguyên đùa:

- Dĩ nhiên là quan trọng.

Thiên Dung hất cằm lên:

- Anh hơn nhiều tự cao đó. Khải Nguyên kéo chiếc ghế gần sát cô hơn. Thật là dễ chịu khi ngắm đôi môi hồng hờn dỗi của cô.

Giọng anh hóm hỉnh:

- Thế theo em người ta có trở nên quan trọng không khi được... kêu gào, được gọi tên trong cơn mê?

Thiên Dung cảnh giác nhìn Khải Nguyên. Nụ cười bí hiểm của anh khiến cô phải hoang mang nghĩ ngợi. Khải Nguyên nói như thế có nghĩa là gì nhỉ?

Như để cô hồi hộp thêm, Khải Nguyên hắng giọng nói tiếp:

- Em hãy trả lời câu hỏi của anh đi chứ.

Thiên Dung ấp úng:

- Không lẽ...

Khải Nguyên nháy mắt:

- Muốn biết rõ thêm chi tiết, xin liên hệ với... dì Mỹ Thường, chị bếp và Thế Quân thì rõ.

Thiên Dung đỏ mặt:

- Anh không được quyền bịa đặt đấy.

Khải Nguyên cười:

- Trong suốt một tuần hôn mê, ngày nào em cũng gọi... tên anh. Thiên Dung sững sờ nhìn Khải Nguyên. Giá như cô có thể độn thổ được bây giờ thì hay biết mấy. Đã thế, lúc này anh còn chằm chọc bảo cô đã... kêu gào réo gọi tên anh nữa chứ. Kêu gào. Thật không còn có từ nào ẩn tượng hơn thế nữa.

Chăm chú nhìn đôi môi cong phụng phịu, Khải Nguyên nhướn mày:

- Sao? Em nói gì đi chứ.

Thiên Dung ầm ụt:

- Nói gì?

Khải Nguyên tỉnh bơ:

- Về chuyện em đã... kêu gào réo gọi tên anh.

Thiên Dung bặm môi lại:

- Nếu em có gọi tên anh thì cũng như em gọi tên... Thế Quân thôi. Đi về cơ sở sản xuất của anh thực tập, ngày nào em không gặp... khuôn mặt khó ưa của anh. Có lẽ vì thế nên mới bị ám ảnh.

Khải Nguyên cười:

- Nếu chỉ gọi tên không thôi thì chẳng có chuyện gì để nói. Thiên Dung tức muốn phát khóc. Không hiểu cô đã... ngu ngốc nói gì nữa để anh có thể cười nhạo vào mặt cô nữa. Chụp lấy chiếc gối ren trắng tinh, cô úp mặt vào đó và bật khóc ngon lành.

- Nín đi Thiên Dung, anh xin lỗi...

-...

- Thiên Dung... Anh đùa một chút cho em vui thôi mà... Cho anh xin lỗi... Thật dịu dàng, Khải Nguyên choàng lên vai cô và nhẹ nhàng lấy chiếc gối ra. Khuôn mặt đầm đìa nước mắt, Thiên Dung kêu lên:

- Anh đi đi... Tôi ghét anh lắm...

Khải Nguyên vuốt tóc cô. Giọng anh rất ấm:

- Làm sao anh có thể bỏ đi được. Anh yêu em... Em có hiểu không? Thiên Dung mở mắt lớn nhìn Khải Nguyên. Cô không tin những điều anh vừa nói. Không. Cô không tin.

Lau những giọt nước mắt tủi hờn của cô, Khải Nguyên trầm giọng:

- Anh yêu em. Anh không thể sống thiếu em được. Hai ngày và một buổi sáng. Nhớ em quay quắt nhưng anh muốn tạo một bất ngờ cho em và... cả cho anh. Vì chỉ như thế may ra anh mới có thể buộc em phải sống thật với con tim mình hơn khi phải thối thỏm dợi chờ. Anh thừa biết, em là một cô gái bướng bỉnh. Để gì em thú nhận là đã... yêu anh.

Cô sụt sùi:

- Em đâu có yêu anh.

Khải Nguyên búng nhẹ lên vành môi bướng bỉnh:

- Đấy, anh nói có sai đâu. Để gì để em thú nhận tình yêu của em dành cho anh.

Thật hóm hỉnh, anh nói tiếp:

- Nhưng không sao. Có mẹ em, chị bếp, Thế Quân và bác sĩ điều trị cho em làm chứng cho anh là được. Cô xấu hổ nhìn anh. Không biết là trong cơn mê đã tuôn ra những gì để anh có thể... lên mặt.

Chưa hết, Khải Nguyên còn nháy mắt tuyên bố:

- Mẹ em đã đọc được nhật ký của em. Tình cờ thôi.

Cô tròn mắt:

- Ôi...

Khải Nguyên cười:

- Nghe đâu... tên của anh được nhắc quá nhiều lần trong đó.

Thiên Dung ném chiếc gối vào ngực anh. Thật không có gì què hơn nữa. Giờ mới hiểu tại sao mấy hôm nay mẹ cô và Thế Quân hay bí mật thăm thì có vẻ tương đắc. Khải Nguyên chụp lấy chiếc gối dưới đất ném vèo lên giường và tiến đến gần lại Thiên Dung.

Kéo cô sát vào người, giọng anh tha thiết:

- Anh yêu em đã từ lâu, em biết không?

Cô dụi đầu vào ngực anh:

- Em đâu có... nữ tính.

Khải Nguyên cười. Cô gái anh yêu thật là hồn nhiên ngây thơ. Nếu cô biết rằng cái chớp mi rất dịu dàng của cô đã làm cô duyên dáng hơn bất cứ một cô gái nào khác thì có lẽ cô không phải băn khoăn về... nữ tính đến thế.

Vòng tay của anh nồng ấm. Đôi mắt anh rất dịu dàng. Có lẽ họ sẽ hôn nhau nếu cánh cửa phòng không xích mở và Thế Quân lao vào thơ hồn hển: - Anh Hai, em đã suy nghĩ lại rồi. Chị Thiên Dung rất yêu hoa hồng. Vườn hoa nhà mình không thể biến thành một sân bóng.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-hoa-va-tinh-yeu>